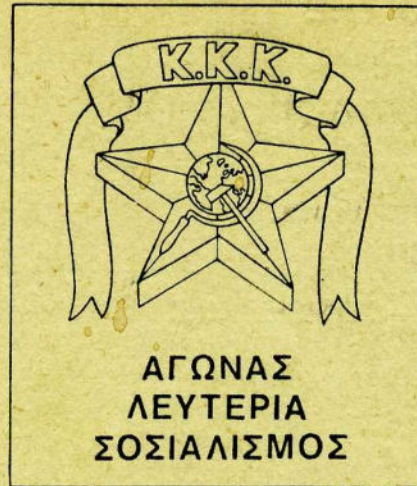

ΤΕΥΧΟΣ 2

0

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1976

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΗΣ
Κ.Ε. ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος για την έκτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6B – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 46308
ΛΕΜΕΣΟΣ ΤΗΛ. 54277

ΤΙΜΗ 250 Μίλες

Σ' αυτό το τεύχος δημοσιεύονται:

Σελίς

- 1977 3
- 50 χρόνια από την ίδρυση και
έναν από την επανάσταση του ΚΚΚ 4
- Για την Κίνα 5

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

- 'Η αλήθεια για την «ανάκαμψη» της οικονομίας μας και για τον
«μακροχρόνιο» αγώνα 7
- 'Η εκλογή χωριστικών αρχών από τον Λαό 11
- 'Η 'Ελευθερία του Τύπου 14
- 'Οργανωτικά προβλήματα 18

- 'Η αλήθεια για τον Κάρτερ 21
- Τα Δεκεμβριανά 27

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

- 'Η Σοβιετική οικονομία μιὰ οικονομία ολοκληρωτικά
και όριστικά καπιταλιστική 30

1977

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

Το σημερινό στάδιο του αγώνα είναι στάδιο καθαρά αντιϊμπεριαλιστικό, έθνικοαπελευθερωτικό. Σ' αυτό τον αγώνα έχουν θέση όλες οι συνεπείς πατριωτικές δυνάμεις (Έργατες, αγρότες, πρόσφυγες, μεσαιόι, διανοούμενοι) Έλληνες και Τούρκοι. Από τον αγώνα αυτό να απομονωθούν όλοι όσοι έχουν δέσει τα συμφέροντά τους με τον ιμπεριαλισμό και υπηρετούν αυτά τα συμφέροντα. Όλοι οι πράκτορες και οι πουλημένοι στον έχθρο.

1977: Να συνειδητοποιήσουμε όλοι τα ιστορικά μας καθήκοντα και τις ευθύνες μας απέναντι στον λαό και στον τόπο μας.

1977: Η εργατική τάξη έχει καθήκον να πρωτοστατήσει στην οργάνωση του αγώνα αυτού και να ηγηθεί του Λαϊκού Μετώπου για την Λευτεριά και την Σωτηρία.

1977: Τα καθήκοντα της εργατικής τάξης και του λαού μας να γίνουν πράξη:

—Να απομονώσουμε την ξενόδοουλη αστική τάξη από την ηγεσία του αγώνα.

—Να απομονώσουμε τις ψευτοηγεσίες των κομμάτων και να τους απαγορεύσουμε να εξαπατούν τον λαό και να χαράσσουν την γραμμή της καταστροφής.

—Να απομονώσουμε όλους τους πράκτορες και τα πληρωμένα όργανα του ιμπεριαλισμού.

—Να κάνουμε συνείδηση το κοινό συμφέρον κι' όχι το ατομικό — Να αγωνιστούμε και να σωθούμε σαν λαός, όχι σαν άτομα.

—Να οργανώσουμε το Λαϊκό Μέτωπο Πάλης, μέσα στο οποίο να συσπειρωθούν όλες οι συνεπείς πατριωτικές δυνάμεις, ανεξάρτητα από πολιτική ιδεολογία.

—Να εμπιστευτούμε την ηγεσία του αγώνα μας στην μόνη συνεπή τάξη του τόπου την εργατική τάξη.

—Να στήσουμε παντού, στο εργοστάσιο, στον καταυλισμό, στα χωράφια, στις συνοικίες κλπ., επιτροπές πάλης που να δουλεύουν για τον αγώνα.

—Να τσακίσουμε τον «αγώνα ηγεσίας» που δημιούργησε η άρχουσα τάξη και να υψώσουμε τον Λαϊκό αγώνα.

—Να διαλύσουμε τον μύθο της ανάγκης της εξάρτησης του αγώνα μας από ξένη βοήθεια και μάλιστα από τις υπερδυνάμεις και τους ιμπεριαλιστές και να καταστρέψουμε τον διαχωρισμό και την πόλωση του λαού μας στις δυό Ύπερδυνάμεις.

—Να πάρουμε τον Άγωνα στα χέρια μας.

—Να αναπτύξουμε τους δεσμούς και την αγωνιστική μας συνεργασία με τον Έλληνικό λαό και να δούμε πώς η Νίκη μας περνά μέσα από την ένότητα των δυνάμεών μας με τις δυνάμεις του Έλληνικού λαού.

—Να ζωντανέψουμε την παλιά φιλία και αδερφοσύνη ανάμεσα στον Έλληνοκυπριακό και τον Τουρκοκυπριακό λαό και μαζί να τραβήξουμε για την Νίκη.

—Να αναπτύξουμε την διεθνοποίηση του αγώνα μας μέσα από τα δικά μας κανάλια, τους λαούς του κόσμου και τα απειλευθερωτικά κινήματα και να τσακίσουμε κάθε άπατη για δήθεν βοήθεια από οποιοσδήποτε αστικές κυβερνήσεις.

—Να κάνουμε την μοιρολατρία, δράση και την αδράνεια μαχπητικότητα.

—Να βάλουμε τον κόπο και τον ιδρώτα του λαού μας και όλους τους πόρους του τόπου στην υπηρεσία του αγώνα και όχι στην υπηρεσία της κεφαλαιοκρατικής τάξης και των επιχειρήσεών της.

—Να οργανώσουμε τον αγώνα και να υψώσουμε το τιμημένο λάβαρο της Λαϊκής Πάλης σ' όλα τα επίπεδα κι' όλες τις μορφές.

Το 1977: Να γίνει ο ιστορικός σταθμός στην ιστορία του λαού μας και του αγώνα του για:

—Να σώσουμε τον τόπο και τον πολιτισμό μας.

—Να λευτερώσουμε την γη και το βιός μας.

—Να επιστρέφουν όλοι οι πρόσφυγες, Έλληνες και Τούρκοι στα σπίτια τους.

—Να λυθούν τα εσωτερικά προβλήματα, χωρίς καμιά ξένη επέμβαση με πνεύμα αδερφικό και δίκαιο.

—Να διώξουμε όλα τα ξένα στρατεύματα. Όλες τις βάσεις και τα ραντάρ του θανάτου. Να τσακίσουμε όλες τις κατασκοπευτικές υπηρεσίες του έχθρου.

—Να εξαλείψουμε κάθε επιρροή και εξάρτηση.

—Να αποκτήσουμε την πραγματική μας ανεξαρτησία και αυτοτέλεια.

—Να ανοίξουμε τον δρόμο για την ευημερία, την προκοπή, την ειρήνη, την ασφάλεια και την κοινωνική μεταβολή.

Το 1977: Να γραφτεί στην ιστορία του λαού μας, σαν ή χρονιά του ξεκινήματος του αγώνα μας.

50 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΚΚ

Κλείνουν φέτος 50 χρόνια από την ίδρυση του Κ.Κ.Κ., που έγινε στα 1926. Κλείνει κι' ένας χρόνος από την πρώτη διακήρυξη της Σύσκεψης Κυπρίων Κομμουνιστών για την επανάστασή του στις 20 του Δεκέμβρη του 1975.

Ό κάθε εργάτης, ό κάθε κομμουνιστής θά πρέπει να σταθεί και να έρευνήσει προσεκτικά την ιστορική πορεία του Κ.Κ.Κ. και με βάση την πείρα και τα διδάγματα της Ιστορίας αυτής να τοποθετήσει σωστά την θέση του και να συνειδητοποιήσει τα καθήκοντά του απέναντι στο κόμμα της εργατικής τάξης και απέναντι στον λαό και την ιστορική αναγκαιότητα του τόπου μας.

Τό Κ.Κ.Κ. ιδρύθηκε από μία χούφτα κομμουνιστές, μέσα σε συνθήκες αποικιοκρατίας. Κατόρθωσε να βάλει τό θεμέλιο της Μαρξιστικής - Λενινιστικής σκέψης και της ενότητάς της με την εργατική τάξη στον τόπο μας. Κατόρθωσε να βάλει τη βάση της συσπείρωσης και της οργάνωσης της εργατικής τάξης στην επαναστατική πορεία για την κοινωνική αλλαγή, για τον Σοσιαλισμό, για την άταξική κοινωνία. Έβαλε την βάση για την διαπαιδαγώγηση της εργατικής τάξης στην ταξική πάλη, για την καλύτερη του βιοτικού της επιπέδου, για πολιτικές ελευθερίες, για καλύτερους όρους δουλειάς, για αποτίναξη του αποικιακού ζυγού.

Τό Κ.Κ.Κ. πάληψε για 18 χρόνια, μέσα σε δύσκολες συνθήκες αποικιακής καταπίεσης και 13 από τα χρόνια αυτά σε σκληρή παρανομία. Σ' όλο αυτό τό διάστημα κράτησε ψηλά την σημαία της επαναστατικής πρωτοπορίας της εργατικής τάξης, μέχρι τη στιγμή που ή είσοδος σ' αυτό των μικροαστικών στοιχείων τό αποδιοργάνωσε άφου έκμεταλλεύτηκαν τις συνθήκες που δημιούργησε ό Β' παγκόσμιος πόλεμος και την ανάγκη για μία πλατειά μαζικοπολιτική οργάνωση που θα συσπείρωνε γύρω της όλες τις συνεπείς πατριωτικές δυνάμεις για τον άγώνα ενάντια στον φασισμό, για τό δώξιμο των Άγγλων αποικιοκρατών, και για την έθνική αποκατάσταση.

Καρπός της δράσης των μικροαστικών αυτών στοιχείων ήταν ή ίδρυση του ΑΚΕΛ, ένός έρμαφρόδιτου κατασκευάσματος μεταξύ κόμματος και μαζικοπολιτικής οργάνωσης, αντί για μία καθαρά μαζικοπολιτική οργάνωση που θα καθοδηγόταν από τό κόμμα και ή διάλυση του Κ.Κ.Κ.

Είναι αυτοί οί ίδιοι οί όποιοι διάλυσαν τό Κ.Κ.Κ., που σήμερα τρομαγμένοι από την επαναστάσή του άγωνιούν και πασκίζουν να σφετεριστούν την κληρονομιά του. Κι' ένώ για τόσα χρόνια τό είχαν έντελώς ξεχάσει, έρχονται σήμερα να μιλούν για τό Κ.Κ.Κ., να αυτοαποκαλούνται «συνεχιστές» του, να γιορτάζουν πανηγυρικά τα 50χρονα αυτού του Κόμματος της εργατικής τάξης, που οί ίδιοι διάλυσαν.

Είναι οί ίδιοι που σήμερα, γνωρίζοντας πως έχουν ζωστράσει θανάσιμα, πως δέν έχουν καμιά σχέση με την εργατική τάξη και τους άγώνες της, που ξέρουν πως έγιναν ένα με την άστική τάξη και τό σύστημά της, προσπαθούν να ξεγελάσουν την εργατική τάξη και τον λαό με πανηγύρια και τόμπουλες, με όμιλίες και συλλαλητήρια, με χοντρούς τίτλους στις έφημερίδες, για να κρύψουν τό γεγονός πως άφαιρέσαν από την εργατική τάξη την επαναστατική της θεωρία, την αποφασιστικότητά της, τό όπλο της ταξικής πάλης.

Κι' όμως για άλλη μία φορά ή ιστορική ανάγκη επέβαλε την επαναστάση του Κόμματος της εργατικής τάξης.

Και πάλι μία χούφτα άνθρωποι ξανάσπασαν τό Κ.Κ.Κ. και πάληψαν και παλαίουν για να ξανασυγκροτηθεί ή πραγματική επαναστατική πρωτοπορία της εργατικής τάξης.

Και πάλι, όπως και τότε, τό Κ.Κ.Κ. χτυπιέται από όλες τις άντεπαναστατικές δυνάμεις, που προσπαθούν με κάθε τρόπο και μέσο να μπουν σαν τροχοπέδη στον δρόμο της ανάπτυξής του.

Σήμερα στον τόπο μας υπάρχει και πάλι τό Κ.Κ.Κ. Άδύνατο, μικρό, χωρίς μέσα, όπως τότε πριν 50 χρόνια. Όμως υπάρχει. Ζεί και δρᾶ. Οργανώνεται και δυναμώνει, άκούεται ή φωνή του, υπολογίζεται.

Μπροστά από την εργατική τάξη του τόπου, μπροστά από τον λαό μας, μα πάνω άπ' όλα μπροστά από τό Κ.Κ.Κ., υπάρχει και άπλώνεται ή άμειση ιστορική ανάγκη. Καμιά άπάτη, κανέναν διπλωματικό έλιγμός, καμιά δημαγωγία δέν μπορεί να ξεγελάσει αυτή την σκληρή ιστορική ανάγκη. Δίνουμε όλοι μπροστά της έξετάσεις και μᾶς βαθμολογεί αύστηρά μα δί-καιο. Άς κοιτάξει ό καθέναν τον βαθμό

του και ως αναλογισθεί τις ευθύνες και τα καθήκοντά του.

Το Κ.Κ.Κ. διακήρυξε επανειλημμένα, πώς είναι άμεση ανάγκη το σπύσιμο ενός Λαϊκού Μετώπου Πάλης που με ήγεσία την εργατική τάξη θα απομονώσει την άρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη. Θα μπει μ' όλους τους τρόπους κι' όλα τα μέσα σ' ένα ανειρήνευτο αντιϊμπεριαλιστικό - άπελευθερωτικό αγώνα για την Λευτεριά και την Σωτηρία του τόπου. Μέσα σ' αυτό το πρόγραμμα δουλεύει το Κόμμα με όλες του τις δυνάμεις.

Το Κ.Κ.Κ., στις 26 του Δεκέμβρη σε συγκέντρωση μελών και φίλων του Κόμματος οργάνωσε, στο οίκημά του στην Λευ-

κωσία, συγκέντρωση για τα 50 χρόνια από την ίδρυσή του και τόν ένα χρόνο από την επαναστάσή του.

Συζήτησε την πείρα και τα διδάγματα της δράσης του Κόμματος. Τίμησε όλους τους κομμουνιστές που, έστω κι' αν ήσαν ελάχιστα, σήκωσαν στους ώμους τους το βάρος της οργάνωσης του Κόμματος και καθόρισε τα συγκεκριμένα καθήκοντα που πέφτουν στους ώμους της αληθινής επαναστατικής πρωτοπορίας στις σημερινές δύσκολες συνθήκες για τον λαό και τον τόπο μας.

ΤΟ Κ.Κ.Κ. ΤΟΤΕ, ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ Η ΣΥΝΕΠΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΙΝΑ

Μέσα στην ιστορική πορεία της επανάστασης στη Λαϊκή Κίνα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο θάνατος του συν. Μάο Τσέ Τούνγκ αποτελεί ένα μεγάλο γεγονός. Σαν τέτοιο δεν μπορούσε παρά να δώσει αφορμή για την εκδήλωση τάσεων και καταστάσεων πλατειάς σημασίας. Έτσι παρουσιάστηκε μια σύγκρουση μέσα στο άνωτατο καθοδηγητικό όργανο του κόμματος, την Κ.Ε. με αντίκτυπο στο σύνολο του κόμματος και του κρατικού μηχανισμού.

Αυτή την σύγκρουση οι ιμπεριαλιστές και οι ρεβιζιονιστές την περίμεναν και απ' αυτήν έλπιζαν να πραγματοποιηθούν αλλαγές, που θα επέτρεπαν την έλπιδα μιας επιστροφής της Κίνας στον καπιταλιστικό δρόμο. Είναι γι' αυτό που άρπαξαν την ευκαιρία κι' έκαναν το γεγονός ζήτημα της ημέρας και με όλα τα μέσα την παρουσίασαν, σαν μια μάχη διαδοχής -οί μετριοπαθείς ενάντια στους έκστρεμιστές- και συσκοτίσανε έντελως τη σημασία και τα αίτια της σύγκρουσης.

Ο φόβος της διάσπασης του ΚΚ Κίνας με τον θάνατο του συν. Μάο Τσέ Τούνγκ και ο κίνδυνος επικράτησης μιας ρεβιζιονιστικής κλίμακας, κατά το πρότυπο της Σοβιετικής Ένωσης κυριαρχούσε σε μια σειρά Μαρξιστές - Λενινιστές άτομα και οργανώσεις έτσι που η σύγκρουση να δημιουργήσει πανικό και νευρικότητα και να φέρει στην επιφάνεια μια σειρά τάσεις και εκδηλώσεις (άποστολή συγχαρητηρίων στην νέα ήγεσία, εκδήλωση συμπάθειας στα στελέχη της Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας που

καταδικάστηκαν από το Κόμμα, επιφυλαχτικότητα σε ότι ακούεται).

Το Κ.Κ. Κύπρου πιστεύει πως αυτές οι εκδηλώσεις και οι συγκρούσεις στο Κ.Κ. Κίνας και στην ήγεσία του δεν είναι καινούργιο φαινόμενο, ούτε σαν αποτέλεσμα του θανάτου του συν. Μάο Τσέ Τούνγκ. Γεγονός είναι πως σ' αυτή την περίπτωση ο θάνατος του σ. Μάο Τσέ Τούνγκ, αποτέλεσε την αφορμή. Μά όχι πολύ παλιά, και στις μέρες που ζούσε ακόμα, το Κ.Κ. Κίνας αντιμετώπισε άλλες έσωτερικές συγκρούσεις που βρήκαν την έκφρασή τους σε καθοδηγητικά στελέχη του ύψους του προέδρου της χώρας Λιού-Σιάου-Σι και του αρχηγού του κόκκινου στρατού Λιν-Πιάο.

Πιστεύουμε πως είναι σε πίστη του Κ.Κ. Κίνας το γεγονός ότι διεγείρει διαρκώς την πάλη των γραμμών μέσα στις μάζες και μέσα στο κόμμα, φέρνει στην επιφάνεια ως το επίπεδο της σύγκρουσης τις αντιθέσεις για να βρουν την λύση τους. Η ικανότητα αυτή του Κ.Κ. Κίνας πηγάζει από το γεγονός ότι δέχεται την ύπαρξη της ταξικής σύγκρουσης μέσα σε ολόκληρο το προτσές της οικοδόμησης του Σοσιαλισμού ως τα σύνορα του περάσματος στην άταξική κοινωνία.

Μέσα σ' αυτή την γραμμή πιστεύουμε πως το Κ.Κ. Κίνας αν και κατάκτησε μια σειρά με λαμπρές νίκες στην πορεία της ταξικής πάλης, εν τούτοις έχει ακόμα να διανύσει πολύ δρόμο, και η ταξική πάλη θα παρουσιάσει γι' αυτό ακόμα μια σειρά σκληρά προβλήματα που περικλείουν πολ-

λους κινδύνους και σκληρές συγκρούσεις. Πιστεύουμε ακόμα πως από το γεγονός ότι κάθε νέα σύγκρουση λύει καινούργια προβλήματα και συνεπώς κέρνει το κόμμα πιο ισχυρό. Το Κ.Κ. Κίνας έχει αρκετή δύναμη κι' όσο πάει θα την πλουτίζει έτσι που θα βρῖσκει πάντα την ικανότητα να ξεπερνά σωστά τές δυσκολίες.

Με την ευκαιρία αυτή το Κ.Κ. Κύπρου θέλει να τονίσει την προσήλωσή του στην αρχή τῆς ανεξαρτησίας και αὐτοτέλειας τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων και τὸν σεβασμὸ σ' αὐτὴ τὴν αρχή. Ἡ παραδοχὴ αὐτῆς τῆς αρχῆς, δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀνάμειξη ἢ τὴν με ὁποιοδήποτε τρόπο ἐπέμβαση στές ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις ἄλλων κομμάτων. Με βάση αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ἀποκρούει τῖς ὁποιοσδήποτε ἐκδηλώσεις ὑπὲρ ἢ ἐναντίον μιᾶς ὁποιασδήποτε κατάστασης, σὴν διάρκεια ἐσωτερικῆς σύγκρουσης σὰ ἄλλα κόμματα.

Τὸ Κ.Κ. Κύπρου καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν Μαρξιστικὴ Λενινιστικὴ κοσμοαντίληψη. Μέτρο ἐκτίμησης κάθε σύγκρουσης ἀποτελεῖ αὐτὴ ἡ κοσμοαντίληψη και ἡ πρακτικὴ πείρα τοῦ Διεθοῦς ἐπαναστατικῶ κινήματος. Ἀπὸ τὴ στιγμή που τὸ πρόγραμμα και ἡ πρακτικὴ ἐνὸς Κόμματος ἀντιμάχεται ἢ διαστρευλῶνει τῖς ἀρχές αὐτῆς τῆς κοσμοαντίληψης, καταδικάζεται ἀπὸ τὸ Κ.Κ. Κύπρου. Γιὰ μιὰ σωστὴ ἐκτίμηση ἀπαιτοῦνται πλήρη στοιχεῖα και δεδομένα. Αὐθορμητισμοὶ και ψηφίσματα συμπαραστάσης ἢ καταδίκης —ἐκτὸς που εἶναι μιὰ μορφή ἐπέμβασης σὰ ἐσωτερικὰ ἄλλου κόμματος—

περιέχουν πάντα τὸν κίνδυνο γλυστριμάτων σὲ λαθεμένες ἐκτιμήσεις.

Τὸ Κ.Κ. Κύπρου παρακολουθεῖ πάντα με ἐνδιαφέρον τές ἐξελίξεις σὲ διεθνὲς ἐπαναστατικὸ κίνημα και ἀντλεῖ πείρα και γνώση. Με τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ και τὴν κατάσταση σὴν Κίνα. Λυπᾶται γιατί δὲν ἔχει ἔγκαιρα τὰ στοιχεῖα και τὰ δεδομένα για μιὰ πιο ζεστὴ ἐπαφή με τὰ γεγονότα. Ἐν τούτοις τρέφει βαθειὰ ἐκτίμηση σὴν πλούσια ἐπαναστατικὴ πείρα τοῦ Κ.Κ. Κίνας και στές ἀρχές που διαπαιδαγωγήθηκε μέσα σὲ μισὸ αἰῶνα μέσα σὴν φωτιὰ τῆς ἐνοπλης πάλης κάτω ἀπ' τὴν θεωρία και τὴν πρακτικὴ τῆς ἐπανάστασης ἀπὸ τὸν σοφὸ δάσκαλο κι' ἀπσάλινο ἐπαναστάτη σ. Μάο Τσὲ Τούνγκ και ἀκόμα μιὰ φορὰ ἐκφράζει τὴν πίστη του ὅπως διατυπώθηκε σὲ ψήφισμα τῆς Κ.Ε. πρὸς τὴν Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. Κίνας για τὸν θάνατο τοῦ σ. Μάο Τσὲ Τούνγκ ὅτι «ἡ ἐργατικὴ τάξη τῆς Κίνας με ἐπὶ κεφαλῆς τὸ κόμμα της και ὅλος ὁ Κινέζικος λαὸς με τὴν τεράστια πείρα τῶν μακρόχρονων ἀγῶνων τους, με τὴν πείρα τῆς οἰκοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ και τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης, προχωρώντας σπερεὰ πάνω σὲς ἀρχές τοῦ Μαρξισμοῦ - Λενινισμοῦ και χτυπώντας ὅλες τῖς ἀντεπαναστατικὲς τάσεις και παρεκκλίσεις, ἐφαρμόζοντας συνειδητὰ τὴν πάλη τῶν δύο γραμμῶν και τὴ σωστὴ λύση τῶν προβλημάτων μέσα σὲ Κόμμα, παίρνοντας δύναμη και πείρα ἀπὸ τὸ πολῦτιμο ἔργο τοῦ σ. Μάο Τσὲ Τούνγκ, θὰ ἀναπληρώσουν τὸ κενὸ που ἀφήνει ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου συντρόφου και θὰ προχωρήσουν σθερὰ σὴν ὀλοκλήρωση τῆς οἰκοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ και τῆς ἐπανάστασης».

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΑΝΑΚΑΜΨΗ" ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ "ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟ" ΑΓΩΝΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η «ΑΝΑΚΑΜΨΗ»

Τόν τελευταίο καιρό γίνεται πολύς λόγος, απ' όλες τις πλευρές (Κυβέρνηση, κόμματα, εργοδοτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις), μάλιστα σε τόνο θριαμβευτικό, για το «θαύμα» της «ανάκαμψης» της οικονομίας μας.

Ο ψηλός βαθμός της «ανάκαμψης» της οικονομίας μας εκφράζεται: Από την ψηλή αναδιοργάνωση και δραστηριοποίηση της βιομηχανίας, την άνοδο της βιομηχανικής παραγωγής στα επίπεδα που είχαμε πριν από το πραξικόπημα και την εισβολή, από την ανάπτυξη των εξαγωγών, κυρίως βιομηχανικών προϊόντων σε ψηλότερα από πριν επίπεδα, από την ικανοποιητική βελτίωση της γεωργικής και κτηνοτροφικής παραγωγής και από την συνεχή καλύτερη της ισορροπίας του ισοζυγίου πληρωμών.

Αυτά έφεραν σαν αποτέλεσμα την πλήρη απασχόληση του εργατικού δυναμικού σε σημείο που η ζήτηση εργατών και υπαλλήλων να εμφανίζεται επίμονα στις αγογιές των εφημερίδων.

Οι αποταμιεύσεις στιβάζονται σε εκατομμύρια λίρες στις τράπεζες και παραμένουν άζήτητες, γιατί ο τομέας των επενδύσεων έχει εξαντλήσει τα περιθώρια της ανάπτυξής του, σε συνθήκες ασφαλείας για το κεφάλαιο και κάτω από το σύστημα της ατομικής πρωτοβουλίας (ιδιοκτησίας). "Ετσι... «έχουμε λεφτά να φάν κι' οί κότες...»).

Αυτή είναι σε χοντρές γραμμές ή εικόνα της «ανάκαμψης» της οικονομίας μας.

ΠΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ Η ΑΡΧΟΥΣΑ

ΤΑΞΗ ΤΗΝ «ΑΝΑΚΑΜΨΗ»

Ντόπιοι και ξένοι παράγοντες την χαρακτήρισαν, σαν ένα «θαύμα». «Θαύμα», που φανερώνει, τις άρετες της κεφαλαιοκρατικής τάξης και το «δαιμόνιο» των κεφαλαιοκρατών μας, και ότι η ιδιωτική πρωτοβουλία, δηλαδή, η ατομική ιδιοκτησία και η κεφαλαιοκρατική έκμεταλλευση αποτελεί το θεμέλιο της κοινωνίας μας και συνεπώς πρέπει να ενθαρρύνεται με κάθε μέσο.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η «ΑΝΑΚΑΜΨΗ» ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ

Αυτό το θαύμα πραγματοποιήθηκε, χάρις στην συνεργασία των τάξεων για την οποία μίλησε με ένθουσιασμό ο πρόεδρος του Κυπριακού εμπορικού και βιομηχανικού Έπιμελητηρίου (ΚΕΒΕ) κ. Μιχαλάκης Σαββίδης.

Στην έκθεσή του προς την χρονιάτικη Συνέλευση του ΚΕΒΕ (8 του Δεκέμβρη 1976) ο κ. Μ. Σαββίδης αφιέρωσε ολόκληρο το μέρος «Συμπεράσματα» σ' αυτή την συνεργασία των τάξεων και τόνισε...

«Προτού κλείσω την λογοδοσία μου, θα ήθελον να εκφράσω την εκτίμησιν του Κ.Ε.Β.Ε. προς όλας τας παραγωγικάς τάξεις και την Κυβέρνησιν, διὰ την κατανόησιν, την όποιαν επέδειξαν και διὰ την συνεργασίαν των εις την αντιμετώπισιν των σοβαρών προβλημάτων, τὰ όποία έδημιουργήθησαν εκ της Τουρκικής εισβολής.

«Είς την στενήν, ειλικρινήν και υπεύθυνον ταύτην συνεργασίαν, μεταξύ κυβερνήσεως, Συντεχνιών, εμποροβιομηχανικών οργανώσεων και έν γενει όλων των παραγωγικών τάξεων, έντός συστήματος έλευθέρας οικονομίας, όφείλονται τὰ μέχρι τουδε προς επίλυσιν των σημερινών πελωρίων προβλημάτων μας έπιτεύγματα. Θέλω να πιστεύω, ότι το σύστημα έλευθέρας οικονομίας θα διαφυλαχθή ποσοεκτικώς και ή συνεργασία μεταξύ των διάφόρων παραγωγικών τάξεων θα συνεχισθῆ, ίνα δυνηθώμεν να αναπτύξωμεν περαιτέρω την κυπριακήν οικονομίαν χάριν του γενικωτέρου συμφέροντος της βαρέως τραυματισθείσης νήσου μας».

ΤΙ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΑ Η «ΑΝΑΚΑΜΨΗ»

Μπροστά σ' ένα τέτοιο «θαύμα» αξίζει να σταθούμε με κάθε σοβαρότητα, όχι βέβαια για να το θαυμάσουμε και να το ύμνήσουμε, μα για να το φιλαφήσουμε, σαν άπιστοι θωμαίδες, γιατί κατά τον λαόν μας («Άκου πολλά και πίστευε λίγα»). Για να εκτιμήσουμε όμως σωστά αυτό το «θαύμα» πρέπει να δούμε πρώτα τι πρέπει να υπηρετά η «ανάκαμψη» της οικονομίας μας στις σημερινές συνθήκες.

Κατά την άρχουσα κεφαλαιοκρατική τάξη η «κάμψη» για μας ή («έ ξ ι α θ λ ί ω σ η») της οικονομίας μας, ήταν αποτέλεσμα μιάς εισβολής και κατάκτησης. Αυτό στοιχίσε στον λαό μας: Νεκρούς, αγνοούμενους, βιασμούς, καταστροφές, ξεριζωμό και απώλεια του 40% της γής μας, των σπιτιών μας, των περιουσιών μας, των επιχειρήσεών μας, των αποθεμάτων μας, των πλουτοπαραγωγικών μας πόρων, μιά απώλεια που υπολογίζεται στο 70% της οικονομίας μας.

Μπροστά στο λαό μας όρθώθηκε, άμεσα, το χρέος της συγκέντρωσης, της όργάνωσης και της κινητοποίησης, όλου του ανθρώπινου και του υλικού δυναμικού για την σωτηρία του τόπου. Όταν ο έχθρος πάνοπλος πατά το 40% του τόπου μας δεν υπάρχει και μιιά έγγύηση για την έλευθερία του άλλου 60%. Μιά ολοκληρωτική κατάληψη είναι πάντα μιιά άμεση άπειλή.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες το πρωταρχικό χρέος είναι η όργάνωση της άμυνας. Η διασφάλιση αυτού που έχουμε είναι άπόλυτα συνυφασμένη με την άπελευθέρωση, γιατί μόνο με την ολοκληρωτική και χωρίς όρους άπομάκρυνση του κατακτητή κι' όλων των ξένων στρατευμάτων μπορεί να σωθεί ο τόπος μας.

Αυτό σημαίνει πώς οποιαδήποτε «ανάκαμψη» στην οικονομία μας, στην πολιτική και πολιτιστική μας ζωή, για να νάναι άξια λόγου, πολύ περισσότερο για να την όνομάσουμε «θαύμα», χωρίς να κοκινίζουμε, πρέπει να υπηρετεί με τον πληρέστερο τρόπο τον άγώνα για την υπεράσπιση του λαού και του τόπου, τον άγώνα για το δώξιμο του κατακτητικού στρατού κι' όλων των ξένων στρατευμάτων και στρατιωτικών βάσεων.

Άκόμα μιιά βασική προϋπόθεση για μιιά «άξιόλογη ανάκαμψη» της οικονομίας μας, πρέπει να ίκανοποιεί τις άνάγκες και τα όφελήματα του λαού.

200.000 ξεριζωμένοι αντιμετώπισαν πρόβλημα έπιβίωσης, χιλιάδες έργατες και έργαζόμενοι περάσανε και περνούν δύσκολες μέρες. Αυτές τις άνάγκες έπρεπε να αντιμετώπισει η «ανάκαμψη».

Είναι έγκλημα ενάντια στον λαό και τον τόπο, σε τέτοιες στιγμές να νάναι σκοπός και κίνητρο η αύξηση των κερδών. Μόνο άνθρωποι χωρίς πατριωτική συνείδηση, άποκοιμένοι από το έθνικό σύνολο μπορούν

να επιδιώκουν τον πολλαπλασιασμό των κερδών τους, όταν μάλιστα τίποτε δεν έγγυάται το αύριο. Αυτή η κατάσταση γίνεται άκόμα πιό τραγική, γιατί από αυτά τα κέρδη ένα μεγάλο μέρος φυγαδεύεται στο έξωτερικό, σε άσφαλισμένες περιοχές, όπου θα καταφύγουν οί κερδοσκόποι σε περίπτωση κινδύνου για να συνεχίσουν την ζωούλλα τους άνενόκλητοι.

Βέβαια ξέρουμε πώς η ιδεολογία του κεφαλαίου και μάλιστα του κεφαλαίου που άναπτύσσεται σαν ύπηρετης του ίμπεριαλισμού είναι μόνο το κέρδος με όλα τα μέσα. Πατρίδες και ιδανικά και κοινωνική δικαιοσύνη τα γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια.

Μπαίνει λοιπόν το έρώτημα. Στην περίπτωση μας η «ανάκαμψη» της οικονομίας ύπηρετσε τον λαό, έμπόδισε την άνάπτυξη των κερδών για λογαριασμό των κεφαλαιοκρατών; Χρησιμοποίησε την ζωτικότητα του λαού μας και τις στερήσεις του για να προετοιμάσει τις δυνάμεις μας για την μάχη της άμυνας και της άπελευθέρωσης;

ΠΟΙΟΝ ΑΓΩΝΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΑ Η «ΑΝΑΚΑΜΨΗ»

Η Κυβέρνηση με το στόμα του Προέδρου και των ύπουργών, τα πολιτικά κόμματα της κεφαλαιοκρατίας και οί ύποτακτικοί της ψευτοαριστεροί ήγέτες επανειλημμένα καλέσανε τον λαό να πιαλέσει με τις δυσκολίες, να δεχτεί καρτερικά μιιά σειρά στερήσεις για να στήσουμε μιιά γερή οικονομία, που είναι το καλύτερο στήριγμα για ένα «μακροχρόνιο» άγώνα.

Πώς έννοούν αυτό τον μακροχρόνιο άγώνα, για τον όποιο άποφεύγουν να δώσουν οποιαδήποτε έξήγηση, και πώς άξιοποιούνται οί θυσίες του λαού μας;

Δυό χρόνια μετά την τουρκική εισβολή ο ύπουργός έσωτερικών και άμυνας δήλωσε άνοιχτά, ότι από άποψη άμυντικής ικανότητας, όχι μόνο δεν κάναμε τίποτε, μα είμαστε σε χειρότερη κατάσταση από ότι είμαστε πριν την εισβολή.

Συγκεκριμένα ο ύπουργός Έσωτερικών και Άμυνας κ. Βενιαμίν είπε:

«Είναι άναμφιβόλως πολύ — πολύ άνεπαρκής. Έναντι των δυνάμεων που διαθέτει ο έχθρος στην Κύπρο, οί δικές μας δυνάμεις είναι πολύ περιωρισμένες. Και από αριθμητικής πλευράς και από πλευράς υλικού δεν συγκρίνεται καν με τον αντίπαλο».

Στην συνέχεια σε έρώτηση δημοσιογράφου αν η άμυνά μας είναι χειρότερη από την εποχή της εισβολής, είπε:

«Άσφαλώς χειρότερη, γιατί τότε χάσαμε ένα μεγάλο μέρος των όπλων μας, τα όποια δεν έχουν άναπληρωθῆ... Η έκπαίδευση είναι πάρα πολύ καλή, αλλά δεν διαθέτουμε τα μέσα».

(Έφημ. «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» άρ. φύλλου 1224 17.4.1976).

Μιά τέτοια δήλωση, έστω σε άστικά κοινοβουλευτικά πολιτεύματα θα όδηγούσε ά-

σφαλῶς σὲ πολιτικὴ κρίση καὶ σὲ παραίτη-
ση τῆς Κυβέρνησης. Σὲ μᾶς, δυστυχῶς,
ὄχι μόνο δὲν παρουσιάστηκε τέτοια πολιτι-
κὴ «εὐαισθησία», μὰ ἀντίθετα πρόεδρος,
ὑπουργοὶ καὶ βουλευτὲς μιλοῦν γιὰ «θαύ-
ματα».

Διόμιση χρόνια μετὰ τὴν εἰσβολὴ θῆπε-
πε νᾶμαστε πανέτοιμοι γιὰ μιὰ ἀπόρρητη
ἄμυνα. Γιὰ νὰ τὸ πετύχουμε ἔπρεπε ὁ
στρατὸς μας νᾶναι ἀπὸ κάθε ἄποψη πα-
νέτοιμος. Ὁ λαὸς μας ἔπρεπε νᾶναι συν-
ταγμιένος, ὀργανωμένος μὲ τὸν καλύτερο
καὶ καθολικώτερο τρόπο, δίπλα στὸ στρατὸ
γιὰ μιὰ ὀλόφυκη συμμετοχὴ στὸν ἀγῶνα.
Στρατὸς καὶ λαὸς ἔπρεπε νὰ ἀποτελεῖ μιὰ
ἄρρηκτη ὀργανικὴ ἐνότητα, ὁσμὲνη στὸν
ἕνα καὶ μοναδικὸ σκοπὸ: Νὰ νικήσουμε,
νὰ λευτερωθοῦμε ἢ νὰ πεθάνουμε. Οἱ
πόρτες τῆς φυγῆς ἔπρεπε νὰ κλείσουν γιὰ
ὄλους καὶ τὰ ζενιτειμένα μας ἀδέρφια ἔ-
πρεπε νὰ κληθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν στὸν
τόπο μας γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας
καὶ τῆς Λευτεριᾶς.

Δυστυχῶς τὸ «περίφημο» «θαῦμα» τῆς
«ἀνάκαμψης», ὄχι μόνο δὲν ἄγγισε αὐτὰ
τὰ προβλήματα μὰ ἀντίθετα ἀποδιοργάνω-
σε τὶς δυνάμεις μας. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ
πρῶτα ἔργα τῆς κυβέρνησης, τῶν κομμά-
των καὶ τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων
νὰ ὀργανώσουν τὸ ξεπούλημα καὶ τὴν φυ-
γάδευση τῶν ἐργατῶν στὰ σκλαβοπάζαρα
τῆς δουλειᾶς, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν
πονοκέφαλο τῆς ἀνεργίας καὶ γιὰ νὰ στεί-
λουν συνάλλαγμα. Οἱ φωνὲς γιὰ λαϊκὴ πο-
λιτοφυλακὴ ἀντικρύστηκαν πάντα μὲ φόβο
καὶ καχυποψία κι' ἔγιναν ὅλες οἱ προσπά-
θειες ἀποφυγῆς τῆς, μέχρι πού τὸ θέμα
ἀποσιωπήθηκε ἐντελῶς. Ἄντι νὰ ὀργανω-
θοῦν οἱ πρόσφυγες σὰν τὸ καλύτερο καὶ
μαχητικώτερο κομμάτι τοῦ λαοῦ γιὰ τὴν
σωτηρία τοῦ τόπου, τοὺς μετᾶτρεψαν σὲ
μέσα ἐκλιπάρησης τοῦ οἴχτου τῶν μεγα-
λῶν. Γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ
κανένα πρόβλημα δὲν λύθηκε: Τιμὲς καὶ
φόροι ἀυξάνονται συνεχῶς, τὰ μεροκάματα
καὶ οἱ μισθοὶ παραμένουν καθιλωμένα κά-
τω ἀπὸ τὸ προπολεμικὸ ἐπίπεδο καὶ τὰ κοι-
νωνικὰ ὀφελήματα εἶναι ἀκόμα μιὰ ἀ-
νάμνηση. Ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι φορτώθη-
καν τὸ βάρος τῆς «ἀνάκαμψης». Ἔτσι ἔ-
χτὸς ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ μείωση τοῦ βιο-
τικοῦ τους ἐπιπέδου, πλήρωσαν καὶ ἐκα-
τομμύρια λίρες ἀπὸ τὸ κουτσορευμένο με-
ροκάματο, ἐνῶ ἡ κυβέρνησις μὲ τὴν ἀνοχὴ
τῆς ἐπέτρεψε στοὺς ἐπιχειρηματίες νὰ
βρῆσκουν ὄλους τοὺς τρόπους, ὄχι μόνο
γιὰ νὰ ἀποφεύγουν τὴν φορολογία καὶ τὶς
ἀποκοπές, μὰ καὶ «νόμιμα» νὰ καρποῦν-
ται σὲ πολλὰς περιπτώσεις τὶς ἀποκοπές
ἀπὸ τὰ μεροκάματα καὶ τοὺς μισθοὺς μὲ
τὴν ταχυδακτυλουργία τῆς «πληγείσης ἐπι-
χειρήσις».

Τὸ πρόβλημα τῆς στέγης παραμένει γιὰ
τὸν περισσότερο κόσμο ἄλυτο, ἐνῶ ἡ πο-
λιτικὴ τῆς κυβέρνησης νὰ ἐπιτρέπει στοὺς
κεφαλαιοκράτες νὰ συγκεντρώσουν, ὅσο
γίνεται πρὸς πολλὰ λεφτά, ἐπέτρεψε τὴν
εἴσοδο τῶν Λιθανέζων σὲ τέτοιο ἀριθμὸ
πού νὰ γίνουν οὐσιαστικὰ ρυθμιστὲς τοῦ

προβλήματος τῆς στέγης διπλασιάζοντας
καὶ τριπλασιάζοντας τὰ ἐνοίκια.

Ποῖον ἀγῶνα, λοιπόν, καὶ πῶς τὸν ὑπη-
ρετᾶ ἡ «ἀνάκαμψη»; Τελευταία, σερβίρεται
πολύ, ὅτι ἡ ψηλὴ «ἀνάκαμψη» ὑπηρετᾶ
τὸν «Μακροχρόνιο» ἀγῶνα. Μὰ ὅταν ὁ λαὸς
δὲν συσπειρώνεται, δὲν ὀργανώνεται, δὲν
προετοιμάζεται γιὰ ἕνα τέτοιο ἀγῶνα, ὅ-
ταν ὁ λαὸς στὴν τελευταία ἀνάληψη, δὲν
γίνεται μιὰ ἄρρηκτη ὀργανικὴ ἐνότητα μὲ
τὸν στρατό; Ὅταν ὅλες οἱ δυνατότητες
τῆς οἰκονομίας μας, ὅλα τὰ κέρδη, πού
πραγματοποιοῦνται μὲ τὶς στερήσεις τοῦ
λαοῦ μας, δὲν ρίχνονται στὸν ἐφοδιασμὸ
αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα καὶ μπαίνουν στὰ θη-
σαυροφυλάκια, στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξω-
τερικὸ, γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς δράκας κε-
φαλαιοκρατῶν, πού βλέπουμε τὸν ἀγῶνα
καὶ μάλιστα τὸν «μακροχρόνιο»;

Ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΤΑΧΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟ»

Ὅλα τὰ πρὸ πάνω ἐρωτήματα ἀπαν-
τοῦνται μόνο ὅταν ἀποκαλυφτεῖ ἡ πραγμα-
τικὴ φιλοσοφία κυβέρνησης καὶ πολιτικῆς
ἡγεσίας γιὰ τὸν μακροχρόνιο ἀγῶνα. Σὲ
τὴ συνίσταται αὐτὴ ἡ φιλοσοφία;

Τόσο ἡ κυβέρνησις, ὅσο καὶ ἡ πολιτικὴ
ἡγεσία, ὑπηρετῶντας τὰ συμφέροντα τῆς
κεφαλαιοκρατίας δὲν εἶδε οὔτε θέλει νὰ
δεῖ τὸν λαὸ σὰν τὸ βασικὸ παράγοντα τοῦ
ἀγῶνα. Γι' αὐτοὺς ὁ λαὸς πρέπει νὰ εἶναι
ἕνας ὄχλος, πού πρέπει νὰ ἀρκεῖται σὲ
μιὰ συμπάρασταση, ὅταν τὸ θέλει ἡ ἡγε-
σία του, ἡ ὁποία εἶναι «καὶ ἡ μόνη ἀρμό-
δια νὰ χειρίζεται τὰ πράγματα».

Εἶναι μέσα στὴν φύση τους νὰ φοβοῦν-
ται τὸν λαὸ. Ὁ λαὸς ὀργανωμένος στὸν
ἀγῶνα καὶ ἐξοπλισμένος γι' αὐτοὺς εἶναι
ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος. Ἔρχονται ἱστορι-
κὲς στιγμὲς πού ὁ λαὸς βλέπει καθαρὰ
τὸν δρόμο του, καὶ δὲν ὑποτάσσεται σὲ
ἡγεσίες παρὰ σὲ σκοπούς. Ἄλλοιμονο τότε
ἂν αὐτὴ τὴν στιγμὴ εἶναι ὀργανωμένος καὶ
ἐξοπλισμένος. Γι' αὐτοὺς ποτὲ δὲν πρέπει
νὰ δίνεται δύναμη στὸν λαὸ, γιατί ποτὲ
δὲν μποροῦν νὰ δοῦν τὸν ἑαυτὸ τους ταυ-
τισμένο μὲ τὸν λαὸ. Ἄλλως τὰ συμφέρον-
τα καὶ ἡ ἐξουσία τους διατρέχουν ἄμεσο
κίνδυνο. Εἶναι γι' αὐτὸ πού ἀποδιοργανώ-
νουν, ἀντὶ νὰ ὀργανώσουν τὸν λαὸ, ἀφο-
πλιζοῦν ἀντὶ νὰ ἐξοπλιζοῦν τὸν λαὸ, ἀ-
πομονώνουν τὸν λαὸ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ
τὴν ἐνοπλιὴ πάλιν, ἀντὶ νὰ τὸν συντάσ-
σουν.

Μὲ βάση αὐτὴ τὴν φιλοσοφία τοῦ «ἀγῶ-
να» κυβέρνησις καὶ ἡγεσία ἀμέσως μετὰ
τὴν εἰσβολὴ τάξανε ἕνα στόχο: Νὰ ἀπαλ-
λαγοῦν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη, γι' αὐτοὺς,
κατάσταση πού δημιουργήθηκε τῆς κρίσης
ἀποδιοργάνωσης τῆς οἰκονομίας μας. Αὐτὸ
γιατὶ ὁ λαὸς πιεζόμενος ἀπὸ τὶς στερήσεις
ξεσηκώνεται, ἀπαιτεῖ, βλέπει ἄμεσα τὶ γί-
νεται γύρω του. Πρῶτη σκέψη, νὰ φύ-
γουν οἱ ἀνεργοί. Ἔτσι ἄρχισε ἡ ὀργανώ-

ση τῆς ἀποστολῆς τους στὰ σκλαβοπάζα-
ρα. Δεύτερη σκέψη, νὰ ὑψωθεί τὸ κλάμα
καὶ ὁ ὄδυρμός τῶν ξεριζωμένων... «Βοή-
θεια, καννόμεστε, πεινούμε...». Ἔτσι ἀπὸ
τὴν μιὰ μαζεύουμε λεφτὰ γιὰ τὴ συντήρη-
σή τους στρέφουμε τὴν ἀγανάκτησή τους
ἀπλῶς σὲ μιὰ κατάρρα στὸν... «θάρβαρο
εἰσβολέα» καὶ στοὺς ὑπαίτιους. καὶ ἀπὸ
τὴν ἄλλη περνᾷ ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας
μέσα ἀπὸ τὴν βοήθεια τῶν «φίλων», γιὰτὶ
ἐμεῖς... εἴμαστε ἀνίσχυροί!!! Τρίτη σκέψη,
νὰ δοθοῦν λεφτὰ καὶ ἐγγυήσεις ἀπὸ τὰ
ταμῖα τοῦ κράτους, ὀπλαδῆ ἀπὸ τὰ λεφτὰ
τοῦ φορολογουμένου λαοῦ, στοὺς ἐπιχειρη-
ματίες γιὰ νὰ ξαναστήσουν ἐπιχειρήσεις,
νὰ ξαναβροῦνε τὰ κέρδη τους, καὶ χωρὶς
δικὰ τους λεφτὰ, μιὰ καὶ τὰ δικά τους
τὰ φυγάδευσαν στὸ ἐξωτερικό, νὰ ξανα-
συγκροτηθοῦν. Νὰ ξαναζήσει τὸ «ἰδεῶδες»
σύστημα τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας (ἰ-
διοκτησίας καὶ ἐκμετάλλευσης), γιὰτὶ δια-
φορετικὰ ξεγυμνώνεται, ἀποκαλύπτεται ἡ
χρεοκοπία του σὲ κρίσιμες στιγμὲς τοῦ
ἔθνους.

Τέταρτη σκέψη, εὐκαιρία νὰ χτυπηθεῖ τὸ
βιοτικὸ ἐπίπεδο τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργαζο-
μένων: «Κάτω τὸ μεροκάματο, κατάργηση
ὄλων τῶν ὀφελειμάτων... Βλέπετε ἡ μεγα-
λὴ καταστροφή... Πρέπει νὰ στερηθοῦμε
γιὰ νὰ τὰ ξαναφτιάξουμε».

Ἔσπερα ἀπὸ διόμιση χρόνια οἰκειοποίη-
σης τῆς πάλης καὶ τῶν στερήσεων τοῦ λαοῦ
μας, σήμερα διακηρύσσουν τὸ «Θαῦμα».

Σύμφωνα μὲ τὴν φιλοσοφία τους πετύ-
χανε πράγματι τὸ «Θαῦμα». Δώσανε δου-
λειὰ στὸν κόσμο, νικήσανε τὴν ἀνεργία,
ποῦ γι' αὐτοὺς εἶναι ἐπικίνδυνη, δώσανε
χορταρένια γήπεδα γιὰ ποδόσφαιρο, κα-
τῶρθωσαν τὴν σύνδεσή μας μὲ τὴν Euro-
vision γιὰ νὰ παρακολουθοῦμε σὲ ἀπευ-
θείας μετάδοση διεθνῆ μάτς καὶ ἀγῶνες,
μπάσανε τὰ συναρπαστικὰ ἀτέλειωτα σή-
ριαλς στὴν τηλεόραση. Ἔτσι ὁ κόσμος, ὁ
«ὄχλος» ἔχει («σοβαρὲς») ἀπασχολήσεις καὶ
μπορεῖ νὰ ναι ἥσυχος. Μόνο κάπου — κά-
που ἓνα συλλαλητήριο συμπαραίστασης στὴν
ἡγεσία, ὅταν ἡ ἴδια τὸ θέλει, ξεφλᾷ τὸ
«ἀγωνιστικό» του χρέος. Τίποτε ἄλλο.

Βέβαια... ὁ «μακροχρόνιος» θὰ ἀπαιτήσει
καὶ ὀρισμένες θυσίες ἀπὸ τὸν λαό... Ὅχι
φιλὰ μεροκάματα, ὄχι κοινωνικὰ ὀφελήμα-
τα, ὅπως παιλιά, ὄχι τιμариθμικὲς ἀναπρο-
σαρμογές... Βλέπετε ἔχουμε μακροχρόνιο
ἀγῶνα... Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ λαὸς πρέπει καὶ
μπορεῖ νὰ ναι ἥσυχος. Ἡ ἡγεσία του, κυ-
βέρνηση καὶ κόμματα «ἀ γ ω ν ῖ ζ ο ν-
τ α ῖ, ἰ ὄ ρ ο κ ο π ο ὡ ν. Ταξι-
δεύουν ἀ κ ο ὕ ρ α σ τ α καὶ
ξενυκτοῦν σ τ ὸ ν Ο Η Ε, σ ἔ
σ υ σ κ ἔ ψ ε ῖ ς καὶ συνδιασ-
κ ἔ ψ ε ῖ ς, σ ἔ διαπραγματεῦ-
σ ε ῖ ς καὶ π ᾶ λ η παρασκην-
ν ῖ ω ν. Ἀ ν θ ῖ σ τ α τ α ῖ σ ἔ π ῖ ἔ-
σ ε ῖ ς. Ἐ κ φ ω ν ο ὡ ν λ ὸ γ ο υ ς
καὶ ἀ π ο σ π ο ὡ ν, σ ᾶ ν ἔ π α-
θ λ ο, ψ η φ ῖ σ μ α τ α. Ἔ τ σ ῖ ἀ-
γ ω ν ῖ ζ ο ν τ α ῖ σ θ ε ν ᾶ ρ ᾶ γ ῖ ᾶ
τ ὸ δ ῖ κ α ῖ ο τ ο ὡ λ α ο ὡ γ ῖ ᾶ
λ ὡ σ η τ ο ὡ π ρ ο β λ ῆ μ α τ ὸ ς
μ α ς ».

Ἄλλα αὐτὰ εἶναι ποῦ ἀπαρτίζουν τὰ δύο
σκέλη τοῦ «Μακροχρόνιου» τους. Τὸ ἓνα,
ὁ λαὸς ἔχει τὸ ψωμάκι του, τὴν ἀναφυκὴ
του, κάθεται ἥσυχος, προσφέρει, ὅταν
χρειάζεται τὴν συμπαράστασή του. Ἔτσι
γίνεται ἱκανὸς νὰ «ἀντέχει» γιὰ μακρὰ
περίοδο στὸν «Μακροχρόνιο» χειρισμὸ τοῦ
προβλήματος ἀπὸ τὴν ἄρχουσα τάξη. Τὸ
δεύτερο, ἡ ἡγεσία ἀπερίσπαστη μὲ δεμένο
τὸν «γαϊδάρο» τῆς, ὀπλαδῆ μὲ τὸν λαὸ
ἥσυχος καὶ ὑποταχτικὸ θὰ διεξάγει «σκληρὸ
καὶ Μακροχρόνιο» ἀγῶνα στὴν διπλωματικὴ
σκηνὴ καὶ στὰ παρασκηνία γιὰ τὴν «λύση
τοῦ Κυπριακοῦ».

Αὐτὴ εἶναι ἡ φιλοσοφία τῆς ἀρχουσας
τάξης καὶ τῶν ὑποταχτικῶν τῆς γιὰ τὸν
«Μακροχρόνιο ἀγῶνα».

ΓΙΑΤΙ Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ποῦ γεννήθηκε
καὶ ἀναπτύχθηκε, σὸν ἐξάρτημα τοῦ ἱμπε-
ριαλισμοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκθρὸς τοῦ
ἱμπεριαλισμοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ
συγκρουσθεῖ ἀνοικτὰ καὶ ὀλοκληρωτικὰ μ'
αὐτόν. Μπορεῖ νὰ κεί διαφορὲς, μὰ αὐτὲς
εἶναι διαφορὲς γιὰ καλύτερο μερτικὸ ἀπὸ
ὅσα ὁ ἱμπεριαλισμὸς ἄρπαξε καὶ ἄρπάξει
ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν λαὸ μας. Δὲν εἶναι ἐ-
κθρὸς τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, γιὰτὶ εἶναι δε-
μένη μαζί του οἰκονομικά, ὡς τὸ λαίμη.

Ἔνας πραγματικὸς ἀντιἱμπεριαλιστικὸς
ἀγῶνας σήμερα, καὶ εἰδικώτερα στὸν κῶρο
μας, γιὰ μιὰ ἀληθινὴ ἀνεξαρτησία καὶ αὐ-
τοτέλεια προϋποθέτει βασικὲς κοινωνικὲς
μεταβολές, ποῦ εἶναι θανάσιμες γιὰ τὴν
ξενόδοϋλη κεφαλαιοκρατία. Εἶναι γι' αὐτὸ
ποῦ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν λύση τοῦ Κυπρια-
κοῦ τὸν βλέπει μόνο, σὸν παζάρεμα μέσα
στὶς ἀντιθέσεις τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ τῶν
μονοπωλιακῶν ὀμάδων γιὰ μιὰ πιὸ εὐνοϊκὴ
μεταχείριση. Εἶναι γι' αὐτὸ ποῦ τὴν «λύση»
τὴν βλέπει, μόνο, μέσα ἀπὸ διαπραγμα-
τεύσεις σπὴ βάση τῆς ὀμοσπονδίας μὲ δύο
κράτη, Τουρκικὸ καὶ Ἑλληνικὸ, ποῦ σπὴν
οὐσία εἶναι Δ ι κ ο τ ὸ μ η σ η μὲ
μιὰ βιτρίνα ἐνότητας καὶ ἀκεραιότητας, ποῦ
ἡ ἀντοχή τῆς θὰ κρατήσει, μόνο, ὅσο ἐ-
μεῖς θάκουμε διάθεση νὰ ὑποτασσόμεστε
στὶς ἐπιδιώξεις τῶν ἱμπεριαλιστῶν.

Ἐδῶ βρίσκεται ὁ «ἀκρογωνιαίος λίθος»
τῆς φιλοσοφίας τῆς ἀρχουσας τάξης καὶ
τῶν πολιτικάντιδων ὑποταχτικῶν τῆς. Εἶναι
γιὰ νὰ ἀκολουθήσει ἀνενόχλητη ἡ ἀρχουσα
τάξη μὲ τοὺς ὑποταχτικούς τῆς, αὐτὴ τὴν
πορεία ποῦ ἔχει ἀνάγκη τὸ «Θαῦμα» τῆς
«ἀνάκαμψης».

ΤΟ «ΘΑΥΜΑ» ΤΟΥΣ ΜΙΑ ΠΛΑΝΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ

Μὲ τὸ ξαναστήσιμο τῶν κερδοφόρων ἐπι-
χειρήσεων τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ
μὲ τίς τελευταῖες Βουλευτικὲς ἐκλογὲς μὲ
μιὰ Βουλὴ ὑποταχτικὴ σπὴν ἐκτελεστικὴ ἐ-
ξουσία, ὀπλαδῆ τὴν ἐξουσία τῆς κεφαλαιο-
κρατικῆς τάξης, μποροῦν νὰ διαλαλοῦν τὸ
«Θαῦμα». Ἄν αὐτὸ τὸ «Θαῦμα» τὸ πλάσῃ-

ρουν για λαϊκή κατανάλωση, πάει καλά γι' αυτούς. "Αν όμως το πιστεύουν σαν τέτοιο, γρήγορα θα αντιληφθούν την πλάνη τους.

Ο έχθρος με την μορφή των Τουρκικών στρατευμάτων, των άλλων στρατών και των στρατιωτικών θέσεων πατά τον τόπο μας. Κάθε μέρα που περνά οι απόπειρες για νομιμοποίηση και νομιμοποίηση της κατάκτησης γίνονται πιο φανερές και επίμονες. Η ανάγκη για αγώνα γίνεται πιο έντονη. Οι Στρατιωτικές κατακτήσεις δεν ανατρέπονται με πολιτικούς έλιγμους και πιέσεις. Αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να δοθεί, μόνο στην διπλωματική σκηνή και στα παραισκήνια. Αυτός ο αγώνας θα δοθεί κύρια, στα χώματά μας, είτε γιατί θα τον επιβάλει ο έχθρος στην προσπάθειά του να καταλάβει όλο το νησί, είτε θα τον επιβάλουμε ΕΜΕΙΣ, ο ΛΑΟΣ, όταν με την συμπαράσταση όλου του κόσμου (όχι θέβαια των ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων) θα αλλάξει ο συσχετισμός των δυνάμεων. Ένας ηρωϊκός αγώνας για την σωτηρία του τόπου και του λαού μας είναι αναπόφευκτος. Αυτό τον αγώνα θα τον κάνει ο λαός μας. Είναι αγώνας του συνόλου του λαού και όχι αγώνας της ηγεσίας. Αυτός όμως ο αγώνας δεν μπορεί να διεξαχθεί κάτω από την ηγεσία της αστικής τάξης, αλλά μόνο κάτω από την συνεπή ηγεσία της εργατικής τάξης. Για να διεξάγει με επιτυχία και ως τη νίκη αυτό τον αγώνα ο λαός μας οφείλει να συνταχτεί, να οργανωθεί, να σφικτοδέσει τις δυνάμεις του. Στρατός και λαός θα πρέπει να αποτελέσουν μια οργανική ένότητα, μέσα σ' ένα λαϊκό Μέτωπο πάλης, που θα ύψώσει και τον τελευταίο Κύπριο ως τον πατριωτικό ήρωισμό.

Να προετοιμαστούμε για ένα μακρό και επίμονο αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό

και τους ύποτακτους του για να ζήσουμε Λεύτεροι. Όλοι οι πόροι του τόπου να επιταχτούν. Να αφαιρέσουμε το δικαίωμα από τους κεφαλαιοκράτες, να μπορούν στις σημερινές συνθήκες της δυστυχίας και της πάλης του λαού για σωτηρία να αυξάνουν τον πλούτο τους. Να ζήσουμε όλοι με τα απόλυτως απαραίτητα και όλες οι οικονομικές δυνατότητες να δοθούν στον αγώνα. Αυτή είναι η σκληρή, η απαράβιαστη πραγματικότητα για τον λαό μας, που δεν μπορούν να την σβήσουν τα «θαύματα» και οι «πλάνες» της κεφαλαιοκρατίας.

Θαύμα θάνατι όταν θα εκπληρώσουμε αυτό μας το χρέος. Κάθε τι άλλο είναι εμπαιγμός και σαν τέτοιος δεν μπορεί να πάει μακριά.

Ο λαός μας και πρώτη ή εργατική τάξη οφείλει να συνειδητοποιήσει, πως όσο πιο γρήγορα, μπει στην σωστή πορεία, τόσο θα συντομεύσει τον οδυνηρό δρόμο στον οποίο έμπασε τον λαό μας η ξενόδοιλη κεφαλαιοκρατική τάξη.

Ακόμα είναι καιρός να αντιληφθούμε, πως τα «θαύματα» της ξενόδοιλης κεφαλαιοκρατικής τάξης και της ύποτακτης πολιτικής ηγεσίας, είναι «θαύματα», που άφορουν την καλοπέραση και την σιγουριά της κι' όχι την σωτηρία και την καλοπέραση του λαού.

— ΑΜΕΣΟ ΧΡΕΟΣ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΠΑΛΗΣ ΠΟΥ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΘΑ ΑΠΟΜΟΝΩΣΕΙ ΤΗΝ ΞΕΝΟΔΟΥΛΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΘΑ ΒΑΛΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΑΤΝΙ'ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΧΩΡΙΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟ

ΣΤΙΣ 30 Νοέμβρη 1931 ο Κυπριακός λαός δεχότανε ακόμα ένα βαρύ πλήγμα καταπάτησης των δημοκρατικών του δικαιωμάτων. Την ημέρα αυτή οι Άγγλοι άποικιοκράτες ψήφισαν νόμο με τον οποίο αφαιρούσαν από τον λαό μας το δικαίωμα να εκλέγει τις χωριτικές του αρχές και υιοθετούσαν το διοριστικό σύστημα. Αυτός ο νόμος ήταν μέσα στα πλαίσια της στιγμής διχτατορικής καταπίεσης που επέβαλαν οι δυνάστες ύστερα από τη λαϊκή εξέγερση του Όχτώβρη

1931, με στόχο να τσακκίσουν το λαϊκό κίνημα, να φιμώσουν τη λαϊκή φωνή.

Ο αντιλαϊκός αυτός νόμος, που υιοθετούσε το αντιλαϊκό διοριστικό σύστημα, έγινε νόμος της Κυπριακής Δημοκρατίας μετά την εγκαθίδρυση της το 1960 και από τότε ο λαός βλέπει τις χωριτικές του αρχές, όχι εκλεγμένες απ' αυτόν τον ίδιο, αλλά διορισμένες από την Κυβέρνηση, όπως ακριβώς διορισμένες βλέπει κι όλες τις άλλες αρχές, τους Δημάρχους και τις Δημοτικές Έπιτροπές.

Για 16 όλόκληρα χρόνια τὸ ὕψιστο αὐτὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ καταπατήθηκε ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ «Δημοκρατία» ἴδια κι ἀπαράλλαχτα ὅπως καταπατήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἀποικιοκράτες. Για 16 όλόκληρα χρόνια οἱ «δημοκράτες» τῆς Βουλῆς κι ἡ «δημοκρατικὴ» ἡγεσία τῶν Κομμάτων ὄχι μόνο ἀνέχτηκαν τὴν διατήρηση αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἀλλὰ οὔτε κἀν νοιάστηκαν γιὰ τὴν κατάργησή του. Για 16 όλόκληρα χρόνια κοιμόντουσαν καὶ ξυπνοῦσαν δημοκρατικά, μιλοῦσαν δημοκρατικά, ὑπόσχονταν δημοκρατικά, μόνο πὺ στὴν πράξη ὅτιδῆποτε ἄλλο ἦταν παρὰ δημοκράτες.

Πρόσφατα, ὕστερα ἀπὸ 16 χρόνια «δημοκρατικῆς καταπάτησης», ἡ Βουλὴ θυμήθηκε τοὺς ἀντιπροσωπευομένους της, τὸν λαό, καὶ ἀποφάσισε τὴν ἐκλογὴ ἀπ' αὐτὸν Χωριτικῶν Ἀρχῶν στὶς 20 Φλεβάρη 1977. Παράλληλα ψήφισε νόμο μὲ τὸν ὁποῖο κυρίως ρυθμίζονται μερικὰ τεχνικὰ προβλήματα πὺ δημιούργησε ἡ Τουρκικὴ εἰσβολή, ὅπως τὸ δικαίωμα ψήφου τῶν προσφύγων καὶ τὸ ποσοστὸ συμμετοχῆς τους στὶς χωριτικὲς ἀρχές. Αὐτὴ ἡ ἀπόφαση κι αὐτὸς ὁ νόμος θάναι τὸ ἀντικείμενο τῆς μελέτης μας.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τῆς Βουλῆς ἀποτελεῖ ἀναμφίβολα νίκη τοῦ λαοῦ καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα ὑποχώρησης ἀπὸ μέρους τῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς Βουλῆς, ὕστερα ἀπὸ τὴν πίεση του. Ἡ «Δημοκρατικὴ Βουλὴ» προσέγγισε τὸ λαό, στὴν προεκλογικὴ ἐκστρατεία, μ' ἓνα σωρὸ λόγια καὶ ὑποσχέσεις. Τώρα πὺ ἡ ἐκλογὴ της ἀποτελεῖ πιά ἓνα γεγονός, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ μανουβράρει ἀνάμεσα στὴ συμβιβαστικὴ γραμμὴ, πὺ ἀπὸ τὴ φύση της ὑπηρετεῖ, καὶ τὴν ὑποχρέωση της νὰ φανεῖ ὅτι ἀνταποκρίνεται στὶς προεκλογικὲς ὑποσχέσεις. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ λαός, πὺ στὶς τελευταῖες ἐκλογές, ἀπόδειξε τὴν τεράστια του δύναμη καὶ ἐπίσης ἀπόδειξε ὅτι εἶναι σὲ θέση νὰ παίξει καθοριστικὸ, ρυθμιστικὸ ρόλο στὴν πάρα πέρα πορεία τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων τοῦ τόπου μας, ἔχει συνειδητοποιήσει τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη διεκδίκησης τῶν δημοκρατικῶν του δικαιωμάτων, σὰν ἓνα πρῶτο βῆμα στὸν σκληρὸ καὶ μακρόχρονο ἀγῶνα πὺ πρέπει νὰ διεξάγει γιὰ τὴ λευτεριά καὶ τὴν κοινωνικὴ πρόοδο. Κι αὐτὰ τὰ δικαιώματα πρέπει νὰ τὰ διεκδικήσει ἀπὸ κάθε κατεύθυνση. Καθῆκον κάθε

κομμουνιστὴ καὶ κάθε πρωτοπόρου ἀγωνιστὴ εἶναι νὰ κινητοποιήσει τὶς μάζες γιὰ τὴ διεκδίκηση τῶν δημοκρατικῶν τους δικαιωμάτων, γιὰ νὰ ξεσκεπάζεται συνέχεια ὁ ἀντιδραστικὸς ρόλος τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ τῆς ρεφορμιστικῆς ἡγεσίας, ρόλος πὺ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τους καὶ μόνο.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἀποδεικνύει ἀκόμα τὴν ἀντιδημοκρατικὴ τῆς δημοκρατίας μας. Γιατὶ δὲν πηγάζει ἀπὸ τὰ δημοκρατικὰ αἰσθήματα τῆς Κυβέρνησης, τῆς Βουλῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ φανοῦν ὅλοι αὐτοὶ ὅτι ἀνταποκρίνονται στὶς ὑποσχέσεις πὺ ἔδωσαν στὸν λαό. Αὐτὸ βγαίνει ξεκάθαρα τόσο ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τοῦ νόμου, πὺ ὅπως θὰ δοῦμε πῶ κατῶ δίνει σχεδὸν διχτατορικὲς ἐξουσίες στὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο καὶ στὸν Ὑπουργὸ Ἐσωτερικῶν, ὅσο κι ἀπ' τὸ γεγονὸς πὺ τὰ σημερινὰ πρόσωπα τῆς Βουλῆς εἶναι τὰ ἴδια ἢ σχεδὸν τὰ ἴδια μὲ τὰ πρόσωπα πὺ γιὰ 16 όλόκληρα χρόνια κρατοῦσαν φυλακισμένο αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Βγαίνει ἀκόμα ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὺ ἡ ἀπόφαση γιὰ ἐκλογὴ χωριτικῶν ἀρχῶν ἀπὸ τὸν λαό, γίνεται σὲ μιὰ περίοδο πὺ οἱ συνθήκες δὲν εἶναι καθόλου πῶ εὐνοϊκὲς ἀπὸ τὶς προηγούμενες, πράγμα πὺ φανερώνει τὴν ὕπαρξη μιᾶς σκοπιμότητος. Κι ἀφοῦ οἱ ἴδιοι παραδέχονται πὺ ἡ ἐκλογὴ ὅλων τῶν ἀρχῶν ἀποτελεῖ ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ λαοῦ, πᾶει νὰ πεί πὺ ταυτόχρονα παραδέχονται τὴν ἀντιδημοκρατικὴ τους, ἀφοῦ γιὰ τόσα χρόνια δὲν φρόνισαν ν' ἀποχτήσῃ ὁ λαός αὐτὸς τὸ δικαίωμα καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοῦ τὸ στεροῦν γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν ἄλλων ἀρχῶν.

Ὅπως καὶ νᾶχουν τὰ πράγματα, ἡ «ἐπαναλειτουργία» αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος, ἐπιβάλλει μιὰ ἐχτεταμένη ἀνάλυση αὐτῆς τῆς πράξης. Καὶ γιὰ νὰ γνωρίζει ὁ λαός τὶ πρόκειται νὰ γίνῃ ἀλλὰ κύρια γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ διεκδικήσει τὴ σωστὴ, δημοκρατικὴ λειτουργία αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος.

Μιὰ ἐξέταση τοῦ πρόσφατου νόμου τῆς Βουλῆς εἶναι ἀναγκαία γιὰ νὰ διαπιστώσουμε τὴν ἔχταση τῆς δημοκρατικότητος τοῦ περιεχομένου του. Γιατὶ ἄλλο εἶναι νὰ παραχωροῦνται δημοκρατικὰ δικαιώματα στὸ λαό, τὰ ὁποῖα εἶναι δη-

μοκρατικά μόνο στην επιφάνεια, κι άλλο είναι να παραχωρούνται δημοκρατικά δικαιώματα που είναι δημοκρατικά στην ουσία.

Το πρώτο που πρέπει να πούμε είναι ότι ο νόμος αυτός δεν άλλαξε καθόλου τον βασικό νόμο (Κεφ. 244) ούτε τον τροποποιητικό (Ν. 60/1972) όσο αφορά τη σύνθεση των Χωριτικών Αρχών, τις εξουσίες τους, τον τρόπο εκλογής τους, τα καθήκοντα τους κλπ. Βασικά ρύθμισε, όπως είδαμε, μερικά θέματα που επιβλήθηκαν από τις συνθήκες που δημιούργησε ή τούρκικη εισβολή. Έτσι οι εξουσίες που θάχουν οι χωριτικές αρχές θά παραμείνουν οι ίδιες που είχαν μέχρι σήμερα οι διορισμένες. Αν εξετάσουμε αυτές τις εξουσίες θά διαπιστώσουμε πως οι χωριτικές αρχές είναι καθαρά διοικητικά όργανα και μάλιστα έχτελεστικά όργανα, βοηθοί του Έπαρχου. Οι εξουσίες τους είναι πέρα για πέρα τυπικές, χωρίς καμιά ιδιαίτερη αξία, αφού δεν έχουν τη δύναμη να λύσουν κανένα πρόβλημα της κοινότητας, να συμβάλουν στην κοινωνική της πρόοδο. Η θέση του μουχτάρη για παράδειγμα είναι περισσότερο δελεαστική γιατί παρέχει εύκαιρίες για κέρδη (διάφορες πιστοποιήσεις, αὐτοψίες, παρουσία σε ρύθμιση συνοριακών διαφορών κλπ.) παρά γιατί είναι ένα υπεύθυνο πόστο.

Είναι άμεση ανάγκη ο λαός να απαιτήσει τη ριζική αλλαγή αυτού του θεσμού. Οι Χωριτικές Αρχές πρέπει ν' αποχτήσουν πολιτικές εξουσίες. Πρέπει ν' είναι ο φορέας εκείνος που θάχει τη δύναμη να λύει όλα τα προβλήματα της κοινότητας. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί ν' αποτελέσουν τον μεσάζοντα μεταξύ του πολίτη της κοινότητας και του έπαρχου, ούτε και πρέπει να αποτελούν τυφλά όργανα έχτελεσης των εντολών του. Οι χωριτικές αρχές πρέπει να είναι όργανα στην υπηρεσία του λαού, φορείς της λαϊκής εξουσίας, πόλος συσπείρωσης και οργάνωσης του Λαϊκού Μετώπου Πάλης. Πρέπει νάχουν τις εξουσίες εκείνες που θά τους επιτρέπουν να οργανώσουν αγωνιστικά την κοινότητα, να οργανώσουν την άμυνα της περιοχής τους, να εκκαθαρίσουν την κοινότητα από όλα τα ακάθαρτα πραξικοπηματικά στοιχεία και τους άμετανόητους της συμφοράς. Πρέπει να παίξουν καθοριστικό ρόλο στον αγώ-

να που διεξάγει ο λαός μας για λευτεριά. Μόνο όταν οι χωριτικές αρχές έχουν τέτοιες εξουσίες αποχτᾶ η εκλογή τους από το λαό ξεχωριστή σημασία. Διαφορετικά το δικαίωμα της εκλογής είναι ένα απλό διακοσμητικό δικαίωμα και υπάρχει για να μπορεί η άρχουσα τάξη να μιλά για λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών στο τόπο μας.

Ο τρόπος της εκλογής των χωριτικών αρχών είναι ένα άλλο κεφαλαίωδες ζήτημα. Και στη περίπτωση αυτή όπως και στις βουλευτικές εκλογές, το εκλογικό σύστημα που θά τηρηθεί είναι το αντιλαϊκό, αντιδημοκρατικό πλειοψηφικό σύστημα. Ένα σύστημα που εμποδίζει να άκουστούν όλες οι φωνές και δίνει ξέχωρα πλεονεχτική θέση στα ισχυρά κόμματα και οργανώσεις. Η αντιδημοκρατικότητα αυτού του συστήματος φάνηκε ήδη ακόμα μιὰ φορά στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές. Κι ακόμα εξακολουθεί ν' αποτελεί τον εκλογικό νόμο του τόπου μας. Όλοι πρέπει να απαιτήσουμε οι εκλογές χωριτικών αρχών να γίνουν με το σύστημα της απλής αναλογικής. Και τούτο για να μπορούν όλα τα κόμματα κι όλες οι οργανώσεις να συμμετέχουν στις χωριτικές αρχές, για νάχει ο λαός μιὰ πλατειά αντιπροσώπευση σ' αυτά τα σώματα, για να μπορέσουν ν' ανταποκριθούν στις ανάγκες και τα προβλήματα όλης της κοινότητας και να πάψουν ν' αποτελούν πιστούς ύποταχτικούς της άρχουσας κεφαλαιοκρατικής τάξης.

Έχτος από το σύστημα της απλής αναλογικής ο λαός πρέπει ν' απαιτήσει σ' αυτές τις εκλογές να δοθεί το δικαίωμα στους νέους από 18 χρόνων και πάνω και στους εργάτες που στάληκαν στο έξωτερικό για δουλειά.

Το βασικό σημείο που πρέπει να εξετάσουμε από τον πρόσφατο νόμο της Βουλής για τις χωριτικές αρχές, είναι οι εξουσίες που έδωσε στο Υπουργικό Συμβούλιο και τον Υπουργό Έσωτερικών, εξουσίες που ουσιαστικά ανατρέπουν το δικαίωμα της εκλογής από το λαό και διατηρούν σε ισχύ το διοριστικό σύστημα. Αντιγράφουμε τη σχετική διάταξη του νόμου:

Παρά τας διατάξεις του άρθρου 5, το Υπουργικόν Συμβούλιον κέκτηται εξουσίαν όπως, ο-

σάκις κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ αἱ ὑφιστάμεναι συνθήκαι καὶ ἐν γένει τὸ δημόσιον συμφέρον ἐπιβάλλουν τοῦτο, διατάξει τὴν διεξαγωγὴν ἢ μὴ ἐκλογῶν πρὸς ἀνάδειξιν χωριτικῶν ἐπιτροπῶν εἰς οἰονδήποτε χωρίον, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε διατάξει τὴν μὴ διεξαγωγὴν ἐκλογῶν ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν κέκτηται ἐξουσίαν ὅπως διορίζη κοινοτάρχην, ἀναπληρωτὴν κοινοτάρχην καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς χωριτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ χωρίου, οἱ οὕτω δὲ διοριζόμενοι θὰ κατέχωσι τὸ ἀξίωμα αὐτῶν καὶ θὰ ἀσκῶσι τὰς λειτουργίας τούτου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς διάταξης τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν θὰ μποροῦν, χωρὶς κανένα ἔλεγχον, χωρὶς καμιὰ αἰτιολογίαν νὰ κάμνουν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τους καὶ ν' ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς. Ἐπίσης ὁ καθορισμὸς τῶν συνθηκῶν γιὰ ἀνάδειξιν χωριτικῶν ἀρχῶν σὰν ἀκαταλλήλων, ἀφοῦ δὲν θγαίνει μὲ τὴν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ καὶ ἀφήνεται ἐπὶ τὴν βούλησιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀφοῦ δὲν καθορίζεται ἀπὸ τὸ νόμον μέσσω σὲ ποιά πλαίσια μπορεῖ νὰ κινηθεῖ, εἶναι ἐπόμενο νὰ ἀφήνεται ἕνα τεράστιον περιθώριον ἐνέργειας ἐπὶ τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιον, μέχρι σημείου νὰ μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐπὶ τὴν οὐσίαν διατηρεῖται ἀκόμα σὲ ἰσχὺ τὸ διοριστικὸν σύστημα, γιὰ τὴν θὰ ἔχουν τὴν εὐχέρεια ὅποτε θέλουν νὰ ἀναστέλλουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς καὶ νὰ διορίζουν ἀνθρώπους ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τους. Οἱ ἐξουσίες αὐτῆς ποὺ δίνονται ἀπὸ τὸν νόμον ἐπὶ τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιον καὶ τὸν Ὑπουργὸν Ἐσωτε-

ρικῶν πλήττουν κατὰστηθα τὰ δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ καὶ ἀποτελοῦν ἀκόμα ἕνα δείγμα τῆς ἀντιδημοκρατικότητος τῆς δημοκρατίας μας. Πραγματικὸς στόχος εἶναι τὸ τσάκκισμα τοῦ λαϊκοῦ κινήματος καὶ κάθε προοδευτικοῦ στοιχείου ποὺ κινεῖται ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ συμβιβασμοῦ, γιὰ τὴν μὲ τὶς ἐξουσίες αὐτῆς θὰ μποροῦν σ' ὅποιο χωρίον ὑπάρχει ὑπεροχὴ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος νὰ ἀναστέλλεται τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ νὰ διορίζεται ἀνθρώπος «ἐμπιστοσύνης».

Ὁ λαὸς πρέπει ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἄμεση ἀφαίρεσιν αὐτῶν τῶν ἐξουσιῶν ἀπὸ τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιον καὶ τὸν Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν καὶ τὴν δημοκρατικὴν λειτουργίαν τοῦ δικαιώματος τοῦ γιὰ ἐκλογὴν τῶν χωριτικῶν ἀρχῶν. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀπαιτήσῃ, νὰ ἀσκῆσιν πίεσιν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ρυθμιστικοῦ τοῦ ρόλου, ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, τὴν Βουλὴν, τὴν ἡγεσίαν τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ γενικὰ σὲ κάθε κατεύθυνσιν γιὰ τὴν ἄμεση λειτουργίαν ὅλων τῶν δημοκρατικῶν τοῦ δικαιωμάτων. Γιὰ τὴν ἐκλογὴν ἀπ' αὐτὸν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἀρχῶν. Τῶν Συμβουλιῶν Βελτιώσεως, τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν, τῶν ἀρχῶν συνεργατισμοῦ, τῶν Δημοτικῶν Ἐπιτροπῶν, τῶν Δημάρχων. Πρέπει νὰ βάζει ὅλους αὐτοὺς μπροστὰ ἐπὶ τὶς ἱστορικὰς τοὺς εὐθύνες. Μπροστὰ ἐπὶ τὸ χρέος νὰ ὑλοποιήσῃ τὶς ὑποσχέσεις τοὺς ἐπὶ τὴν προεκλογικὴν ἐκστρατεία. Μπροστὰ ἐπὶ τὸ χρέος νὰ φαίνονται δημοκράτες ἐπὶ τὴν πράξιν καὶ ὄχι ἐπὶ τὰ λόγια. Αὐτὸ τὸ καθήκον πέφτει σήμερον ἐπὶ τοὺς ὤμους κάθε πρωτοπόρου ἀγωνιστῆ, κάθε δημοκράτη, κάθε προοδευτικοῦ στοιχείου. Καὶ πρὸ παντὸς ἐπὶ τὴν ἐπαναστατικὴν πρωτοπορίαν τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Νὰ καταργηθοῦν ἀμέσως ὅλοι οἱ ἀνελεύθεροι νόμοι. Νὰ ἀποχτήσῃ ὁ λαὸς ὅλα τὰ δημοκρατικὰ τοῦ δικαιώματα.

Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἡ ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗ ΑΠΟΤΕΛΕΙ
ΧΑΡΑΧΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΔΕΙΓΜΑ ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

ΟΙ ΛΑΟΙ μὲ τοὺς σκληροὺς καὶ μακρόχρονους ἀγῶνες τοὺς κατάκτησαν μιὰ σειρά ἀτομικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθε-

ριῶν ποὺ ἔχουν ἤδη ἀναγνωρισθεῖ ἀπὸ διάφορες διεθνεῖς συμβάσεις καὶ διάφορους διεθνεῖς ὀργανισμούς (Διακήρυξη

τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Πολίτη τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ο.Ε.Ε., Διεθνῆς Σύμβαση τῆς Ρώμης κλπ.) καὶ ἔχουν ἤδη κατοχυρωθεῖ ἀπόλα σχεδὸν τὰ συντάγματα τοῦ κόσμου.

Βέβαια, στὴν οὐσία, αὐτὰ τὰ δικαιώματα δὲν συνιστοῦν μιὰ πραγματικὴ δημοκρατία, γιατί δὲν ἀπορρέουν ἀπὸ τὴ βάση τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ψευτο-ἐξωραϊσμούς τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Ἡ πραγματικὴ Δημοκρατία καὶ τὰ πραγματικὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα θρῖσκονται ἐκεῖ μόνο ὅπου οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ἐργαζόμενοι διαχειρίζονται, τόσο τὴν παραγωγή ὅσο καὶ τὴ διανομή τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ὅπως καὶ κάθε πρόγραμμα ἀνάπτυξης. Φυσικὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀποτελεῖ θέμα μιᾶς ἄλλης μελέτης.

Ἐστω ὅμως αὐτὰ τὰ δικαιώματα, τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ὅπως συνηθίζεται νὰ ὀνομάζονται, ἀποτελοῦν πιά μιὰ ἀναφαίρετη «λαϊκὴ ἰδιοκτησία», πού κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀμφισβητήσει. Εἶναι αὐτὰ τὰ δικαιώματα πού καὶ ἡ δικὴ μας Κυβέρνηση προπαγανδίζει τόσο πλατειὰ ὅτι καταπατήθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους εἰσβολεῖς.

Ἡ κατοχύρωση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων ἀπὸ τὰ διάφορα Συντάγματα τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν ὑποτίθεται ὅτι θάξει χαλινάρι στὴν καταπιεστικὴ διάθεση τῆς ἄρχουσας τάξης. Παρόλα αὐτὰ ἡ τάση τῆς ἄρχουσας τάξης εἶναι νὰ ἐπεμβαίνει ὄλο καὶ περισσότερο στὴ σφαῖρα τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν, θάζοντας ἕνα σωρὸ περιορισμούς στὴν ἄσκηση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων ἀπὸ τὸν λαό, μέχρι σημείου, σὲ πολλές περιπτώσεις, νὰ καταστῶν ἡ Συνταγματικὴ διατύπωση ἀπλή θεωρία χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ περιεχόμενο. Οἱ λαοὶ πρέπει νὰ ἐπαγρυπνοῦν. Νὰ σταθοῦν ἀκλόνητοι φρουροὶ ἔστω αὐτῶν τῶν ἀτομικῶν τους ἐλευθεριῶν καὶ νὰ διεκδικήσουν τὴν πιστὴ ἐφαρμογὴ τους, γιατί αὐτὰ τὰ δικαιώματα ἀποχτήθηκαν μὲ θυσίες καὶ αἷμα.

Ἡ ἀπαρίθμηση τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων δὲν ἀποτελεῖ στόχο αὐτῆς τῆς μελέτης. Ἐδῶ μᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα ἕνα ἀπ' αὐτά. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασης καὶ διάδοσης τῶν ἰδεῶν, μὲ ἄλλα λόγια τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ

Τύπου. Καὶ ἰδιαίτερα μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ δοῦμε κατὰ πόσο αὐτὸ τὸ δικαίωμα λειτουργεῖ δημοκρατικὰ στὸν τόπο μας. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἔχει ἀφορμὴ πρόσφατη πρόταση νόμου πού ὑποβλήθηκε στὴ Βουλὴ καὶ ἀφορᾷ τὸν Τύπο.

Ἡ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου γνώρισε μιὰ μακρὰ ἐξελικτικὴ πορεία πού τὴν χαρακτηρίζει μιὰ συνεχῆς κατάχτηση ἀπὸ μέρους τοῦ λαοῦ ὄλο καὶ περισσότερων δικαιωμάτων καὶ ταυτόχρονα μιὰ ἀναγκαστικὴ μείωση τῆς ἐπέμβασης τῆς κρατικῆς ἐξουσίας στὴ σφαῖρα αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος.

Τὰ βασικὰ περιοριστικὰ μέτρα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ διάφορες Κυβερνήσεις ἐπεμβαίνουν στὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ Τύπου, μποροῦν νὰ καταταχθοῦν σὲ δύο κατηγορίες: Τὰ προληπτικὰ καὶ τὰ κατασταλτικὰ. Στὰ πρῶτα ἀνήκουν ἡ λογοκρισία, ἡ ἐγγειοδοσία, ἡ προηγούμενη χορήγηση ἀδείας ἀπὸ τὸ κράτος γιὰ τὴν ἔκδοση ἐφημερίδας, ἡ καθιέρωση ὀρισμένων προσόντων στὸ πρόσωπο τοῦ ἰδιοκτήτη ἢ τοῦ συντάκτη κλπ. Στὰ κατασταλτικὰ μέτρα περιλαμβάνεται, κυρίως, ἡ κατάσχεση.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ περιοριστικὰ μέτρα ἔχουν καταργηθεῖ ἀπὸ καιρὸ σ' ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες. Ἡ προστασία ὄλων αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων κατοχυρώθηκε ἤδη συνταγματικὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νόμους πού τὰ ἐπέτρεπαν κρήθηκαν σὰν ἀντισυνταγματικοὶ καὶ καταργήθηκαν. Ἡ τεράστια σημασία τοῦ Τύπου ἀναγνωρίστηκε παντοῦ, μέχρι σημείου νὰ ὀνομάζεται ὁ Τύπος «τέταρτη Ἐξουσία».

Ο ΤΥΠΟΣ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

Σὲ ποιά κατάσταση θρῖσκεται τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ Τύπου στὸν τόπο μας;

Στὸ Σύνταγμα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας (ἄρθρον 19) ὑπάρχει διατυπωμένη ἡ διάταξη πού προστατεύει αὐτὸ τὸ δικαίωμα: «Ἐκαστος ἔχει τὸ δικαίωμα ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἔκφρασης». «Τὸ δικαίωμα

τουτο περιλαμβάνει την ελευθερίαν τῆς γνώμης, τῆς λήψεως καὶ μεταδόσεως πληροφοριῶν καὶ ιδεῶν ἄνευ ἐπεμδόσεως οἰασδήποτε δημοσίας ἀρχῆς καὶ ἀνεξαρτήτως συνόρων».

Ἄν ὅμως ἐξετάσουμε τὸν βασικὸ νόμο (Κεφ. 79 τῶν Νόμων τῆς Κύπρου) ὁ ὁποῖος ρυθμίζει ὅλα τὰ ζητήματα πού ἀφοροῦν τὸν Τύπο, εὐκολα θὰ διαπιστώσουμε τὴν ἀντίθεση του μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τοῦ συντάγματος.

Κύριο περιοριστικὸ μέτρο πού καθιερώνει αὐτὸς ὁ νόμος εἶναι ἡ ἐγγειοδοσία, ἡ ὑποχρέωση δηλ. κάθε πολίτη πού θέλει νὰ ἐκδίδει ἐφημερίδα σὰν ἰδιοκτήτης, νὰ καταθέτει ἓνα ποσό (500 λίρες) γιὰ νὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδίδει τὴν ἐφημερίδα του.

Ἡ ἐγγειοδοσία, σὰν περιοριστικὸ μέτρο, ἐπιβλήθηκε γιὰ πρώτη φορά στὸν τόπο μας, ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἀποικιοκράτες, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1930, καὶ ἐπέβαλλε τὴν κατάθεση ποσοῦ 200 λιρῶν σὰν ἐγγύησης ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτες γιὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα ἐκδόσεως ἐφημερίδας. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ ξεκινήματος τοῦ λαϊκοῦ κινήματος καὶ ὁ νόμος αὐτός, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους, εἶχε σὰν ἀποκλειστικὸ στόχο νὰ τσακίσει τὸ λαϊκὸ κίνημα, νὰ ἐμποδίσει τὴν ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία νὰ φωτίσει σωστὰ τὸ δρόμο τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Οὐσιαστικά στεροῦσε ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ λαὸ ἓνα ἰσχυρὸ ὄπλο στοὺς ἀγῶνες τους γιὰ λευτεριά καὶ αὐτοδιάθεση. Ἀδιάφραστη μαρτυρία ὅτι τὸ μέτρο τῆς ἐγγειοδοσίας ἐπληξε βασικά τὴν ἐργατικὴ τάξη εἶναι καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ ἐκφραστικοῦ ὄργανου τοῦ Κ.Κ. Κύπρου, τοῦ «ΝΕΟΥ ἈΝΘΡΩΠΟΥ», γιὰτὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξασφαλίσει τὸ ἀπαιτούμενο ποσό.

Ὁ νόμος αὐτός πού ἐπέβαλλε, τὴν ἐγγειοδοσία τροποποιήθηκε στὰ 1949 καὶ τὸ ποσό τῆς ἐγγειοδοσίας αὐξήθηκε ἀπὸ 200 σὲ 500 λίρες. Μὲ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ὁ νόμος αὐτός παράμεινε σὲ ἰσχὺ καὶ ἐφαρμόζεται ἴσαμε σήμερα.

Στις ἀρχές τοῦ 1976 ἡ ἀπαίτηση τοῦ νόμου γιὰ καταβολὴ τοῦ ποσοῦ τῶν 500 λιρῶν σὰν ἐγγύησης, γιὰ τὴν ἐκδοση ἐφημερίδας, προσβάλλθηκε στὸ Ἄνωτατο Δικαστήριον, ἀπὸ τὸν Κώστα Μακρίδη σὰν ὑπεύθυνον τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Κ.Κ.

Κύπρου καὶ ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος, σὰν ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀκόμα ἐκκρεμεῖ ἀπόφαση αὐτοῦ τοῦ Δικαστηρίου.

Στὴ συνεδρία τῆς Βουλῆς τῆς 18.10.76 ὁ βουλευτὴς τῆς Δημοκρατικῆς Παράταξης κ. Χριστόφορος Χριστοφίδης κατάθεσε πρόταση νόμου μὲ τὴν ὁποία βασικά ζητᾶ τὴν αὐξηση τοῦ ποσοῦ τῆς ἐγγύησης ἀπὸ 500 σὲ 5.000 λίρες.

Στὴν αἰτιολογικὴ του ἐκθεση ὁ κ. Χριστοφίδης ἀναφέρει:

(α) Σκοπὸς τῆς παρούσης προτάσεως νόμου εἶναι ὅπως κατὰ πρῶτον αὐξηθῇ τὸ ποσὸν τοῦ γραμματίου τὸ ὁποῖον κατατίθεται ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἐφημερίδος ἀναφορικῶς πρὸς τὴν παραχώρησιν εἰς αὐτὸν ἀδείας ἐκτυπώσεως καὶ δημοσιεύσεως ἐφημερίδος, ὡς προνοεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ βασικοῦ νόμου, ἀπὸ πεντακοσίας εἰς πέντε χιλιάδας λίρας.

(β) Τοῦτο κρίνεται σκόπιμον λόγῳ τῆς μὴ αὐξήσεως τοῦ ποσοῦ διὰ περίοδον εἰκοσιπέντε ἐτῶν περίπου καὶ λόγῳ τῶν αὐξημένων ἀποζημιώσεων τὰς ὁποίας ἐπιδικάζουσι σήμερον τὰ Δικαστήρια εἰς ὑποθέσεις δυσφημίσεως πολιτῶν ὑπὸ ἐφημερίδων.

(γ) Πέραν τούτου ἡ αὐξηση τοῦ ποσοῦ εἰς πέντε χιλιάδας λίρας καθίσταται ἀναγκαία πρὸς συγκράτησιν τῆς ἀσυνείδητης καὶ ἀνευθυνότητος αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται ἀπὸ καιροῦ εἰς ὠρισμένην μερίδα τοῦ Τύπου καὶ αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν μεγάλη ζημιὰ τόσο εἰς ἄτομα ὅσο καὶ εἰς τὸν τόπον γενικώτερον. Ὡσαύτως ἀναμύεται ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς καὶ θὰ μειωθῇ ἡ σοβαρότης δυσφημιτικῶν δημοσιευμάτων. Ἡ κατοχύρωσις τῆς «προστασίας τῆς ὑπολήψεως καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἄλλων» ὡς προνοεῖται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 19(3) τοῦ Συντάγματος δέον ὅπως εἶναι οὐσιαστικὴ.

(δ) Κατὰ δεύτερον λόγον ἡ προτεινομένη τροποποίησις τοῦ βασικοῦ νόμου διὰ τῆς παρούσης προτάσεως νόμου σκόπον ἔχει τὴν ἐξασφάλισιν τῆς καταβολῆς οἰωνδήποτε ἀποζημιώσεων αἱ ὁποῖαι ἤθελον ἐπιδικασθῇ ὑπὸ Δικαστηρίου ἐναντίον ἐφημερίδος διὰ δυσφήμισιν καὶ τοῦτο πρὸς καλυτέραν καὶ πλήρη ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης.

(ε) Γενικώτερος σκοπός τῆς προτεινομένης τροποποιήσεως εἶναι ἡ προώθησις τῆς ὑπευθύνου δημοσιογραφίας εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐλευθερία λόγου νὰ μὴ χρησιμοποιηθῆται εἰς ἄλλο ἢ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ πολίτου.

Χωρὶς πολλὰ σχόλια αὕτη ἡ πρότασις νόμου ἀποτελεῖ μιὰ πισόπλατη μαχαυριά στα δημοκρατικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ. Ἀποτελεῖ ἀκόμα μεγαλύτερο βάθαιμα τῆς πληγῆς τῆς ἀντιδημοκρατικότητος τοῦ προηγούμενου νόμου. Γιατὶ ἡ ἐγκρισθὴν αὐτῆς τῆς πρότασις θάχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ φιωθεῖ γιὰ πάντα ἡ φωνὴ τῶν φτωχῶν λαϊκῶν στρωμάτων. Θὰ περιορίσει τὸν Τύπο στὶς ἐφημερίδες ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ διαθέτουν 5.000 λίρες, δηλ. τίς ἐφημερίδες τῶν πλούσιων τάξεων ποὺ κατὰ τεκμήριον βρίσκονται στὸ πλευρὸ τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξεως, ποὺ εἶναι ἀναπόσπαστο κομμάτι αὐτῆς τῆς τάξεως καὶ ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τῆς. Μὲ ἄλλα λόγια θὰ σιγήσει κάθε ἀντιπολιτευόμενη φωνή, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς, κάθε φωνὴ ποὺ ἀγωνίζεται νὰ σταθεῖ στὸ πλευρὸ τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τοῦ λαοῦ, κάθε φωνὴ ἀντίθετη πρὸς τὴν πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ ἀρχουσα τάξις καὶ τὰ ὄργανά τῆς. Γιὰ νὰ μείνει ἡ ἀρχουσα τάξις ἀνενόχλητη νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν προδοσίαν τῆς.

Φαινόμενικὰ, βασικὴ αἰτία, γιὰ τὴν κατάθεσιν αὐτῆς τῆς πρότασις νόμου ἀπὸ τὸν κ. Χριστοφίδη, ἀπέτελεσε ἡ «ἀσυδοσία» ποὺ παρατηρήθηκε ἀπὸ ὀρισμένες ἐφημερίδες, στὴν προεκλογικὴ, κυρίως, περίοδο. Στὴν πραγματικότητά ὅμως εἶναι μιὰ καθαρὴ προσπάθεια τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας, νὰ πνίξουν κάθε φωνὴ ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ πολεμήσῃ, νὰ ξεσκεπάσῃ τὴν πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ ξεσηκώνοντας τὸν λαόν, νὰ βάλλῃ τὸ πρόβλημα μας στὴ σωστὴ πορεία ἀγῶνα. Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ πληγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ νόμο δὲν εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ λαός, ἀφοῦ θὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ μιὰ γιὰ πάντα τὸ δικαίωμα νὰ ὀργανώσῃ ἕνα ἐκφραστικὸ ὄργανο. Ἄλλωστε, ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι οἱ «ἀσύδοτοι» εἶναι πληρωμένοι πράχτορες τοῦ ἐχθροῦ, αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς ἔχει στὴ διάθεσίν του μπόλικον χρήμα καὶ θὰ συνεχίσει νὰ χρηματοδοτεῖ τὰ ὄργανά του, ὅσονδῆποτε κι ἂν γίνῃ τὸ ποσὸ τῆς ἐγγειοδοσίας.

Ἐξ ἄλλου ἡ «προώθησις τῆς ὑπευθύνου δημοσιογραφίας», ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ ὁ κ. Χριστοφίδης, μὲ ἄλλα λόγια ἡ βελτίωσις τοῦ ἐπιπέδου τοῦ Τύπου, δὲν πετυχαίνεται μὲ τέτοια καταπιεστικὰ μέτρα. Ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα μέτρα ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ληφθοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸν.

Ἐπίσης ἡ «ὑπόληψη καὶ τὰ δικαιώματα τῶν τρίτων» καθόλου δὲν προστατεύονται μὲ τὴν ἐγγειοδοσίαν, ὅσο μεγάλο κι ἂν εἶναι τὸ ποσόν. Γιατὶ ἀλίμονο στὸ εἶδος τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ δημοκρατικοῦ πολίτη ποὺ διαθέτουμε, ὅταν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ καταφύγομε στὸ χρήμα γιὰ νὰ προστατεύσομε τὴν ὑπόληψιν καὶ τὰ δικαιώματα μας. Εἶναι γελοῖο νὰ πιστεύσομε ὅτι ἡ χρηματικὴ ἱκανοποίησις εἶναι ἱκανὴ νὰ προστατεύσῃ τὰ «θιγέστα» δικαιώματα κάποιου ποὺ δυσφιμήθηκε. Καὶ εἶναι ἀκόμα πιὸ προσδλητικὸν σὲ μᾶς, νὰ δίνουμε σὲ κάποιον ποὺ ἔχει ἀφθονο χρήμα στὴ τζέπη, τὸ δικαίωμα νὰ μπορεῖ νὰ θίγῃ τοὺς πάντες καὶ ὕστερα νὰ τοὺς ἱκανοποιεῖ χρηματικὰ γιατί ἔχει αὐτὴ τὴ δύναμιν.

Ἡ Κυβέρνησις, ἡ Βουλὴ, καὶ ἡ ἡγεσία τῶν Κομμάτων εἶναι ὑπόλογοι μπροστὰ στὴν Ἱστορίαν, εἶναι ὑπόλογοι μπροστὰ στὸ ἱστορικὸν χρέος νὰ ἀποχτήσῃ ὁ λαός τὰ δημοκρατικὰ του δικαιώματα.

Ἐκεῖ ποὺ σ' ὅλο τὸν καπιταλιστικὸν κόσμον τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου ἔχει ἀναγνωρισθῆ, ἔστω νομικὰ, ὡς τὸ «ὑψιστόν» δημοκρατικὸν δικαίωμα τοῦ λαοῦ, ἐκεῖ ποὺ σ' ὅλο τὸν κόσμον ἔχουν καταργηθῆ, ἔστω νομικὰ, ὅλα σχεδὸν τὰ ἀνελεύθερα μέτρα ποὺ ἀφοροῦν τὸν Τύπον, εἶναι ἀνεπίτρεπτον στὸν τόπον μας νὰ παρυσιάζεται ἡ ἀντίθετη πορεία, ἡ ὁλοένα καὶ περισσότερη στέρησις τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ. Καὶ μάλιστα αὕτη ἡ στέρησις νὰ προέρχεται ἀπὸ μιὰ βουλὴ ποὺ στὴν προεκλογικὴ ἐκστρατεία πᾶσχιζε νὰ φανεῖ στὰ μάτια τοῦ λαοῦ ὡς δημοκρατικὴ, ὡς ἀγωνιστικὴ, ὡς μεγάλος προστάτης τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἀρχουσα τάξις καὶ ἡ ἡγεσία τῶν πολιτικῶν κομμάτων ὑποσχέθησαν στὸν λαόν μιὰν δημοκρατίαν (ἔστω ἀστικὴν δημοκρατίαν) καὶ μιὰν δημοκρατικὴν Βουλὴν. Ὁ λαός ἀπαιτεῖ ὅλα αὐτὰ ὅχι στὰ λόγια ἀλλὰ στὴν πράξιν. Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ πέρασαν μπροστὰ στὸν λαόν μ' ἕνα σωρὸν λόγια καὶ

ύποσχέσεις, όλοι αύτοί που ζητιάνεφαν τή φήφο του λαού για ν' αποκτήσουν μιὰ θέση στη Βουλή, δέν έχουν κανένα δικαίωμα να έμπαίζουν τó λαό. "Αν θέλουν να λέγονται, έστω άστοί δημοκράτες, άς τó αποδείξουν τήν ώρα που χρειάζεται, κι όχι τήν ώρα που κάθονται στο γραφείο τους για να συντάξουν προεκλογικές όμιλίες.

Ό τόπος μας, ιδιαίτερα αύτή τή στιγμή, έχει ανάγκη από μιὰ γνήσια δημοκρατία. Ό λαός μας χρειάζεται ν' αποκτήσει τά δημοκρατικά του δικαιώματα. "Έχουμε μπροστά μας ένα χρέος, ένα άγώνα επιδίωξης, ένα άγώνα άπελευθέρωσης. Χωρίς δημοκρατικό όξυγόνο αύτός ό άγώνας είναι καταδικασμένος. Ό καθένας άς σταθεί μπροστά στις εθθυγες του. Η ιστορία, ή ιστορία που γράφεται από τó λαό κι όχι άπ' τούς διάφορους ύπηρέτες

της άρχουσας τάξης είναι άμείλιχτη. Και θά κρίνει τόν καθένα σύμφωνα με τά έργα του, όχι σύμφωνα με τά λόγια του.

Η πρόταση νόμου του κ. Χριστοφίδη είναι χαρακτηριστικό δείγμα άντιδημοκρατικής ένέργειας. Συνιστά μιὰ άφόρητη καταπάτηση του Συντάγματος και μιὰ σέ θάνατο καταδίκη του δικαιώματος της έλευθερίας του Τύπου, τή στιγμή μάλιστα που εκκρεμεί άπόφαση του Άνωτάτου Δικαστηρίου γι' αύτό άκριβώς τó νόμο. Ό λαός δέν πρέπει να μείνει άπαθής μπροστά σ' αύτή τή νέα καταπάτηση των δημοκρατικών του δικαιωμάτων. Πρέπει να καταδικάσει αύτό τó νόμο και ν' άπαιτήσει όχι μόνο να μην έγκριθεί, αλλά και να καταργηθεί όλοκληρωτικά τó άνελεύθερο, άντιλαϊκό μέτρο της έγγειοδοσίας.

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΝΟΥΜΕ, σαν λαός, μιὰ δύσκολη και όδυνηρή περίοδο της ιστορικής μας πορείας.

"Έχουμε καθήκον να παίξουμε ένα σημαντικό ρόλο μέσα στην γενική πορεία της άνθρωπότητας, που στην εποχή μας χαρακτηρίζεται από τήν έντονη πάλη των λαών για τó γκρέμισμα του ιμπεριαλιστικού συστήματος έκμετάλλευσης και καταπίεσης των λαών και για τó άνοιγμα του δρόμου για Λεύτερη πορεία των λαών, για ειρήνη και ευτυχία, για τήν οικοδόμηση του Σοσιαλισμού.

Αυτό συμβαίνει, τόσο έντονα για μās διότι βρισκόμαστε σέ μιὰ τέτοια γεωγραφική θέση, έτσι που να δεσπόζουμε μιās περιοχής μεγάλης σημασίας για έκείνους που στοχεύουν στην παγκόσμια κυριαρχία, τόσο από οικονομικής πλευράς, όσο και από στρατηγικής.

Τό όδυνηρό βάρος των άντιθέσεων των ύπερδυνάμεων και των μεγάλων στόν ανταγωνισμό τους για παγκόσμια κυριαρχία, τά άνελέητα χτυπήματα ενάντια στα λαϊκά κινήματα άπελευθέρωσης, άπαραίτητης προϋπόθεσης για τήν παγίωση και επέχτα-

ση της εξάρτησης και της ύποταξης των λαών, τά δέχεται και θά τά άντιμετωπίζει για μιὰ μακρά περίοδο ό λαός μας έξ αίτίας της ζωτικής θέσης στην όποία βρίσκεται ό τόπος μας.

Όδηγηθήκαμε, ήδη, σέ μιὰ τραγωδία που βρίσκεται ακόμα στην εξέλιξη της. "Αν επιτρέψουμε στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις να ναι οι κύριοι ρυθμιστές της ιστορικής μας πορείας, τότε ή τραγωδία μας μπορεί να κορυφωθεί και να κλείσει με μιὰ καταστροφή όλοκληρωτική.

"Ηδη βρισκόμαστε μπροστά σέ τεράστια προβλήματα:

Ό μισός πληθυσμός του νησιού βρίσκεται ξεσπιτωμένος και ξεκληρισμένος. Οι ξένοι στρατοί πατούν τά χώματά μας και κρατούν με τήν βία, ότι αιώνες δλάκερους χτίσαμε και στήσαμε σαν διός.

Άκόμα, ή άβεβαιότητα πλανιέται πάνω από τόν λαό μας και γίνεται σωστός εφιάλτης στόν ύπνο και στόν ξύπνιο μας.

Η τελευταία τραγωδία δημιούργησε και για τόν λαό μας μιὰ σειρά βασανιστικά προβλήματα.

Ἀσφαλῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς Κυβέρνησης, ὅτι πραγματοποιήθηκε σημαντικὴ «ἀνάκαμψη» τῆς οἰκονομίας, εἶναι ἀληθινός, μὰ αὐτὸ σημαίνει μόνο, ὅτι οἱ ἐπιχειρηματίες ξαναστήσανε τὶς ἐπιχειρήσεις τους καὶ πραγματοποιοῦν μεγάλα κέρδη. Αὐτὸ ἔγινε καὶ γίνεται: σὲ θάρος πάντα τοῦ βιοτικού ἐπιπέδου τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων. Ἔτσι τὸ εἰσόδημα τοῦ λαοῦ εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ 2/3 τοῦ προ-πραξικοπηματικοῦ ἐνῶ οἱ αὐξήσεις τῶν τιμῶν ξεπέρασαν, σὲ πολλά βασικά εἶδη, τὸ 50%. Αὐτὸ σημαίνει πῶς τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο ἔπε κάτω ἀπὸ τὸ μισό.

Οἱ πρόσφυγες περιμένουν ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἀποκατάσταση, σπῖτι καὶ νοικοκυριό, ἀπασχόληση, ἐνῶ οἱ ἐργάτες μας στὰ ξένα «σκλαβοπάζαρα» ὑποφέρουν τὰ πάντα.

Ἔτσι αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰ ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα, πού ὄχι μόνο ἐπιτρέπει μὰ ἐπιβάλλει μιὰ δραστήρια δουλειά, γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μας, γιὰ ἐπιβίωση καὶ Λευτεριά.

Ἡ τραγωδία μας ὀξύνεται ὅμως, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ λαὸς μας βρίσκεται σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀποδιοργάνωσης. Ἡ ἐγκατάλειψη τῆς πάλης γιὰ τὴν Λευτεριά ἀπὸ τὶς μάζες, ἐγκατάλειψη πού τὴν ὑπέβαλε ἡ ἡγεσία τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ ἡ ψευτοηγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης, πού παράδωσε τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ τὸν λαὸ στὴν ξενόδοϋλη ἀρχουσα τάξιν μετὰ τὴν συμμαχία (ὑποταγή) τῆς μ' αὐτὴν στὸ ὄνομα, τάχατες, τοῦ «ἐθνικοῦ ἀγῶνα», εἶναι μιὰ πικρὴ ἀλήθεια.

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ πού ἀπὸ χρόνια καλλιεργεῖται ἐπὶ τὴν ἀρχουσα τάξιν καὶ τὴν ροφορμιστικὴν ἡγεσίαν ἡ πώλωση στὶς δύο ὑπερδυνάμεις καὶ ἡ ἡττοπάθεια στὴν θάσιν καὶ στὴν δικαιολογία τῆς ἀριθμητικῆς καὶ ὕλικῆς ἀδυναμίας μας ἀπέναντι στὸν ἐχθρό. Ἡττοπάθεια πού τελικὰ ὀδηγᾷ στὴν ὑποταγή.

Κοντὰ σ' αὐτὰ ἀπὸ χρόνια τώρα ἡ ρεφορμιστικὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ἀφαίρεσε καὶ διάλυσε τὴν ταξικὴν πάλην. Ἡ ἐργατικὴ τάξιν καὶ τὰ λαϊκὰ στρώματα ἔχασαν τὴν ταξικὴν τους συνείδησιν καὶ εἶναι ἀπρόθυμοι γιὰ κάθε ἀγῶνα πού περιέχει ταξικὰ αἰτήματα καὶ στόχους.

Αὐτὰ ὀδήγησαν τὸ λαὸ μας στὸ αἰσθηματῆ τῆς ἀτομικῆς σωτηρίας, τὴν σι-

γμὴ ἀκριβῶς πού κινδυνεύουμε νὰ ἀφανιστοῦμε σὰν λαὸς (κί ὄχι σὰν ἄτομα).

Ἔτσι αὐτὰ δημιουργοῦν μιὰ ἀρνητικὴ ὑποκειμενικὴ πραγματικότητα, πού βρίσκεται σὲ ἀντίθεση μετὰ τὴν ἱστορικὴ ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ τὸ καθήκον τῆς σιγμῆς.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀντίθεση ὀξύνει καὶ βαθαίνει τὴν τραγικότητα τῆς θέσης μας. Αὐτὴ τὴν ἀντίθεση ὀφείλουμε νὰ τὴν ἐξαλήψουμε καὶ θὰ τὴν ἐξάλλουμε, ἂν ἡ ἐργατικὴ τάξιν καὶ ὁ λαὸς ἀναποθετηθοῦν ἀπέναντι στὰ προβλήματα, σὲ μαζικὴ ἀγωνιστικὴ θάσιν, σὲ ταξικὴ ἀντιπαράθεση γιὰ τὴν πλήρη ἀπομόνωση τῆς ξενόδοϋλης ἀρχουσας τάξης.

ΘΕΣΗ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΘΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Τὸ ταχύτερο νὰ στήσουμε ἐλόπλευρα τὴν ἀμυνὰ μας γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐπιρεάσουμε τὸν συσχετισμὸ δυνάμεων, γιὰ νὰ περάσουμε κάποτε στὴν ἐπίθεση. Αὐτὸ τὸ χρέος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐκπληρώσει μὲ κανένα τρόπο ἡ σημερινὴ ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης, γιὰτι ἀπὸ καιρὸ ἐγκατάλειψε αὐτὸ τὸ ρόλο καὶ τὴν ὑπόθεση τῆς ἀμυνας τοῦ λαοῦ μας ἐνάντια στὸν ἡμιπεριαλισμὸ τὴν ἔριξε στὴ λήσπην.

Μόνον μιὰ νέα πρωτοπορία μπορεῖ νὰ ἀναλάβει αὐτὸ τὸ ρόλο τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ, πού θὰ ὑψώσει τὴ σημαία τῆς μαζικῆς πάλης, τῆς ὀργανωμένης πάλης, τῆς ἀποφασιστικῆς, τῆς μεθοδικῆς πάλης γιὰ τὴ Λευτεριά καὶ προκοπή.

Μιὰ τέτοια ἀγωνιστικὴ πρωτοπορία πρέπει νὰ βγεῖ μέσα ἀπ' τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ τὸ λαὸ, καὶ θὰ βγεῖ γιὰτι θάναϊ γέννημα τῆς ἱστορικῆς ἀνάγκης.

Μιὰ τέτοια πρωτοπορία δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ Κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὸ Κ.Κ.Κ.

Ἄμεση ἀνάγκη, βαρὺ χρέος πού πέφτει στοὺς ὤμους τῶν πρωτοπόρων ἀγωνιστῶν εἶναι: Τὸ ταχύτερο νὰ χτίσουμε τὴν ἐπαναστατικὴν πρωτοπορία, τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὸ κόμμα τῆς.

Τὰ μέλη τοῦ Κ.Κ. Κύπρου καλοῦνται νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὸ τὸ χρέος, καὶ νὰ δουλέψουν μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀφοσίωση, γιὰ νὰ χτίσουμε τὸ Κόμμα στὸ συντομώτερο χρονικὸ διάστημα.

Νὰ μὴν ξεχνοῦμε πὼς τὰ μέλη τοῦ Κ.Κ. Κύπρου πρέπει νὰ εἶναι γεμάτα ζωτικότητα καὶ νὰ τὴν δίνουν δλάκερη στὸ Κόμμα, πού εἶναι ἱκανὸ νὰ πολλαπλασιάζεται γιὰτὶ μὲ τὴν σωστὴ του δουλειὰ καθοδηγεῖ καὶ πλάθει τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι (τὸ Κόμμα) σὲ καθημερινὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν λαό, ἐπαφὴ πού ἀφιερώνεται στὴν ἐξέταση, τὴν ἐπεξεργασία καὶ τὴν ἀγωνιστικὴν δουλειὰ γιὰ τὴν λύση τῶν προβλημάτων τῶν μαζῶν.

Εἶναι γι' αὐτὸ πού κερδίζει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ.

Τὸ μέλος τοῦ κόμματος δρᾷ ὀργανωμένα καὶ ἢ δράση του, ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ὀργάνωση τῶν μαζῶν.

Διδάσκει πάντα τίς μάζες πὼς μόνο μὲ τὴν ὀργανωμένη πάλη μποροῦν νὰ λυθοῦν τὰ προβλήματα.

Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὰ μέλη τοῦ Κ.Κ.Κ. δροῦν ὀργανωμένα σὲ πυρῆνες ἢ ὀργανώσεις βάσης, καὶ μὲ τὴν δράση τους πολλαπλασιάζουν τίς δυνάμεις τους.

Γιὰ νὰ τὸ πετύχει αὐτὸ ὁ πυρῆνας ὀφείλει:

1. Νὰ γνωρίζει τὸν χῶρο δράσης του. Ἀξιολογᾷ ὀλόπλευρα τὸν κόσμον τοῦ χώρου αὐτοῦ καὶ ξέρεῖ τὴν δουλειὰ πού χρειάζεται γιὰ τὴν σωστὴ κινήσεισή του.

2. Προγραμματίζει τὴν δράση ὀλων τῶν μελῶν του μὲ βάση συγκεκριμένο πλάνο δουλειᾶς.

3. Στὶς σημερινὲς συνθήκες ἢ καλύτερη ὀργανωτικὴ μέθοδος εἶναι οἱ ὀμιλοὶ συζήτησης καὶ δράσης. Κάθε φίλος τοῦ πυρῆνα ἀναλαμβάνει νὰ ὀργανώσει δικὸ του ὀμιλο συζήτησης καὶ δράσης, στὸ χῶρον πού δουλεύει καὶ ζεῖ.

4. Ὁ πυρῆνας ἢ ἢ τοπικὴ ὀργάνωση ἀναλαμβάνει τὴν ὀργάνωση ὀμάδων ἀντιπαράθεσης στὸ συνδικαλιστικὸ καὶ ἐπαγγελματικὸ κίνημα, ὀπως καὶ σὲ κάθε μαζικὴ ὀργάνωση τοῦ λαοῦ.

Οἱ ὀμάδες ἀντιπαράθεσης εἶναι: πράξη σωτηρίας, εἶναι ὀράση γιὰ τὴν λύση τῶν προβλημάτων καὶ ὀχι: μιὰ στεῖρα καὶ διαλυτικὴ ἐνέργεια.

Ἔτσι οἱ ὀμιλοὶ ἀντιπαράθεσης εἶναι ὀμάδες μεθοδικῆς δράσης ἀφοσιωμένα στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν λήση τῶν προβλημάτων τῶν μαζῶν καὶ ἔτσι κερδίζουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν μαζῶν.

Γιὰ νὰ γίνονται τὰ μέλη τοῦ κόμματος κάθε μέρα καὶ πιὸ ἱκανὰ γιὰ τὴν ἐκπλήρωση αὐτοῦ τοῦ χρέους ὀφείλουν νὰ δυναμώσουν τὴν ἰδεολογικὴ τους κατάρτηση καὶ τὴν πρακτικὴ τους γνώση.

Αὐτὸ θὰ τὸ πετύχουν:

1. Μὲ τὴν συζήτηση στὸν πυρῆνα τῆς γραμμῆς καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κόμματος.

2. Μὲ τὴν συζήτηση γιὰ τίς σωστὲς μεθόδους καὶ στυλ δουλειᾶς γιὰ τὸ πλησίασμα τῶν μαζῶν.

3. Γιὰ τὰ θεωρητικὰ προβλήματα πού προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κόμματος.

4. Μὲ σειρὰ μαθημάτων πού θὰ πρέπει νὰ κατεβοῦν στὶς τοπικὲς ὀργανώσεις ἀπὸ στελεχὴ τοῦ Κόματος σὲ γενικώτερες συγκεντρώσεις τῶν μελῶν μὲ «τὰ σύγχρονα προβλήματα στὸ φῶς τοῦ Μαρξισμού».

5. Ἀκόμα συζητοῦνται στὸν πυρῆνα καὶ σὲ γενικώτερες συγκεντρώσεις προβλήματα καὶ πείρα ἀπὸ τὸ διεθνὲς ἐπαναστατικὸ κίνημα.

Ὅλες οἱ Κομματικὲς ὀργανώσεις τὸ ταχύτερον νὰ προσαρμόσουν τὴν δράση τους στὸ σωστὸ στυλ δουλειᾶς, ἔτσι πού τὸ χτίσιμο τοῦ κόμματος, ποιοτικὰ καὶ ποσοτικὰ νὰ φτάσει σύντομα στὸ ἐπίπεδο τῆς ποιότητος πού ἀπαιτεῖ ἢ ἱστορικὴ ἀνάγκη τοῦ λαοῦ μας καὶ νὰ ἀνταποκριθεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ στὰ καθήκοντα τῆς στιγμῆς.

Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ ἀξία ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ μας.

Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ μαχητικὴ καὶ ἀτσάλινη ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΡΤΕΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΥΛΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΔΗ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Στις αρχές του περασμένου Νιόβρη έγινε στις Ε.Π.Α. εκλογές για καινούργιο πρόεδρο, στις οποίες, όπως ξέρουμε επικράτησε ο Κάρτερ εκπρόσωπος του «Δημοκρατικού Κόμματος». Όπως συμβαίνει συνήθως προηγήθηκε μια μακρά περίοδος έντονης και σκληρής προεκλογικής πάλης ανάμεσα στο «Δημοκρατικό Κόμμα» και στο «Κόμμα των Ρεπουμπλικάνων», (Σημαίνει κι' αυτό Δημοκρατικό κόμμα), με αρχηγό τον Φόρντ που διαδέχτηκε τον Νίξον, χωρίς εκλογή, ύστερα από την πτώση του.

Το πρόγραμμα και η γραμμή του Κάρτερ, όπως το εμφάνισαν στις αστικές εφημερίδες, μπορεί να συνοψιστεί στα πιο κάτω:

1) Ο Κάρτερ τοποθετήθηκε άπροκάλυπτα και «σθεναρά» υπέρ της Κύπρου και έδωσε υποσχέσεις για σύντομη «λύση» του Κυπριακού, απομάκρυνση όλων των ξένων στρατευμάτων και επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους.

2) Υποστήριξε το δίκαιο της Ελλάδας στο πρόβλημα του Αιγαίου και υποσχέθηκε κάθε δυνατή βοήθεια και υποστήριξη.

3) Τάχθηκε υπέρ του Ισραήλ και υποσχέθηκε μεγαλύτερη βοήθεια και φροντίδα, από εκείνη της κυβέρνησης του Νίξον και του Φόρντ.

4) Κατηγόρησε την κυβέρνηση των Ρεπουμπλικάνων για ανάμιξη και επέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις των ξένων χωρών.

5) Έκφρασε την αντίθεσή του για τον τρόπο που ενεργεί η ΣΙΑ και οι άλλες κατασκοπευτικές οργανώσεις της Αμερικής.

6) Φόρτωσε στον Κίσιγκερ μεγάλο μέρος της ευθύνης για την κατάσταση.

7) Υποσχέθηκε ανασυγκρότηση και σωστή γραμμή σ' όλους τους τομείς.

Έτσι, ενώ στην πραγματικότητα ο Κάρτερ έκανε δηλώσεις γεμάτες ασάφειες, που να του επιτρέπουν ένα σωρό ελιγμούς μετά την εκλογή του, ο αστικός Τύπος προπαγάνδισε αυτές τις θέσεις, σαν μεγάλα δημοκρατικά κηρύγματα.

Οι θέσεις αυτές του Κάρτερ προπαγανδίστηκαν και διαφημίστηκαν, όσο περισσότερο ήταν δυνατό, όχι μόνο στην Αμερική αλλά και σ' όλοκληρο τον κόσμο. Κοντά σ' αυτά ο Κάρτερ εμφανίστηκε από τον Τύπο και τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, σαν ο δυνατός και τίμιος Δημοκράτης, ο ήθικος και θρησκόλυπτος πολιτικός, ο γελαστός και καθαρός άνθρωπος.

Έχτός των άλλων, σκοπός της θεατρικής αυτής εμφάνισης ήταν να διεγερθούν τα εθνικιστικά αισθήματα των Έλληνοαμερικανών και των Εβραίων με αποτέλεσμα να κερδίσει τις περισσότερες από τα 3.000.000 ψήφους που αριθμούν οι Έλληνοαμερικανοί στην Αμερική και την πλειοψηφία των ψήφων των Εβραίων που αριθμούν 7.000.000. Ασφαλώς οι πιο πάνω ψήφοι, αν ληφθεί υπ' όψιν και η τεράστια αποχή, και η μικρή σχετικά διαφορά ψήφων μεταξύ Κάρτερ και Φόρντ (περίπου 1.300.000 ψήφοι) έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στην επιτυχία του Κάρτερ, που αναλαμβάνει τα καθήκοντά του στις 20 του Γενάρη του καινούργιου χρόνου.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕ Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τόσο στον τόπο μας όσο και στην Ελλάδα, η άρχουσα τάξη βρήκε στο πρόσωπο του Κάρτερ το καταφύγιό της, την γερή εκείνη αφορμή που θα βγάλει τις σχέσεις Ελλάδας και Κύπρου από την μιά και Αμερικής από την άλλη, από

τήν έμπολική στήν όποία έχουν πέσει, εξ-
αιτίας του έντονου αντιαμερικανισμού του
Έλληνικού λαού. Η άρχουσα τάξη της
Έλλάδας και της Κύπρου προπαγάνδισε
μέ όλη τή δύναμή της και μέ όλα τά
μέσα που διαθέτει τήν απόλυτη ύποστή-
ριξη της στον Κάρτερ. Τό θέμα έγινε
ταχτικό και απαραίτητο στον άστικό τύ-
πο, στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση,
όπου πομπώδικα έγκωμιαζόταν ο Κάρτερ
και οι ύποσχέσεις του, ή «καινούργια» δη-
μοκρατία που γενιέται στην Άμερική.

Ο Νέος Πρόεδρος παρουσιάστηκε, σαν
λυτρωτής και σωτήρας της Έλλάδας και
της Κύπρου. Τήν έπιτυχία του θα άκο-
λουθοϋσε ή «σωστή» λύση του Κυπρια-
κού.

Άσφαλώς όλη αυτή ή τεράστια προ-
παγάνδα και διαφήμιση είχε τον αντί-
χτυπό της και στον λαό μας, που έγκα-
ταλειμμένος από τήν ήγεσία του, προς
στιγμή, ξαναζωντάνεψε μέσα του τις
έλπίδες, που ποτέ δέν αφήνει ή άρχουσα
τάξη νά σκουριάσουν μά που κάθε τόσο
τις γιαλλίζει έντεχνα.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΕΤΣΙ Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ

Δέν χρειάζεται μεγάλη σοφία για νά
έρμηνεύσουμε σωστά τήν τοποθέτηση αυ-
τή της άρχουσας τάξης. «Η Κύπρος ά-
νήκει φύση και θέση στην Δύση». Η φιλο-
σοφία της άτομικής πρωτοβουλίας, που
σημαίνει τό σύστημα της άτομικής ιδιο-
χτησίας και εκμετάλλευσης, είναι οι βα-
σικές αρχές, που επαναλειμμένα διακη-
ρύχτηκαν από τον Μακάριο και τήν κυ-
βέρνησή του και γενικώτερα από τήν άρ-
χουσα τάξη.

Ήταν βέβαια φυσικό, τόσον καιρό, ή
άρχουσα τάξη του τόπου, νά μήν μπορεί,
παρά τήν μεγάλη έπιθυμία της γι' αυτό,
νά σώξει τό γόητρο της Άμερικής, της
Δυτικής υπερδύναμης, της Μητρόπολης
του ιμπεριαλισμού, που γύρω της είναι,
παρόλες τις αντιθέσεις τους, συσπειρωμέ-
να τά καπιταλιστικά κράτη για τήν διά-
σωση του καπιταλιστικού συστήματος. Τό
γόητρο αυτό είναι αναγκαίο, γιατί είναι
φανερών, πώς άν χρεοκοπήσει ή Μητρό-
πολη μαζί της θα κουρελιαστούν και οι
άλλες καπιταλιστικές χώρες.

Η πολιτική όμως του Νίξον, του
Φόρντ, του Κίσσιγκερ, του Πενταγώνου
και του ΝΑΤΟ, τό χτύπημα και ή κατα-
στροφή του τόπου μας από τον Άμερικα-
νικό ιμπεριαλισμό, ή δλόπλευρη και ά-
προκαλυπτη ύποστήριξη και βοήθεια της
Τουρκίας από τήν Άμερική και ο όξϋς
αυτιαμερικανισμός του λαού μας, δέν επέ-
τρεπαν στην άρχουσα τάξη νά φανερώ-
σει τις διαθέσεις της.

Βέβαια θάταν παράληψη, άν ξεχνού-
σαμε, ότι για τόσο καιρό ή άρχουσα τά-
ξη του τόπου είχε συμφέρον νά αναπτύσ-
σει και ή ίδια αυτόν τον αυτιαμερικανι-
σμό στον λαό, γιατί δεμένη μέ τά Έγ-
γλέζικα συμφέροντα βρισκόταν κι' αυτή
μέσα στον ανταγωνισμό του Έγγλέζικου
και του Άμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και
πολύ περισσότερο γιατί οι Άμερικάνοι
έμφανίζονταν υπερασπιστές των Τούρκι-
κων συμφερόντων.

Έτσι για τόσο καιρό ή άρχουσα τά-
ξη του τόπου μπορούσε νά παλεύει για
τήν διάσωση του γόητρου της καπιτα-
λιστικής μητρόπολης στηριζόμενη μόνο
στο άμερικάνικο Κογκρέσο, από τό ό-
ποιο μπορούσε νά έλπίζει καλύτερη μετα-
χείρηση, παρά τό γεγονός, ότι τίποτε
στην οϋσία δέν έχει κάμει τό Κογκρέσο
αυτό, έχτός από λόγια και συγκινητι-
κές έπισκέψεις στους καταυλισμούς του
νησιού μας.

Είναι φανερόν πώς ή άρχουσα τάξη
του τόπου, τότε μόνον θα δεχόταν τήν
συνεργασία μέ τους Άμερικάνους άν αυ-
τοί έρχονταν, χωρίς τό τούρκικο φέσι,
χωρίς, δηλαδή νά υπηρετούν τά τούρκι-
κα συμφέροντα μόνον, αλλά ύποσχόμενοι
ιση μεταχείρηση, ανάμεσα στην Τούρκι-
κη άστική τάξη και τήν κυπριακή.

Σήμερα στο πρόσωπο του Κάρτερ ή
άρχουσα τάξη βλέπει αυτή τήν δυνατό-
τητα. Πιστεύει πώς ή καινούργια ήγε-
σία της Άμερικής είναι διαθετημένη ή
τουλάχιστον παρουσιάζει τάσεις για νά
συμπεριφερθεί πιό «γενναϊόδωρα» και πιό
«στοργικά» στην άστική τάξη του τόπου,
έτσι που νά διασφαλίσει και τά δικά της
συμφέροντα και νά εξισαρροπήσει τήν
διαγωγή της άπέναντι στην Τούρκικη
και στην Κυπριακή άστική τάξη.

«Τώρα φύσηξε πιά ο Δημοκρατικός

άερας, τώρα τὰ πράγματα αλλάζουν». Αυτό προσπαθεί νὰ μᾶς πείσει ἡ ἄρχουσα τάξη. Ὅλα τὰ κρίματα φορτώθηκαν στὸν Νίξον, στὸν Φόρντ, στὸν Κίσσιγκερ, σ' ὅλους δηλαδή τοὺς ἀποδιοπομπαίους τράγους, πού σὰν γκρεμιστοῦν θὰ ἀφήσουν πίσω τους μιὰ Ἄγανειμένη, μιὰ δημοκρατική, μιὰ τίμια Ἀμερική προσηλωμένη στὴν βοήθεια τῶν λαῶν. Πρόκειται βέβαια γιὰ τὸ συνηθισμένο καὶ χρεοκοπημένο «κόλπο» τοῦ καπιταλισμοῦ, στὴν προσπάθειά του νὰ διαιωγίζεται, νὰ συνεχίζει τὴν ἴδια γραμμὴ, αλλάζοντας μόνο πρόσωπα, πού δὲν χρειάζεται νὰ τὸ πολυσυζητήσουμε, γιὰ τὸ γευτήκαμε καὶ μεῖς στὸν τόπο μας, ἀπὸ πρῶτο χέρι, μὲ τίς τελευταῖες βουλευτικὲς ἐκλογές.

Στόχος, λοιπόν, ξεκάθαρος τῆς ἄρχουσας τάξης εἶναι νὰ διαλύσει τὸν ἀντιαμερικανισμό, νὰ στήσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ μας γιὰ τὴν Ἀμερική, νὰ στρέψει τὴν προσοχή καὶ τὴν ἐλπίδα μας στὴν Ἀμερική. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μπορέσει κι' ἡ ἴδια νὰ προχωρήσει στὴν συμβιβαστικὴ λύση, πού θὰ παραχωρεῖ στὴν Ἀμερική τὴν «μερίδα τοῦ λέοντος», ἔχοντας ἐξασφαλίσει κάθε δικαιολογία. «Τώρα ἡ Ἀμερική ἐμφανίζεται μὲ Δημοκρατικὴ ἡγεσία. Διαχωρισμένη ἀπὸ τὰ τούρκικα συμφέροντα». Εἶναι λοιπόν ἡ κατάλληλη στιγμή.

Ἡ ἄρχουσα τάξη τοῦ τόπου ἔβλεπε καὶ βλέπει μὲ ἀνησυχία τὴν ἀγανάκτηση καὶ τὰ ἀγωνιστικὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ μας, πού στρέφονται κατὰ κύριο λόγο ἐνάντια στὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό. Ὅσο ἀναπτύσσεται ὁ ἀντιαμερικανισμός, τόσο ἀναπτύσσεται καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ αἶσθημα. Ἀντίθετα τώρα μὲ τὴν προσπάθεια γιὰ ἀνάπτυξη τοῦ Ἀμερικανισμοῦ ἡ ἄρχουσα τάξη ἐπιχειρεῖ καὶ τὴν συντριβὴ τοῦ ἀγῶνα. Ὁ Κάρτερ καὶ ἡ «ἀναγέννηση» τῆς δημοκρατίας στὴν Ἀμερική ἔκαναν τὴν ἄρχουσα τάξη νὰ πιστέψει πὼς μὲ τέτοιες μανοῦδρες λύει τὰ προβλήματα τῆς αὐτά.

Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τίς αἰτίες ἡ ἄρχουσα τάξη βασίζει τὴν πολιτικὴ της καὶ σὲ ἄλλους στόχους. Βασικὴ μέριμνά της εἶναι νὰ κρατήσῃ τὸν «ἀγῶνα» πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ λαοῦ, μέσα στοὺς δικούς της κόλπους, στὰ δικά της χωρά-

φια. Στόχος της εἶναι νὰ τσακίσει κάθε προσπάθεια γιὰ Λαϊκὸ ἀγῶνα καὶ νὰ προσηλώσει τὸν λαό, ἀδρανῆ καὶ ἀδιάφορο στὸν ἀγῶνα τῆς ἡγεσίας. Ὁ λαὸς μας θὰ πρέπει νὰ σταυρώσει τὰ χέρια καὶ νὰ κρεμμάσει τὴν ἐλπίδα του καὶ τὴν πάλη γιὰ Λευτεριά καὶ σωτηρία τοῦ τόπου, στὰ χέρια τῆς ἄρχουσας τάξης. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἡ ἄρχουσα τάξη προσπαθεῖ νὰ πείσει τὸν λαό, ὅτι παραδώνει τὴν εὐθύνη αὐτὴ σὲ καλὰ χέρια. Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας ἡγεσίας θέλει τὸν λαό τυφλό, νὰ περιμένει μὲ ὑπομονὴ καὶ νὰ οδηγεῖται, ὅπου θέλει ἡ ἄρχουσα τάξη.

Ὁ λαὸς πρέπει νὰ δουλεύει, νὰ παράγει, νὰ συγκροτήσῃ τὴν οἰκονομία.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἄρχουσα τάξη συνεχίζει τὸ βιολί της μὲ τὸν ΟΗΕ, τὸ Συμβούλιο ἀσφαλείας καὶ τίς διπλωματικὲς ἐπαφές, παρόλο πού ξέρεي ὅτι τίποτε δὲν γίνεται μ' ὅλα αὐτά. Προσπάθειά της εἶναι νὰ ἀναξοπυρώνει, κάθε τόσο, τὴν ἐλπίδα τοῦ λαοῦ, νὰ τὸν κάμνει νὰ νομίζει πὼς πλησιάζει ἡ λύση καὶ νὰ τοῦ δημιουργεῖ τὴν πεποίθηση πὼς καρποφοροῦν οἱ προσπάθειές της. Ἔτσι ὁ λαὸς μένει ἀδρανῆς, περιμένει καὶ ἡ ἄρχουσα τάξη κερδίζει δι-αρκῶς χρόνο γιὰ τὴν ολοκλήρωση τῶν σχεδίων της. Ἡ περίπτωση τοῦ Κάρτερ μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια ἦταν μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ καθηλωθεῖ ὁ λαὸς μας τοῦλάχιστον γιὰ ἓνα ἐξάμηνο, ἀν-ὄχι παραπάνω.

Ἔτσι ἡ ἄρχουσα τάξη κλέβει ἀπὸ τὸν λαὸ καὶ κρατᾷ τὸν «ἀγῶνα» γιὰ λογαριασμό της κερδίζοντας πίστωση χρόνου καὶ «ἀγῶνα» ἡγεσίας, χωρὶς βέβαια νὰ υπολογίζει στὶς ζημιὲς αὐτοῦ τοῦ ψυχολογικοῦ πολέμου πού γίνεται ἐνάντια στὸν λαό.

ΠΟΙΑ Ἡ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

Ἡ «ἡγεσία» τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ, παρόλο πού ὀπισθόηθε, θὰ βλέπει αὐτὴ τὴν πραγματικότητά ἐπαιξε στὸ παιχνίδι αὐτὸ τὸ ρόλο τοῦ ψαριοῦ. Ἀρκέστηκα νὰ βουβαθεῖ καὶ νὰ λουφάξει στὰ βαθεῖα νερά, ἀφήνοντας ἐλεύθερη τὴν ἄρχουσα τάξη νὰ χειριστεῖ τὸ ζήτημα, ὅπως ἤθελε καὶ ὅπως ὑπηρετοῦσε τὰ συμφέροντά της.

Πρόκειται για ακόμα ένα στοιχείο που δείχνει, για άλλη μιὰ φορά, τὴν προδοτικὴ ἐγκατάλειψη τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ μας ἀπὸ αὐτοὺς πού τοὺς ἐμπιστεύεται σὰν ἡγέτες του στὸν δύσκολο καὶ σκληρὸ του ἀγῶνα. Εἶναι ὀλοφάνερο πὼς ἡ ψευτοαριστερὴ ἡγεσία ταυτίστηκε πλέρια μὲ τὴν ἄρχουσα τάξη καὶ πὼς ἀγκαλιασμένη μαζί της προχωρεῖ πρὸς τὴν καταστροφὴ τοῦ τόπου.

Ἀκόμα ἀξίζει γὰρ σημειωθεῖ πὼς, εἶναι, ἴσως, ἡ πρώτη φορά, πού τὸ πραχτορεῖο τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης στὸν τόπο μας δὲν πειθάρχησε ἢ δὲν μπόρεσε γὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ὁδηγίες τοῦ μεγάλου ἀφεντικοῦ του. Ἔτσι ἐνῶ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση ὑποστήριξε, πὼς ὅποιος κι' ἂν ἐκλεγεῖ πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο, ἡ ψευτοαριστερὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ξωστρατίζοντας ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο ἀποσιώπησε ἐντελῶς αὐτὴ τὴν ἀλήθεια.

Γιατί ἡ ψευτοαριστερὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ κράτησε αὐτὴ τὴ στάση; Ἡ ἀπάντηση εἶναι εὐκολὴ. Εἶναι ὀλοφάνερο, πὼς ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ δέθηκε τόσο στενὰ μὲ τὴν ἄρχουσα τάξη τοῦ τόπου, πού σὲ καμιὰ περίπτωσι δὲν θέλει γὰ χαλάσει τίς «καλές» καὶ «ἁρμονικές» τους σχέσεις.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ἡ πραγματικότητα εἶναι πικρὴ, ὅμως πάνω σ' αὐτὴ πρέπει ὁ λαός μας γὰ χτίσει τὴν πάρα πέρα πορεία τοῦ Ἀγῶνα του. Ἡ ἱστορία τοῦ παγκόσμιου ἰδιαιτέρως τοῦ Ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, ἡ Ἀμερικάνικη πραγματικότητα καὶ ἡ στάση τοῦ Ἀμερικάνικου λαοῦ στὶς ἐκλογές εἶναι τρία βασικὰ στοιχεῖα μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει γὰ ὁροῦμε τὴν ἀλήθεια.

α) Ἡ ἱστορία τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ

Ἡ ἱστορία τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ μᾶς πείθει πὼς τὰ μεγάλα μονοπώλια καὶ οἱ πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες δὲν ξέρουν ἀπὸ Δημοκρατίες, ἀπὸ ἐλευθερίες καὶ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Ξέρουν γὰ ἐπιβάλλουν παντοῦ τὰ συμφέροντά τους καὶ μόνο. Ἀπὸ ὅπου ἐπέρασε ὁ ἱμπεριαλισμὸς ἄφησε πίσω του τὴν βία, τὸ μακελειό, τὴν σκλα-

διά, τὴν ἄγρια ἐκμετάλλευση καὶ τὴν καταστροφὴ. Ὁ ἱμπεριαλισμὸς εἶναι διαθέτημένος γὰ ἐπιβάλλει τὰ τεράστια συμφέροντά του «εἰρηνικά». Νὰ πίνει τὸ αἷμα τῶν λαῶν τοῦ κόσμου «εἰρηνικά». Γιὰ ὅποιους λαοὺς δὲν τὸ ἀνέχονται ὑπάρχουν ἄλλα μέσα: Δολοφονίες ἡγετῶν, πραξικοπήματα, εἰσβολές. Ὁ ἱμπεριαλισμὸς ἀπόδειξε πολλὰς φορές πὼς δὲν ἔχει σύνεση, οὔτε οἶχτο. Τίποτε δὲν μπορούμε γὰ περιμένουμε ἀπὸ μιὰ ὑπερδύναμη παρὰ ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ. Ἡ Κορέα, τὸ Βιετνάμ, ἡ Καμποτζία, τὸ Λάος, ἡ Ἀγκόλα, ἡ Κύπρος, ὁ Λίβανος καὶ παλιότερα ἡ Κίνα, ἡ Ἰνδία καὶ τόσες ἄλλες χῶρες εἶναι ἰσχυροὶ μάρτυρες γιὰ ὅλα αὐτά.

Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα δὲν μπορούμε γὰ περιμένουμε τίποτε καὶ ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ἡγέτες ἢ καλύτερα τοὺς ὁποιοσδήποτε ἐκπροσώπους τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἡ ἐκδημοκρατικοποίηση τῆς Ἀμερικῆς εἶναι μιὰ σαπουνόφουσκα στὸν ἀέρα, πού θὰ σπάσει σύντομα, μόλις ὁ Κάρτερ ἀναγκασθεῖ γὰ τοποθετηθεῖ ἀπέναντι στοὺς διάφορους ἀγῶνες τῶν ἐθνοκοαπελευθερωτικῶν κινήματων καὶ τῶν λαῶν. Εἶναι μιὰ καινούργια ἐξαπάτηση, γιατί εἶναι ἀδύνατο γὰ ὑπάρξει στὴν Μητρόπολη τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ Δημοκρατικὸς πρόεδρος. Εἶναι, πιστεύουμε, ἄρκετὸ γὰ θυμηθοῦμε, πὼς ὁ τόσο «μεγάλος» καὶ «ἀγαπητός» «Δημοκρατικὸς» πρόεδρος Κέννεντυ, εἶναι πού ἄρχισε τὸν πόλεμο στὸ Βιετνάμ, πού ἔκαμε χρῆση τῶν βακτηριδιογόνων ὄπλων ἐνάντια στὸν βιετναμέζικο λαό. Εἶναι ἐπὶ προεδρίας τοῦ Κέννεντυ πού ἔγιναν ἕνα σωρὸ δολοφονίες ἡγετῶν τῶν διαφόρων λαῶν. Εἶναι ὁ Κέννεντυ πού χτύπησε τὴν Κούβα. Ἀκόμα εἶναι ὁ «Δημοκρατικὸς» πρόεδρος Τρούμαν, ἂν θέλουμε γὰ στραφοῦμε λίγο πιὸ παλιά, πού ἔριξε τίς ἀτομικὲς βόμβες στὴν Χιροσίμα καὶ στὸ Ναγκασάκι, ὅταν μάλιστα ἡ Ἰαπωνία εἶχε καταρρεύσει καὶ ἐτοιμαζόταν γὰ παραδοθεῖ.

Τὶ μπορούμε λοιπὸν γὰ περιμένουμε ἀπὸ τέτοιους «Δημοκρατικοὺς» ἡγέτες καὶ κυβερνήσεις; Ἀσφαλῶς τίποτε τὸ καλὸ.

Ἡ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ἰδιαιτέρως σήμερα, πού τὰ μεγάλα μονοπώλια τῆς Ἀμερικῆς ἀντιμετωπίζουν

σέ παγκόσμιο επίπεδο τήν ἀνερχόμενη Σοσιαλμπεριαλιστική υπερδύναμη, γίνονται ὁλοένα πιό ἀμείλιχτα, πιό λισσαλέα στήν προσπάθειά τους νά διατηρήσουν τίς παγκόσμιες διεθνείς ἀγορές τους, τήν ἐκμετάλλευση τῶν παγκοσμίων ἀποθεμάτων πετρελαίου καί τήν παγκόσμια κυριαρχία.

Όλα αὐτά ἐξηγοῦν πλέρια τίς τεράστιες δαπάνες στόν προϋπολογισμό τῆς χώρας γιά πολεμικούς σκοπούς. Ἀπό τήν ἄλλη δέν πρέπει νά παραγνωρίζονται αὐτές οἱ ἴδιες οἱ σφοδρές ἀντιθέσεις τῶν μονοπωλιακῶν μερίδων μέσα στήν Ἀμερική. Αὐτές οἱ μερίδες θρίσκονται σέ διαρκή ἀνταγωνισμό (παραδείγματα πού ἐκφράζουν αὐτόν τόν ἀνταγωνισμό εἶναι ἡ δολοφονία τῶν Κέννεντυ, τὸ σκάνδαλο Γουῶττερ Γκέϋτ κ.ἄ.). Τὸ νά κατέχουν τήν κυβέρνηση καί νά ἔχουν στά χέρια τους τόν κρατικό μηχανισμό σημαίνει σοβαρά εὐνοϊκότερη ὑπηρεσία τῶν συμφερόντων τους. Εἶναι ὁ δικός τους πρόεδρος πού θά κλείσει πρὸς ὄφελός τους τὰ μεγάλα συμβόλαια γιά τήν πούληση τῶν προϊόντων τους καί πού θά συνάψει διεθνείς συμφωνίες πού νά τοὺς ἐξυπηρετοῦν. Πού θά ἀνάψει πολέμους ἢ θά «βοηθήσει» μέ πολεμικό ἢ ἄλλο ὕλικό τίς διάφορες ἐξαρτημένες χώρες, ἔτσι πού νά διατεθοῦν τὰ προϊόντα τους. Εἶναι ὁ δικός τους πρόεδρος πού θά διοχετεύσει τὰ κρατικά ἔσοδα (φόρους, δασμούς κλπ.), στά χρηματοκιβώτια τῆς εὐνοούμενης αὐτῆς μονοπωλιακῆς μερίδας, σέ θάρος τοῦ Ἀμερικάνικο λαοῦ, ρυθμίζοντας κατάλληλα τὰ διάφορα προγράμματα ἀνάπτυξης, ἐπενδύσεων, ἐξοπλισμῶν, διαστημικῶν ἐρευνῶν κλπ., μέσα στήν χώρα.

Μονάχα μέ βάση τήν πιό πάνω πραγματικότητα δικαιολογοῦνται τὰ τεράστια ἔξοδα στίς διάφορες προεκλογικές ἐκστρατείες, γιά νά ἐκλεγεί ὁ πρόεδρος, πού θά ὑπηρετεῖ πιστά τὰ συμφέροντά τους. Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι γιά κάθε ὑποψήφιο πρόεδρο ξοδεύουν γύρω στό μισό δισεκατομμύριο δολλάρια στήν προεκλογική του ἐκστρατεία καί φυσικά τὸ ἴδιο ἔκαμαν καί γιά τόν Κάρτερ.

Ἡ μεγάλη ἀνάγκη τῶν μονοπωλείων νά θγάλουν γιά πρόεδρο δικό τους πολιτικό εἶναι ἐκείνη πού «προστάζει» τόν ὑποψήφιο πρόεδρο νά ὀργανώνει τήν προεκλογική του ἐκστρατεία πιάνοντας τόν σφιγμό τοῦ λαοῦ, δηλαδή τασσόμενος σέ κάθε πρόβλημα ὑπὲρ ἐκείνων πού θέλει

καί ἐπιθυμεῖ ὁ λαός, ἀντίθετα μέ τόν παλιό πρόεδρο πού ἤδη ἔχει χρεοκοπήσει ἀπέναντι στόν λαό. Ὁ ὑποψήφιος πρόεδρος ὀφείλει καί γίνεται ὁ καθρέφτης τῶν αἰσθημάτων καί τῶν τάσεων τοῦ λαοῦ, φυσικά μέ μοναδικό στόχο τήν ἐξαπάτησή του. Βέβαια ἀργότερα εἶναι τὸ πιό εὐκολο πρᾶγμα νά ἀλοιωθοῦν καί νά ἀντιστραφοῦν ὅλες οἱ ὑποσχέσεις, νά ποδοπατηθοῦν, ἀπό τόν ἴδιο τόν πρόεδρο τὰ «συμβόλαιά» του μέ τόν λαό.

Μέσα ἀπό αὐτή τήν πραγματικότητα μποροῦμε νά θγάλουμε τὰ πιό κάτω συμπεράσματα:

α) Ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι γιά τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, προέρχονται μέσα ἀπὸ τήν μεγαλοαστική τάξη τῆς Ἀμερικῆς, ἀφοῦ πρῶτα δοκιμαστοῦν σέ χαμηλότερα ἀξιώματα καί ἀποδειχτοῦν πιστοὶ ὑπηρετές τῶν μεγάλων μονοπωλίων. Ἔτσι εἶναι φυσικό, μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ στάδιο δοκιμασίας νά δουλεύουν ἀφοσιωμένα γιά τήν τάξη τους.

β) Τὰ μεγάλα μονοπώλια, ἀνάλογα μέ τὰ συμφέροντά τους, ἀνεβάζουν καί κατεβάζουν προέδρους, ὅπως φυσικά καί ὅλη τήν πολιτική ἡγεσία τοῦ τόπου. Ἡ ἐξουσία εἶναι ἰδιοκτησία τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης.

γ) Μέσα ἀπὸ αὐτές τίς ἀλήθειες εἶναι φανερόν πὼς εἶναι τὰ μεγάλα μονοπώλια πού καθορίζουν τήν δράση τῆς Σ.Ι.Α καί τῶν ἄλλων κατασκοπευτικῶν ὑπηρεσιῶν κι' ὄχι οἱ πρόεδροι ἢ οἱ ὑπουργοὶ ἐξωτερικῶν.

δ) Οἱ πρόεδροι τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἀναμφίβολα μεγάλοι ἄστοι πολιτικοί, χωρὶς ὅμως νά μποροῦν νά ἀποφασίζουν ἀπὸ μόνοι τους. Ἡ γραμμὴ τους χαράσσεται πάντα σέ στενὴ συνεργασία μέ τὰ μονοπώλια πού τοὺς ἀνέδασαν στήν προεδρία, ἔτσι πού νά ὑπηρετοῦνται τὰ συμφέροντά τους.

Ἀποτέλεσμα ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ πρόεδρος κι' ἀπὸ ὅποιο κόμμα, ἡ γραμμὴ μένει πάντα ἡ ἴδια, στήν ὑπηρεσία τῶν μονοπωλίων, πού φυσικά μεθοδεύουν τήν ταχτική τους ἀνάλογα μέ τίς περιστάσεις.

Ἐκεῖνο πού μένει στόν Ἀμερικάνικο λαό εἶναι νά ψηφίζει τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους πού θά ὑποδείξουν καί θά παρουσιάζουν τὰ μεγάλα μονοπώλια. Ἀπὸ τήν ἄλλη οἱ λαοὶ τοῦ

κόσμου παραδώνονται «ἐναλλάξ» ἀπὸ τὴν «Σκύλλα στὴν Χάρυβδη» ποτίζοντας πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο θεριὸ μὲ τὸ κῆμα καὶ τὸν ἰδρώτα τους.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ στάση τοῦ Ἀμερικάνικου λαοῦ εἶναι ἐνδειχτική αὐτῆς τῆς πραγματικότη-
τας.

Παρὰ τὴν μεγάλη ἀνεργία ποὺ μαστί-
ζει τὴν χώρα, παρὰ τὴν ἐντονη προπα-
γάνδα καὶ τὴν ἐξαπάτηση, παρὰ τὴν ὀ-
λοκληρωτική χρεοκοπία τῆς κυβέρνησης
Νίξον — Φόρντ, τὰ σωτήρια προγράμ-
ματα καὶ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ Κάρτερ, ὁ
μισὸς πληθυσμὸς τῆς Ἀμερικῆς, γύρω
στὰ 47% ἀπόσχε ἀπὸ τὶς ἐκλογές. Αὐτὸ
φανερώνει ἀδιάσειστα, πὼς ὁ Ἀμερικάνι-
κός λαὸς ἔχει γευτεῖ καὶ ἔχει συνειδητο-
ποιήσει ἀπὸ καιρὸ ὅλες τὶς πιὸ πάνω ἀ-
λήθειες. Ἐέρει πὼς ὅλα εἶναι ὑποκρισία
καὶ Δημοαγωγή. Ἡ στάση τοῦ λαοῦ τῆς
Ἀμερικῆς εἶναι ἓνα λαμπρὸ παράδειγμα
γιὰ τὸν δικὸ μας τὸν λαό. Ἄν ὁ ἴδιος
ὁ Ἀμερικάνικος λαὸς δὲν ἔχει τίποτε νὰ
περιμένει ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε κυβέρνη-
ση τῶν μονοπωλίων, τί μπορεί, ἀλήθεια,
νὰ περιμένει ὁ δικὸς μας λαός;

Ὁ λαὸς πρέπει νὰ συνειδητοποιήσει
πὼς ὅτι μπορούμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ
τὴν Ἀμερική, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναζη-
τήσουμε στὸν Ἀμερικάνικο λαό, ποὺ πάν-
τα κινητοποιεῖται, ὅπως συνέβει στὴν Κο-
ρέα καὶ στὸ Βιετνάμ, ὅταν οἱ λαοὶ ἀγω-
νίζονται γιὰ τὴν Λευτεριά καὶ τὰ δικαιώ-
ματα ποὺ τοὺς καταπατᾷ ὁ ἱμπεριαλι-
σμός.

ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ

Ἦδη οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Κάρτερ, προ-
τοῦ ἀκόμα πάρει τὴν ἐξουσία, ἄρχισαν
νὰ κάμνουν νερά. Στὶς ἀρχές τοῦ Δεκέμ-
βρη ὁ Κάρτερ τόνισε στὸν Ντεχτὰς ὅτι τὴν
πλήρη πολιτική του γιὰ τὸ Κυπριακὸ θὰ
τὴν ἀνακοινώσει, ὅταν ἀνέβει στὴν ἐξου-
σία. Αὐτὸ βέβαια, εἶναι φανερόν, πὼς
περιέχει ὅλα τὰ σπέρματα τῆς ἀλλαγῆς
τῆς πολιτικῆς του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ
ΝΑΤΟ δήλωσε, πὼς κι' ἂν ἀκόμα ἡ Κυ-
βέρνηση τῆς Ἀμερικῆς ἀρνηθεῖ νὰ δώσει
τὴν βοήθεια πρὸς τὴν Τουρκία θὰ τὴν
δώσει τὸ ἴδιο. Μήπως ὅμως τὸ ΝΑΤΟ
δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὴν Ἀμερική;

Μήπως εἶναι αὐτοδύναμο καὶ αὐτεξούσιο.

Ἦδη μιὰ πρώτη δόση ἀπογοήτευσης
σκορπίστηκε στὸν λαὸ τῆς Ἑλλάδας καὶ
τῆς Κύπρου θγαλμένη μέσα ἀπὸ τὶς διά-
φορες δηλώσεις τοῦ Κάρτερ.

Κοντὰ σ' αὐτὰ τὴν ἀβεβαιότητα σκορ-
πᾶ καὶ ἡ ἀντιφατικότητα στὶς Δηλώσεις
τοῦ Κάρτερ. Μεγαλύτερη ὑποστήριξη στοὺς
Ἰσραηλίτες σημαίνει, ἀσφαλῶς, μεγαλύ-
τερο χτύπημα στὸν Παλαιστινέζικο καὶ
Λιβανικὸ λαό. Πὼς ὅμως εἶναι δυνατόν
μιὰ χώρα νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ δίκαιο
τοῦ ἀγῶνα ἐνὸς λαοῦ (τῆς Κύπρου), ἐ-
γὼ χτυπᾷ τὸν δίκαιο καὶ ἥρωϊκὸ ἀγῶνα,
ἄλλων λαῶν. Μιὰ τέτοια πολιτική εἶναι
φανερὸ πὼς εἶναι πολιτικὴ συμφερόν-
των.

Μὲ ὅλα αὐτὰ, ὅτι μπορούμε νὰ περιμέ-
νουμε καὶ μεῖς εἶναι μιὰ πολιτικὴ συμφε-
ρόντων. Μὰ ψεύτικη λύση, ποὺ θὰ ἔχει
στόχο τὴν ἐπιστροφή, ἴσως, μερικῶν πε-
ριοχῶν τῆς σκλαβωμένης Κύπρου, μὲ ἀν-
τίτιμο τὴν ὑπογραφή τῆς διχοτόμησης καὶ
τῆς διαιώνισης τῆς κατοχῆς τῆς Βόρειας
Κύπρου καὶ τὴν ἀνακήρυξή της σὰν ἀ-
νεξάρτητο Τουρκοκυπριακὸ κράτος, ὅπου
τὰ Ἀμερικάνικα συμφέροντα θὰ ἐξασφα-
λιστοῦν καὶ θὰ στήσουν τὶς βάσεις καὶ τὰ
ὄρημητήριά τους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ κατευ-
θύνονται οἱ ἐπιθέσεις τοὺς ἐνάντια στοὺς
γύρω λαοὺς καὶ τὰ ἀπελευθερωτικὰ κι-
νήματα.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Ὁ Λαὸς μας πρέπει νὰ συνειδητοποιή-
σει, πὼς ὅτι, ἔχουμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ
τὴν Ἀμερική, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ περιμέ-
νουμε μονάχα ἀπὸ τὸν Ἀμερικάνικο λαὸ
καὶ ποτὲ ἀπὸ τὸν Ἀμερικάνικο ἱμπερια-
λισμὸ καὶ τοὺς προέδρους του. Ὁ λαὸς
μας πρέπει νὰ καταλάβει, ὅτι πρέπει νὰ
πάψει νὰ ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν ἀρχουσα
τάξη τοῦ τόπου καὶ νὰ μὴν ἐλπίζει σὲ
καμιά βοήθεια ἀπὸ καμιά μεγάλη δύναμη
καὶ μάλιστα ὑπερδύναμη. Ὁ λαὸς μας
πρέπει νὰ καταλάβει, πὼς πρέπει πιά νὰ
πάρει τὸν ἀγῶνα στὰ χέρια του καὶ μέ-
σα ἀπὸ ἀγῶνες νὰ ἀναδείξει τοὺς δικούς
του λαϊκοὺς ἡγέτες. Ἐνα τέτοιο ἀγῶνα
μονάχα ἡ ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης
μπορεῖ νὰ τὸν ἐγγυηθεῖ καὶ μονάχα ἓνα
Λαϊκὸ μέτωπο πάλης μπορεῖ νὰ τὸν φέ-
ρει σὲ πέρας. Ἡ σωτηρία καὶ ἡ Λευτε-
ριά μας βρίσκεται στὰ δικά μας χέρια
καὶ ὄχι στὰ ξένα.

ΤΑ ΔΕΚΕΒΡΙΑΝΑ

Τὴν πρώτη τοῦ Δεκέμβριου 1944 ὁ στρατηγὸς Σκόμπυ διέταξε τὴν διάλυση ὄλων τῶν ἀντάρτικων ὁμάδων μέχρι τῆς 10 τοῦ Δεκέμβριου. Ἡ διαταγή αὐτὴ ἦταν ἀπὸ τὲς πρόνοιες τοῦ συμφώνου τοῦ Λιβάνου ποὺ εἶχαν ὑπογράψει καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐπαναστατημένου λαοῦ τῆς Ἑλλάδας, οἱ ἡγέτες τοῦ Ε.Α.Μ. καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. Ὁ λαὸς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ δεχτεῖ τὴν διάλυση τοῦ λαϊκοῦ στρατοῦ ὅταν μάλιστα θὰ συγχωνευόταν μετὰ φασιστικὲς ὁργανώσεις μέσα σ' ἓνα «ἐθνικὸ στρατό» μετὰ ἀρχηγὸ τὸν ἀγγλο στρατηγὸ Σκόμπυ. Κἀτω ἀπὸ τὴν λαϊκὴ πίεση τότε παραιτήθηκαν οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Ε.Α.Μ. στὴν κυβέρνηση τοῦ Παπαντρέα καὶ στὶς τρεῖς τοῦ Δεκέμβριου προκηρύχθηκε εἰρηνικὴ διαδήλωση. Μαζικὰ ὁ λαὸς τῆς Ἀθήνας κατέβηκε μετὰ τὸν ἴδιο παλμὸ ὅπως καὶ στὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς. Ἡ ἀστυνομία πυροβόλησε ἐναντίον τοῦ ἀοπλοῦ πλήθους καὶ εἰκοσιόκτῳ νεκροὶ ἔθαψαν κόκκινους τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Τὴν Ματωμένη Κυριακὴ τέσσερις τοῦ Δεκέμβριου, οἱ φονιάδες τοῦ φασισμού μετὰ ἀρχηγὸ τὸν Γρίβα, οἱ Χίτες ἐπυροβόλησαν καὶ ἐσκότωσαν ἑκατὸ ἀόπλους διαδηλωτὲς ποὺ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὴν κηδεῖα τῶν θυμάτων. Βρίσκοντας σὰν ἀφορμὴ τὴν αὐθόρμητη ἐξέγερση τοῦ λαοῦ τῆς Ἀθήνας, οἱ Ἄγγλοι ἰμπεριαλιστὲς πέρασαν τὸν τελευταῖο κρίκο στὴν ἀλυσίδα τῶν γεγονότων ποὺ οἱ ἴδιοι προκάλεσαν. Ἐπέμψαν στρατιωτικὰ γιὰ νὰ τσακίσουν τὸν λαὸ καὶ νὰ καταλάβουν τὴν Ἀθήνα. Ὁ ἠρωϊκὸς λαὸς τῆς Ἀθήνας πολέμησε γενναῖα τριαντατρεῖς μέρες τοὺς ἀγγλοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ τὴν ντόπια ἀντίδραση ἐνῶ ὁ στρατὸς τοῦ λαοῦ, ὁ Ε.Λ.Α.Σ. κυνηγοῦσε ἄσκοπα τὰ κατὰλοιπα τοῦ Ε.Δ.Ε.Σ. στὴν Ἠπειρὸ καὶ στὴν Θεσσαλία. Παρ' ὅλο ποὺ οἱ ἄγγλοι εἶχαν ἐπικρατήσει μόνον στὴν Ἀθήνα ἐνῶ ἡ ἑλληνικὴ ὑπαιθρος θρῆσκόταν στὰ χέρια τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ. ὑπόγραψαν στὶς δώδεκα τοῦ Φεβρουάριου τὴν συνθήκη τῆς Βάρκιζας μετὰ τὴν ὁποία ὁ Ε.Λ.Α.Σ. παρὰ τὸ ὅπλα του. Ἀμέσως μετὰ τὸν ἀφοπλισμὸ τοῦ λαϊκοῦ κινήματος ἀρχισαν οἱ μαζικὲς διώξεις τῶν Κομμουνιστῶν, οἱ ὁμαδικὲς δολοφονίες τῶν λαϊκῶν ἀγωνιστῶν καὶ ἡ καταπίεση κάθε δημοκρατικοῦ προοδευτικοῦ στοιχείου τόσο ἀπὸ τὸ ἐπίσημο κράτος ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους πρώην συνεργάτες τῶν Γερμανῶν ποὺ ἔκαμαν στροφή καὶ ὑπηρετοῦσαν τοὺς ἀγγλοὺς, τοὺς Χίτες, τοὺς Μάηδες, τοὺς ταγματασφαλιῆτες. Ἡ Ἑλλάδα ξαναμπῆκε κἀτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησι τοῦ Ἑγγλέζικοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐξελίξεις ποὺ εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ὑποδούλωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ σποὺς πρώην «φίλους» καὶ «συμμάχους» ἐγγλέζους ἰμπεριαλιστὲς δημιουργοῦν ἓνα σωρὸ ἐρωτήματα στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀπαντήσουν ὠσωτὰ ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ οἱ κομμουνιστὲς ὥστε ν' ἀποκτήσουν

πεῖρα πολῦτιμη γιὰ τοὺς δικούς τους ἀγῶνες. Τὶ προκάλεσε τὴν ἴττα τοῦ ἑλληνικοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ποὺ διαθέτετε πενήντα χιλιάδες ἀποφασισμένους γιὰ ἀγῶνες ὀπλισμένους λαϊκοὺς ἀγωνιστὲς καὶ ποὺ ἡ μαζικοπολιτικὴ του ὁργάνωσι τὸ Ε.Α.Μ. εἶχε περισσότερο ἀπὸ ἓνα ἑκατομμῦριο μέλη; Ἡ κατάσταση στὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ Βαλκάνια ἦταν εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν δημιουργία μιᾶς ἑλληνικῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας. Στοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1944 εἶχε ἀνακηρυχθεῖ ἡ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Ἀλβανίας, ἡ «Λαϊκὴ Ἀντίστασι» στὴν Γιουγκοσλαβία ἐδραίωνε τὴν ἐξουσία της σ' ὅλη τὴν χώρα καὶ ἡ προέλασι τοῦ κόκκινου στρατοῦ στὴν Βουλγαρία ἀπὸ τὴν μιὰ στερῶνε τὶς λαϊκὲς δυνάμεις τῆς Βουλγαρίας καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη προκάλεσε τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀποχώρησι τῶν Γερμανῶν ἀπὸ τὶς κύριες πόλεις καὶ τὶς ὁδικὲς ἀρτηρίες ποὺ τοὺς εἶχαν περιορίσει τὰ χτυπήματα τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Ὁ Ε.Λ.Α.Σ. συνέχισε νὰ χτυπᾷ τοὺς Γερμανοὺς καὶ κατὰ τὴν ὑποχώρησίν τους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ καταλάμβανε τὶς πόλεις τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Ἔτσι ἓνα μῆνα πρὶν ἀκόμα φθάσουν τὰ Ἀγγλικὰ στρατεύματα ἦταν ἐλεύθερη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατακτητὲς καὶ κἀτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν λαϊκῶν δυνάμεων.

Γιὰ νὰ ἔχουμε ὅμως μιὰ ὀλοκληρωμένη εἰκόνα γι' αὐτὴ τὴν περίοδο πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐγγλέζικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ντόπιας ἀντεπανάστασης. Ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ἦταν τὸ φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξέλιξης τοῦ παγκόσμιου ἰμπεριαλιστικοῦ συστήματος. Οἱ ἰμπεριαλιστικὲς χώρες συγκρούστηκαν γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία καὶ τὸ ξαναμοίρασμα τοῦ κόσμου. Μετὰ τὴν ἴττα τοῦ ἄξονα ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ζητοῦσε νὰ ἐδραίωνει τὴν κυριαρχία της πάνω στὰ πετρέλαια τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ νὰ θάλει χέρι στὰ Βαλκάνια. Ἀπαραίτητος κρίκος γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τοὺς σκοποὺς της ἦταν ἡ ἐπανεξάρτησι τῆς Ἑλλάδας. Ἡ Ἀστικὴ τάξι τῆς Ἑλλάδας ποὺ ἀπὸ παλιὰ εἶχε συνδεδεμένα τὰ συμφέροντά της μετὰ τῆς Ἀγγλίας, μετὰ τὰ θά ἀνανέωνε τὴν «συνεργασία» τους ξαναβάλλοντας τὴν Ἑλλάδα κἀτω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀφέντη της. Αὐτὴ ὅμως ἡ «ἐπανεξάρτησι» τῆς Ἑλλάδας δυσκολευόταν ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ μαζικοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Παρ' ὅλη τὴν δουλικότητα καὶ τὴν υποχωρητικότητα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ. ποὺ ὑπόγραφαν σύμφωνα γιὰ τὴν διάλυση τοῦ λαϊκοῦ στρατοῦ, τὴν δημιουργία κυβέρνησης «ἐθνικῆς ἐνόπτητας» κἀτω ἀπὸ τὴν ὑπόδειξι καὶ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ ἐγγλέζικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ τὸ λαϊκὸ κίνημα ἦταν ἓνας κίνδυνος ποὺ μποροῦσε νὰ ἀνατινάζει τὰ σχέδιά τους στὸν αἴερα. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶχε ἀρκετὴ καὶ πολῦτιμη πεῖρα ἀπὸ τὴν ἐξάρτησίν του μετὰ τοὺς Ἀγγλοὺς ἰμπεριαλιστὲς καὶ

έτσι τούς έβλεπε με τὸ πραγματικὸ τους πρόσωπο. Ἄρκετοὶ καπετάνιοι ποὺ ἔκφραζαν αὐτὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀρνήθηκαν νὰ συνεργαστοῦν με τοὺς ἄγγλους, ἀκόμα καὶ ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. Ἔτσι ἀκόμα καὶ ἐάν γινόταν πραγματικότητα ἡ κυβέρνησις («ἐθνικῆς ἐνότητας») θὰ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει ἕνα ἰσχυρὸ λαϊκὸ κίνημα. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἐπιθυμία τους νὰ τσακίσουν τὸ ἐπαναστατικὸ αὐτὸ κίνημα οἱ Ἄγγλοι ἱμπεριαλιστὲς ἤξεραν ὅτι μιὰ ἀνοικτὴ σύγκρουσις μαζί του ἦταν ἕνα ἐπικίνδυνον πείραμα. Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῆς Ἑλλάδος ἦταν ἀποαλωμένο ἀπὸ ἀγῶνες τοῦ ἐναντία στοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς, μισὸ ἑκατομμύριον νεκροὶ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ πενήντα χιλιάδες ἐκτελεισμένοι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, ὄχι μόνον δὲν τὸ ἀποστράτευσαν ἀλλὰ τοῦ ἔκαιμαν θίωμα ὅτι μόνον με τὸν ἀνελλέπτο ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγῶνα θὰ γινότανε καλύτερο καὶ ἀφέντης τοῦ τόπου του. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες οἱ Ἄγγλοι υἰοθέτησαν τὴν τακτικὴ ἀπὸ τὸ 1943 νὰ χτυποῦν τὸ λαϊκὸ κίνημα ὅπου μποροῦσαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ σύρουν τὴν ἡγεσία του σὲ συνομιλίαι, διαπραγματεύσεις καὶ συμβιβασμοὺς γιὰ νὰ τὸ ἀμφιπαλαντεύσουν νὰ τὸ δικάσουν, νὰ τὸ ἀποδυναμώσουν ὥστε νὰ εἶναι εὐτρωτο ὅταν θὰ περνοῦσαν στὴν γενικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον του.

Παρ' ὅλους ὅμως τοὺς ἐλιγμούς καὶ τοὺς πολυτικαντισμοὺς τοὺς οἱ ἄγγλοι ἱμπεριαλιστὲς με μιὰ σειρὰ ἐνέργειαι εἶχαν κάμει φανεροὺς τοὺς σκοποὺς τους νὰ χτυπήσουν καὶ νὰ διαλύσουν τὴν ἐπανάστασις στὴν Ἑλλάδα. Δὲν ἀναγνώρισαν στὸν Ε. Λ. Α. Σ. τὸ δικαίωμα νὰ ἔχει ἀντιπροσώπουσιν στὸ στρατηγεῖο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, στάμαμπισαν νὰ ἐφοδιάζον τὸν Ε. Λ. Α. Σ. με ὅπλα ἀπὸ τὸ 1943 ἐνῶ ἐξόπλιζαν ἐντατικὰ μικρὰς ἀκροδεξιῆς φασιστικῆς ὀργανώσεις, χτύπησαν ἀνελέπτα τὸ ἀντιφασιστικὸ στρατὸ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἔκλεισαν τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ Ἑλ. Ἀλαμέϊν σὲ στρατόπεδα συγκέντρωσις ποὺ προορίζονταν γιὰ Γερμανοὺς αἰχμαλώτους. Στὴ συμφωνία τοῦ Λιβάνου ζήτησαν καὶ πέτυχαν ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Κ. Κ. Ε. καὶ τοῦ Ε. Α. Μ. νὰ υπογράψουν τὴν διάλυσις τοῦ στρατοῦ τοῦ λαοῦ, τοῦ Ε. Λ. Α. Σ. Ἰσὸ τὴν ἄλλη ἡ ἀστικὴ τάξις τῆς Ἑλλάδος ἀνίσχυρη στηριζότανε γιὰ νὰ πάρει τὴν κατάστασις στὰ χέρια της πάνω στὴν ὡμὴ ἱμπεριαλιστικὴ βία τοῦ ἀφέντη της. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Γ. Παπαντρέου τηλεγραφοῦσε στὸν Τσῶρτσιλ «τὰ πολιτικὰ μέτρα εἶναι ἀνεπαρκῆ γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσις τοῦ Ε. Α. Μ.».

Μέσα σ' αὐτὲς τὲς συνθήκας ποιά στρατηγικὴ καὶ τακτικὴ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσει τὸ λαϊκὸ κίνημα τῆς Ἑλλάδος; Τὴν πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς ὑποτέλειαις στίς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἑγγλέζικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ντόπιας ἀντεπανάστασις ἢ τὴν πορεία μιᾶς ξεκαθαρισμένης ἀντιἱμπεριαλιστικῆς ἐπαναστατικῆς γραμμῆς ποὺ με στόχους τὴν ἐθνικὴν Ἀνεξαρτησία, τὴν αὐτοτέλεια καὶ τὴν Λαϊκὴ Ἐξουσία θὰ ἐξυπηρετοῦσε τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς

τάξις καὶ τοῦ ἐπαναστατημένου λαοῦ τῆς Ἑλλάδος; Γιατὶ δὲν ἀκολούθησε τὴν Μαρξιστικὴν θέσις ὅτι στὴν περίοδο τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ γιὰ νὰ μπορέσει μιὰ ἐπανάστασις νὰ φέρει βαθειὰς κοινωνικὰς ἀλλαγὰς πρέπει ἡγεμόνας τῆς ἐπανάστασις καὶ τοῦ ἔθνους νὰ εἶναι τὸ προλεταριάτο, διαφορετικὰ ἡ ἐπανάστασις θὰ ἐκφυλιστεῖ. Γιατὶ ἡ ἡγεσία τοῦ Κ. Κ. Ε. καὶ τοῦ Ε. Α. Μ. διάλυσαν τὸν λαϊκὸ στρατὸ ποὺ ἦταν ἡ ἔκφρασις τῆς ἐνοπλῆς ὀργάνωσις τῆς ἐργατικῆς τάξις καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ ἀναγνώριζαν τὴν ἀστικὴν τάξις ὡς ἡγετίδα δύναμις τοῦ ἔθνους;

Ἡ ἀπάντησις θρῖσκεται στὸ ὅτι ὁ ἡγεμόνας τῆς ἐπανάστασις στὴν Ἑλλάδα, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ. Κ. Ε. καὶ τοῦ Ε. Α. Μ. δὲν ἐκπροσωποῦσε τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξις, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα τῶν μικροαστῶν. Ἡ ἀναρρίκνησις στὴν ἐξουσία τῶν μικροαστῶν διανοουμένων τοῦ Κ. Κ. Ε. καὶ τοῦ Ε. Α. Μ. ἐστέρησε τὴν ἐπανάστασις ἀπὸ τὴν ξεκαθαρισμένην ἐπαναστατικὴν γραμμὴν τῆς ἐργατικῆς τάξις καὶ προώθησε τὴν γραμμὴν τῶν μεσοστρωμάτων γιὰ ὀμαλὴ δημοκρατικὴ ἐξέλιξις. Αὐτὸ ἔδωσε τὴν πρωτοβουλία τῶν κινήσεων στὸν ἱμπεριαλισμὸ γιὰ τὴν διάλυσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ. Κ. Ε. καὶ τοῦ Ε. Α. Μ. δὲν ἀνάλυσε σωστὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Δὲν κατέταξε τὴν Ἀγγλία ὡς ἱμπεριαλιστικὴ χώρα ἀνταγωνιστὴ τῶν Γερμανῶν ἱμπεριαλιστῶν ἀλλὰ ὡς χώρα ποὺ μαχόταν ἐναντία στὸν φασισμό. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔλυσε σωστὰ τὸ πρόβλημα τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς σχέσις τοῦ κινήματος με τοὺς Ἄγγλους ἱμπεριαλιστὲς. Ἡ ἡγεσία τοῦ Λαϊκοῦ Κινήματος δέχτηκε ὄχι μόνον σχέσεις μονόπλευρης ἐξάρτησις ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἀλλὰ συμπεριφερόταν με δουλικότητα ἀπέναντί τους. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἀπέστειλαν στὸν Τσῶρτσιλ, ὕστερα ἀπὸ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Λιβάνου. Σ' αὐτὸ ὑποβάλλουν «εὐσεβᾶτως τὸν θαυμασμό τους» πρὸς τὸν Τσῶρτσιλ καὶ τὴν ἱμπεριαλιστικὴν Ἀγγλίαν, ἀποκάλεσαν τὸν ἀντιφασιστικὸν ἀγῶνα τοῦ ἡρωικοῦ στρατοῦ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ὡς «παράφρονες πράξεις ἀνευθύνων προσώπων» καὶ ἀναντινάσσοντας κάθε ἐννοια Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, ποὺ εἶναι τὸ προπύργιον τῶν λαῶν ἐναντία στὸν ἱμπεριαλισμὸ ζητοῦσε «τὴν βοήθεια τῶν Μεγάλων Συμμάχων μας καὶ ἰδίως τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τοῦ ἀτρόμητου Ἀρχηγοῦ της» καὶ ἀφοῦ δῆλωσε καθαρὰ καὶ ξάστερα τὴν πρόθεσίν της νὰ θάλει τὴν Ἑλλάδα κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάρτησι τῶν Ἀγγλῶν ἱμπεριαλιστῶν χαρακτήρισε ὡς «ἐνὸς αἰῶνος παράδοσις πολυτιμον εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν» τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν καταπίεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Τὸ τηλεγράφημα τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐθνικῆς ἐπανάστασις:

16) 5) 1944

Ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς μαχομένης Ἑλλάδος παρὰ τῇ Διασκέψει διὰ τὴν ἐθνικὴν

κὴν ἐνόηται, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσω-
μεν τῇ Ὑμετέρα Ἐξοχότητι εὐσεβάστως
τὸν θαυμασμόν μας καὶ Σὰς εὐχαρι-
στήσωμεν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον Σας ὑπὲρ
τῆς χώρας μας καὶ τοῦ μέλλοντός
της.

Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ χρονολογεῖται ἀ-
πὸ περισσότερο τοῦ ἐνός αἰῶνος πα-
ράδοσιν πολῦτιμον εἰς τὸν ἑλληνικὸν
λαόν καὶ τὴν ὁποῖαν πράξεις, ὡς αἱ
ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ἐπιτε-
λεσθεῖσαι, κατέστησαν ἔτσι ἰσχυροτέραν.
Πιστεύομεν ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ὁ-
μοῦ μετὰ λύπης τὴν ὁποῖαν δικαίως ἠσ-
θάνθητε διὰ τὰ πρόσφατα γεγονότα, τὰ
ἐπισυμβάντα μεταξὺ τῶν δυνάμεών μας.
Μέσης Ἀνατολῆς, προεκάλεσε τὰς σοβα-
ρὰς κρίσεις σας διὰ τὴν χώραν μας.
Ἄς μᾶς ἐπιπραπῆ, ἐν τούτοις, νὰ εἴπω-
μεν, ὅτι ἡ ἀντίστασις καὶ ἡ αἱματηρὴ
πάλη τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὰς πό-
λεις καὶ τὰ ὄρη εἶναι τοιαῦται, ὥστε νὰ
ὑπερτεροῦν εἰς ἠθικὴν σημασίαν τῶν
παραφρόνων πράξεων ἀνευθύνων προσώ-
πων, αἱ ὁποῖαι πράξεις, μολονότι γεν-
νηθεῖσαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν ἑ-
θνικὴν ἔνωσιν, ὠδήγησαν ἐν τούτοις
εἰς ὀδυνηρὰ καὶ καταστρεπτικὰ ἀποτε-
λέσματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ καταδικα-
σθοῦν ἀπὸ πάντας. Ἄς εἶναι βεβαία ἡ
Ὑμετέρα Ἐξοχότης, ὅτι θὰ πράξωμεν
πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως ἐπιτύχωμεν τὴν
ἐθνικὴν ἐνόηται, ἡ ὁποῖα εἶναι ἀπα-
ραίητος ὄχι μόνον διὰ πλεόν ἐπιτυχῆ
ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ ἐπί-
σης καὶ διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς χῶ-
ρας μας ἡ ὁποῖα ἔπεσε θῦμα τῶν ἐπι-
θέσεων τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας καὶ
τῆς Βουλγαρίας. Γνωρίζομεν ὅτι δὲν θὰ
λείψῃ ἡ βοήθεια τῶν Μεγάλων Συμμά-
χων μας καὶ ἰδίως τῆς Μεγάλης Βρετ-
τανίας καὶ τοῦ ἀπρομήτου Ἄρχηγού της.

Διὰ τὴν Π.Ε.Ε.Α.

Ἀλέξανδρος Σβώλος

Διὰ τὸ Ε.Α.Μ.

Μιλτιάδης Πορφυρογένης

Διὰ τὸ Κ.Κ.Ε.

Πέτρος Ροῦσος

Εἶναι πιά φανερό ὅτι ἡ διαφορὰ τῆς ἐ-
παναστατικῆς θέσης ἀπὸ τὴν συμβιβαστικὴν
ἡγεσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ κινήματος ἦταν τα-
ξική. Ἡ πολιτικὴ γραμμὴ τῆς «ἡσυχίας τά-
ξης καὶ ἀσφάλειας» τῆς μικροαστικῆς ἡγε-
σίας ἦταν σὲ πλήρη ἀντίθεση μετὰ τὴν ἐπα-
ναστατικὴν γραμμὴν τῶν μαζῶν. Γι' αὐτὸ καὶ

τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως
καθορίσθηκε ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πά-
λης σ' αὐτὲς τὲς γραμμὰς. Ἐὰν νικουῖσε ἡ
ἐπαναστατικὴ γραμμὴ τῶν μαζῶν τότε τὸ
λαϊκὸ κίνημα θὰ συνέχιζε τὸν ἀγῶνα καὶ
ἐναντίον τῶν Ἀγγλων ἱμπεριαλιστῶν με-
στόχους τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν τὴν αὐ-
τοτέλειαν καὶ τὴν Λαϊκὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ
ὑπερίσχυσε ἡ γραμμὴ τῆς μικροαστικῆς ἡ-
γεσίας γιὰ «εἰρηνικὴ δημοκρατικὴ ἐξέλιξη»
γιὰ «οἰκονομικὴ ἀνασυγκρότησις» μέσα σπὰ
δεσμὰ τοῦ ἐγγλέζικου Ἱμπεριαλισμοῦ.

Ὅμως ἡ πραγματικότητα τοῦ ἱμπεριαλι-
σμοῦ εἶναι ἀμείλικτη καὶ συνπρίθει ὅλες
τὲς αὐταπάτες καὶ τὰ ὄνειρα γιὰ δημο-
κρατικὴ καὶ εἰρηνικὴ ἐξέλιξη. Τὸ λαϊκὸ
κίνημα ἀφοῦ σύρθηκε ἀπὸ τὴν ἡγεσίαν του
σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ διαπραγματεύσεις καὶ
συμβιβασμούς πού τὸ ἀποδυνάμωσαν ὀδη-
γήθηκε μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ Δεκέβρη σὲ
μιὰ σύγκρουση πού ὀργάνωσαν καὶ προκά-
λεσαν οἱ ἐχθροὶ του. Παρ' ὅλο πού ἡ ἀν-
τίστασις συνεχιζόταν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ὑπαι-
θροσ βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἡ
ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ ὑπόγρα-
ψαν τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας μετὰ τὴν
ὁποῖαν ἀφοπλίσθηκε τὸ λαϊκὸ κίνημα ἐδραιώ-
θηκε ἡ ξενόδοϋλη ἀστικὴ τάξις στὴν ἐξου-
σίαν καὶ ἡ Ἑλλάδα γινόταν ἐξάρτημα τοῦ
Βρετανικοῦ Ἱμπεριαλιστικοῦ συστήματος.

Τὸ χαντάκιωμα τοῦ λαϊκοῦ ἀντιἱμπεριαλι-
στικοῦ κινήματος τῆς Ἑλλάδας ἀποδείκνει
ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν ἀδιάφευστη ἀλήθειαν
γιὰ τὰ λαϊκὰ κινήματα στὴν περίοδο τοῦ
Ἱμπεριαλισμοῦ. Ὅπως στὴν Ἑλλάδα ἡ
προδοτικὴ ἀστικὴ τάξις ἐξαρτημένη ἀπὸ
τὸν Ἱμπεριαλιστὴ ἀφέντη της ἔνωσε τὴν
τύχη της μαζί του γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ
λαϊκοῦ κινήματος καὶ τὴν ἐπὶ ἀνεξάρτησι
τῆς Ἑλλάδας. Ἔτσι καὶ παντοῦ ἡ ἀστικὴ
τάξις σὰν ἐξάρτημα τῶν Ἱμπεριαλιστῶν ἀ-
φεντάδων της εἶναι ἐμπόδιο γιὰ τὴν δη-
μιουργίαν ἐνός πραγματικοῦ ἐθνικοαπειλευ-
θερωτικοῦ ἀγῶνα. Συνεπῆς ἐθνικὴ τάξις εἶ-
ναι μόνον ἡ ἐργατικὴ καὶ μόνον ὅταν ἡ ἐρ-
γατικὴ τάξις ἡγεῖται τοῦ ἐθνικοαπειλευθε-
ρωτικοῦ ἀγῶνα αὐτὸς ὀδηγεῖται σὲ πρα-
γματικὴ Ἐθνικὴ Ἀνεξαρτησίαν καὶ αὐτοτέ-
λειαν στὸν Σοσιαλισμό.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην δείκνει τὸν κίνδυνον πού
διατρέχει νὰ ἐκφυλιστεῖ τὸ ἴδιον τὸ κόμμα
τῆς ἐργατικῆς τάξης ὅταν σὲ αὐτὸ δὲν
γίνεται συνεχῶς ἡ πάλη τῶν δυὸ γραμμῶν
καὶ νὰ διαμορφώνεται ἡ ἐπαναστατικὴ
γραμμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης μετὰ τὴν ἐ-
νεργὸν συμμετοχὴν τῶν μαζῶν.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ τῆς παλινόρθωσης ἢ μὴ τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση ἀποτελεῖ ἓνα κεφαλαιῶδες πρόβλημα πὺ ἀπασχολεῖ τὴν παγκόσμια ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία, τὸ παγκόσμιο ἐργατικὸ κίνημα, σὰν πρόβλημα πραχτικῆς πείρας γιὰ τὴ σωστὴ πορεία τῆς οἰκοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ. Γενικώτερα ἀποτελεῖ πρόβλημα τῶν λαῶν πὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴ λευτεριά, τὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν αὐτοτέλεια τους.

Ὁ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ, μὲ τὸ πιὸ κάτω ἄρθρο τοῦ Ἀλβανοῦ οἰκονομολόγου Ἀριστοτέλ Πανό, τὸ ὁποῖο θεωρεῖ ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα καλὸ στοιχεῖο γιὰ ἀνοιγμα συζήτησης πάνω στὸ θέμα, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι υἱοθετεῖ πλήρως τὶς θέσεις καὶ τὶς ἐκφράσεις του, δίνει τὸ ὄλο πρόβλημα πρὸς συζήτηση καὶ καλεῖ τὰ στελέχη καὶ τὰ μέλη τοῦ Κ.Κ. Κύπρου καὶ

ὁποιοιδήποτε ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσει ἀπόψεις πάνω στὸ θέμα, νὰ τὶς στείλει στὴν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

Τὸ Κ.Κ. Κύπρου πιστεύει ὅτι βασικὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα χρειάζονται ὀλοπλευρὴ καὶ βαθειὰ ἐξέταση εἶναι τὸ στάδιο τοῦ προτσῆς ἐξέλιξης τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, ἢ μορφή αὐτοῦ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ κατ' ἐπέχταση ἢ ἡμπεριαλιστικὴ ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ συστήματος, ὅπως καὶ ἡ νομοτελειακὴ ἐμφάνιση καὶ ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἀνήκουν σ' ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ θέμα συζήτησης καὶ βαθειᾶς μελέτης σέσα στὸ Κόμμα καὶ θ' ἀποτελέσει βασικὸ θέμα γιὰ τὸ 5ον Συνέδριο τοῦ Κόμματος, τὸ ὁποῖο καὶ θὰ πάρει ὀριστικὴ θέση πάνω σ' αὐτό.

Ἡ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ

Τοῦ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛ ΠΑΝΟ
Οἰκονομολόγου, Καθηγητῆ
στὸ Πανεπιστήμιο τῶν
Τιράνων.

«Τὸ σημερινὸ σοβιετικὸ κράτος διαχειρίζεται τὰ μέσα παραγωγῆς σὰν ἓνας συλλογικὸς καπιταλιστής, στὸ ὄνομα καὶ γιὰ τὸ συμφέρο τῆς νέας σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης. Ἡ σοσιαλιστικὴ κοινὴ ἰδιοχτία εἶχει μετατραπεί σὲ ἓνα καπιταλισμὸ νέου τύπου».

ENBER XOTZA

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ χρόνος ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ καλύτεροι κριτῆς τῆς ὀρθότητος τῶν συμπερασμάτων τοῦ κόμματος μας πάνω σὲ ὄλα τὰ προβλήματα. Μόνον μὲ

τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, καὶ μέσα στὴν πραχτικὴ φάνηκαν ἢ ἀνεχτίμητη ἀξία τους καὶ ἡ ἱστορικὴ τους σημασία. Εἶναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο πὺ ἐπαληθεύτηκαν καὶ τὰ συμπεράσματά του σχετικὰ μὲ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση.

Ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση εἶχε —ὅπως ξέρουμε— σὰν πρόλογο τὴ μεγάλη ἰδεολογικὴ προδοσία καὶ τὸν σφετερισμὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης ἀπὸ μιὰ ὀμάδα προδοτῶν, ἢ δράση τῶν ὁποίων ἐκδηλώθηκε ἀνοιχτὰ στὸ θλιβερὸ 20ὸ Συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., στὰ 1956.

Αὐτοὶ οἱ προδότες τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ, μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Χρυστάφ, ἀνοιξαν τὸν δρόμο γιὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου

που υπήρχε στη Σοβιετική Ένωση σε μία διχτατορία της, ανερχόμενης τότε, καινούργιας σοβιετικής αστικής τάξης.

Το έποικοδόμημα της σοβιετικής κοινωνίας έκφυλιστηκε στο σύνολό του. Αυτό που αποτέλούσε τη διχτατορία του προλεταριάτου έκφυλιστηκε για να μετατραπεί σε μιάν απάνθρωπη φασιστική διχτατορία της νέας ρεβιζιονιστικής αστικής τάξης, ενώ το σοσιαλιστικό κράτος μετατράπηκε σε ένα κράτος σοσιαλ-ιμπεριαλιστικό.

“Αν και ή έναρξη του έκφυλισμού του σοβιετικού έποικοδομήματος σημανε επίσης και την άρχη της παλινόρθωσης του καπιταλισμού, αυτός ο έκφυλισμός του έποικοδομήματος δεν θα μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς τον έκφυλισμό της οικονομικής βάσης. Η έναρξη της διαδικασίας του έκφυλισμού του έποικοδομήματος συνοδεύτηκε λοιπόν, αναγκαστικά, και από την διαδικασία έκφυλισμού της οικονομικής βάσης. Έχουμε να κάνουμε δηλαδή με μιὰ διαλεχτική και σύνθετη άλληλεξάρτηση του έποικοδομήματος με τη βάση όπου τα δυο στοιχεία έπηρέασαν το ένα το άλλο για να καταλήξουν στην όριστική τους μορφή, την καπιταλιστική. Σ’ ότι άφορὰ επίσης το ζήτημα του έκφυλισμού των σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής σε καπιταλιστικές, οί Χρουστσωφικοί προδότες έκμεταλλεύτηκαν — όπως έχει ήδη υπογραμμιστεί στα ντοκουμέντα του κόμματος μας — όρισμένες άτέλειες που χαρακτηρίζαν ιδιαίτερα τις σχέσεις διανομής, όπως τις μισθολογικές διαφορές, τις όποιες το κόμμα μας σωστά έχει χαρακτηρίσει κακό, που περικλείει άρκετούς κινδύνους.

“Όπως γνωρίζουμε, ο καπιταλισμός είναι το άνώτατο στάδιο και το πιό γενικευμένο της έμπορευματικής παραγωγής. Ο Κ. Μάρξ με την έπιστημονική του μεγαλοφυΐα άπόδειξε στο ΚΕΦΑΛΑΙΟ πώς εκεί όπου ή έμπορευματική παραγωγή ξαπλώνεται και γενικεύεται, ή καπιταλιστική έκμετάλλευση έμφανίζεται άπό μόνη της. Έτσι και ο Μάρξ άρχίζει την άνάλυση του καπιταλισμού με την άνάλυση του έμπορεύματος. Ο Λένιν, ύπερασπίζοντας και άναπτύσσοντας παραπέρα την οικονομική θεωρία του Μάρξ, υπογράμμισε πώς: «Τά ο υ σ ι ώ δ η

χαρακτηριστικά του καπιταλισμού, σύμφωνα με την θεωρία του είναι: (1) Η έμπορευματική παραγωγή, σαν γενική μορφή παραγωγής. Το προϊόν παίρνει τη μορφή έμπορεύματος στους πιό διαφορετικούς τύπους όργάνωσης της κοινωνικής παραγωγής μόνο όμως στην καπιταλιστική παραγωγή, ή μορφή αυτή του προϊόντος της έργασίας γίνεται γενική και δεν είναι ειδική, μεμονωμένη περιστατική. (2) Το δεύτερο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού είναι πώς δεν είναι πιά μόνο το προϊόν της έργασίας που παίρνει τη μορφή έμπορεύματος μὰ και ή ίδια ή έργασία, δηλαδή ή έργατική δύναμη του ανθρώπου. Ο βαθμός μετατροπής της έργατικής δύναμης σε έμπόρευμα χαρακτηρίζει τον βαθμό άνάπτυξης του καπιταλισμού».

Άφου σφετερίστηκαν την ήγεσία του κόμματος και του Σοβιετικού κράτους, οί ρεβιζιονιστές προδότες δημιούργησαν, καμουφλάροντας τες, τις άντικειμενικές εκείνες συνθήκες που επέτρεπαν την έμφάνιση και την άνάπτυξη μέσα στην σοβιετική κοινωνία των δυο χαρακτηριστικών που μόλις άναφέραμε πιό πάνω. Και δεδομένου ότι κάθε πραχτική ένέργεια άπαιτεί και μιάν άνάλογη ιδεολογική προετοιμασία, ή πρώτη θέση της μαρξιστικής οικονομικής θεωρίας έναντια στην όποία έξαπέλυσαν τα πυρά τους οί σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, υπήρξε άκριβώς αυτή που άφορούσε την έμπορευματική παραγωγή και τον νόμο της αξίας στο σοσιαλιστικό καθεστώς.

“Όπως ξέρουμε ο μαρξισμός - λενινισμός δεν άρνείται την άναγκαιότητα της ύπαρξης της έμπορευματικής παραγωγής μετά την κατάληψη της κρατικής έξουσίας άπό το προλεταριάτο. Η έμπορευματική παραγωγή ύπάρχει άντικειμενικά στα πρώτα στάδια της σοσιαλιστικής άνοικοδόμησης, όμως, έπειδή άκριβώς άποτελεί ένα άπομεινάρι του καπιταλισμού δεν πρέπει να της έπιτρέπεται να άναπτύσσεται και να έπεχτείνεται. Άντίθετα, στο μέτρο που ο σοσιαλιστικός τομέας της οικονομίας άπλώνεται και δυναμώνει, στο μέτρο που οί σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής ώριμάζουν, περιορίζεται επίσης και μικραίνει ή σφαίρα της έμπορευματικής παραγωγής και ή ισχύς του νόμου της αξίας έξασθε-

νει μέχρι πού να δημιουργηθούν τελικά οι συνθήκες για την ολοκληρωτική τους εξάλειψη. Ένα πραγματικό μαρξιστικό - λενινιστικό κόμμα και ένα σοσιαλιστικό Κράτος της εργατικής τάξης, θεωρώντας την εμπορευματική παραγωγή αναπόφευχτη για ένα χρονικό διάστημα έχουν ταυτόχρονα συνείδηση του κινδύνου που αυτή περικλείει και λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα, για να δημιουργηθούν οι αντικειμενικές εκείνες συνθήκες που θα διευκολύνουν στην συνέχεια την όριστική της εξάλειψη.

Και όμως, αντίθετα απ' όλες αυτές τις αρχές οι σοβιετικοί προδότες και τα πiónια τους, για να κρύψουν με δημαγωγικές φράσεις την αποκατάσταση του καπιταλισμού, πρόβαλαν, μετά το 1953, την διαβολική τους θέση σύμφωνα με την οποία τα παλιά χαρακτηριστικά που κληρονομήθηκαν από τον καπιταλισμό (όπως ή εμπορευματική παραγωγή και ο νόμος της αξίας) πρέπει, προτού εξαφανιστούν και για να εξαφανιστούν, να αναπτυχθούν με τον πληρέστερο και γενικότερο τρόπο.

Έπειδή δέν είναι δυνατό να αναφέρουμε εδώ σ' ένα σύντομο άρθρο, όλα «τα έπιστημονικά έπιχειρήματα» που προβλήθηκαν για να υποστηριχτεί αυτή ή διαβολική θέση, θα άρκεστουμε στο να υπενθυμίσουμε με ποιο καλυμμένο τρόπο εκφράστηκε αυτή ή θέση στο δήθεν «πρόγραμμα του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης» το οποίο έγκρίθηκε στο 22 Συνέδριο αυτού του κόμματος και, όπου αναφέρεται: «Στην άνοικοδόμηση του Κομμουνισμού, είναι αναγκαίο να αξιοποιηθούν πλήρως οι σχέσεις έμπορεύμα - χρήμα...»

Όπως βλέπουμε, και αντίθετα από την μαρξιστική - λενινιστική θεωρία που τονίζει την έπιταχτική ανάγκη να περιοριστεί ή εμπορευματική παραγωγή κατά την περίοδο του περάσματος στον κομμουνισμό, οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, σαν συνειδητοί προδότες του μαρξισμού - λενινισμού που είναι, και φροντίζοντας να καμουφλάρουν την διαδικασία παλινόρθωσης του καπιταλισμού, κάνουν λόγο για «πλήρη αξιοποίηση» των σχέσεων έμπορευμάτων - χρήματος χάριν της άνοικοδόμησης του κομμουνισμού!

Ός προς το τι πρέπει να έννοήσει κανείς με τις λέξεις «να αξιοποιηθούν πλήρως» έχουμε καταλάβει άρκετά καλά από όλα τα συγκεκριμένα οικονομικά μέτρα που πήραν και τα όποια τείνουν να μετατρέψουν την σοσιαλιστική παραγωγή σε εμπορευματική καπιταλιστική παραγωγή. Όλοι οι «θεωρητικοί» νεωτερισμοί και τα συγκεκριμένα μέτρα αυτών των άποστατών άποτέλεσαν άνοιχτή προδοσία των διδασμάτων του Μαρξισμού. Λενινισμού, τον όποιο προσποιούνται ότι «ανάπτυσσουν».

Σχετικά μ' αυτό να τι έγραφε ο Λένιν:

«Ο μαρξισμός μάς διδάσκει πως μια κοινωνία που στηρίζεται στην εμπορευματική παραγωγή παίρνει, αναπόφευχτα, σ' ένα όρισμένο στάδιο της ανάπτυξης της, τον καπιταλιστικό δρόμο».

Είναι κατ' αυτό τον τρόπο που, όλα τα μέτρα που πήραν μετά το 1953, οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές στον οικονομικό τομέα, όδήγησαν αντικειμενικά και παράλληλα με την διαδικασία έκφυλισμού του έποικοδομήματος, σε ένα καθορισμένο σημείο ανάπτυξης της εμπορευματικής παραγωγής που προκάλεσε στην οικονομία την εμφάνιση του καπιταλισμού και ό όποιος έχτοτε ανάπτυχθηκε κατ' άπο τρόπο όριστικό και πλήρη.

Όλα τα συγκεκριμένα μέτρα που υιοθετήθηκαν από τους ρεβιζιονιστές στον οικονομικό τομέα μετά το 1953 και τα όποια έφτασαν στο άποκορύφωμα τους το 1965 με την λεγόμενη «οικονομική μεταρρύθμιση» άπόβλεπαν σ' ένα μόνο σκοπό, την παλινόρθωση της καπιταλιστικής οικονομίας που στηρίζεται στην εμπορευματική παραγωγή. Άνεξάρτητα από την μαρξιστική φρασιολογία με την όποια στολίστηκαν αυτά τα μέτρα κι' άνεξάρτητα από το γεγονός πως άποκρύφτηκε ή καπιταλιστική τους ουσία μπροστά στους εργάτες, βασικά έπρόκειτο για μέτρα που έτειναν στην παλινόρθωση του καπιταλισμού, πράγμα που έχει συντελεστεί πλήρως. Αυτά τα μέτρα, σε διάφορες περιόδους, άφορούσαν την παραγωγή, την διανομή, τις άνταλλαγές, την διαχείριση της οικονομίας κλπ. μα στο σύνολο τους εκφράζουν όλα, όπως

θα δείξουμε παρακάτω, ένα μόνο φαινόμενο: τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, τὴν ἀπεριόριστη ἀνάπτυξη τῶν σχέσεων ἐμπορεύματος - χρήματος, τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας καὶ τὴ δημιουργία τῶν συνθηκῶν ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ἐμφάνιση καὶ τὴ δράση ὅλων τῶν φαινομένων τοῦ καπιταλισμοῦ.

Τὸ σημαντικώτερο στοιχεῖο τοῦ συνόλου τοῦ προτσῆς ἐπέχτασης καὶ ἀνάπτυξης τῆς ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση ὑπῆρξε ἡ μετατροπὴ τῆς ἐργατικῆς δυνάμης σὲ ἐμπόρευμα. Σύμφωνα μὲ τὸν μαρξισμό, «ὁ καπιταλισμὸς εἶναι ἡ φάση ἀνάπτυξης τῆς ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς ὅπου καὶ ἡ ἴδια ἡ ἐργατικὴ δυνάμη μετατρέπεται σὲ ἐμπόρευμα». Δεδομένου λοιπὸν πῶς στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση αὐτὴ ἡ διαδικασίᾳ μετατροπῆς τῆς ἐργατικῆς δυνάμης σὲ ἐμπόρευμα ἔχει ἤδη ὀλοκληρωθεῖ, ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πῶς πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ μιὰν οἰκονομίᾳ ἐξ ὀλοκλήρου καπιταλιστικῆς.

Γιὰ νὰ μετατραπῆ ἡ ἐργατικὴ δυνάμη σὲ ἐμπόρευμα πρέπει νὰ ἔχει ἀπογυμνωθεῖ ὁ ἐργάτης ἀπ' ὅλα τὰ μέσα παραγωγῆς καὶ νὰ μὴν ἔχει πιά τίποτα ἄλλο νὰ πουλήσει παρὰ μόνο, τὴν ἐργατικὴ του δυνάμη. Ἡ διαδικασίᾳ μέσω τῆς ὁποίας οἱ σοβιετικοὶ ἐργάτες ἀπογυμνώθηκαν καὶ κάθε ἰδιοκτησίᾳ πάνω στὰ μέσα παραγωγῆς ταυτίζεται μὲ τὴν διαδικασίᾳ ἐκφυλισμοῦ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου σὲ διχτατορία τῆς νέας σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης. Ἔτσι λοιπὸν, μετὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τοῦ σοβιετικοῦ κράτους καὶ τὴν μετατροπὴ του σὲ διχτατορία τῆς νέας σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τὰ μέσα παραγωγῆς ποὺ ἦταν ἰδιοκτησίᾳ τοῦ κράτους ἢ τῶν κολχόζ μετατράπηκαν αὐτόματα σὲ ἰδιοκτησίᾳ τῆς νέας ρεβιζιονιστικῆς μπουρζουαζίας ποὺ εἶχε σφετεριστεῖ τὴν ἐξουσίᾳ. Ἡ σοβιετικὴ ἐργατικὴ τάξη ἀπογυμνώθηκε ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς, δὲν ἔχει πιά τίποτα ἄλλο νὰ πουλήσει γιὰ νὰ ζήσει παρὰ μόνο τὴν ἐργατικὴ τῆς δυνάμη ἢ ὁποία, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συντελεστῆς τῆς παραγωγῆς μετατράπηκαν σὲ ἐμπόρευμα.

Γιὰ νὰ πειστοῦμε πῶς ἡ φύση τῆς

κρατικῆς ἰδιοκτησίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φύση τοῦ ἴδιου τοῦ κράτους, δηλαδὴ ποιά τάξη ἔχει στὰ χέρια τῆς τὸ κράτος, ἀρκεῖ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν σημερινὴ πραγματικότητα τῶν δυτικῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν ὅπου παρατηρεῖται τὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ ἐπέχταση τοῦ τομέα τῆς κρατικῆς ἰδιοκτησίας. Κανεὶς δὲν θεωρεῖ τὴν κρατικὴ ἰδιοκτησίᾳ ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὰ δυτικὰ καπιταλιστικὰ κράτη σὰν σοσιαλιστικὴ, σὰν τὴν ἰδιοκτησίᾳ τῶν ἐργατῶν. Γιὰ ποῖο λόγο; Γιατὶ ἡ κρατικὴ ἰδιοκτησίᾳ ἀποτελεῖ πάντα ἰδιοκτησίᾳ τῆς τάξης ποὺ ἀσκεῖ τὴν ἐξουσίᾳ. Ἐφ' ὅσον ἡ ἐξουσίᾳ ἀσκεῖται ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη, ἀπὸ τοὺς καπιταλιστῆς, ἡ κρατικὴ ἰδιοκτησίᾳ εἶναι κι αὐτὴ ἓνα εἶδος καπιταλιστικῆς ἰδιοκτησίας, εἶναι ὁ κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς.

Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται βασικὰ καὶ στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση. Δὲν ἀποτελεῖ πλεονασμὸ ἂν σημειώσουμε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πῶς τώρα καὶ ἓναν αἰῶνα ὁ Ἐνγκελς ὑπογράμιζε στὸ «Ἀντί - Ντύρριγκ» πῶς ὁ χαρακτήρας τῆς κρατικῆς ἰδιοκτησίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποῖος κρατεῖ στὰ χέρια του τὸ κράτος, ποιά τάξη ἐλέγχει καὶ ἀσκεῖ τὴν ἐξουσίᾳ.

Ἐννοεῖται πῶς ἡ μετατροπὴ στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδιοκτησίας σὲ κρατικὴ καπιταλιστικὴ ἰδιοκτησίᾳ ἰδιαίτερου τύπου ὅπως καὶ τῆς ἐργατικῆς δυνάμης σὲ ἐμπόρευμα δὲν ἔγινε «ὡς διὰ μαγείας», ἀλλὰ μέσα ἀπὸ μιὰν ὀλόκληρη διαδικασίᾳ ἐκφυλισμοῦ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου σὲ διχτατορία τῆς νέας ρεβιζιονιστικῆς σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης.

Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση ὀλοκληρώθηκαν οἱ διαδικασίᾳ ἐκφυλισμοῦ τοῦ ἐποικοδομηματος, τῆς ἀλλαγῆς τοῦ χαρακτήρα τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς μετατροπῆς τῆς ἐργατικῆς δυνάμης σὲ ἐμπόρευμα καὶ τῆς πλείριας ἀνάπτυξης τῆς ἐμπορευματικῆς καπιταλιστικῆς παραγωγῆς, συμπληρώθηκε αὐτόματα καὶ ἡ διαδικασίᾳ τῆς ἀποκατάστασης τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης σ' ὅλη τῆς τὴν ἔχταση καὶ τὸ βάθος. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ ἀναπόφευχτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκατάστασης τῆς καπιταλιστικῆς ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς. Νὰ τὶ λέει ὁ

Μάρξ σχετικά μ' αυτό τὸ θέμα:- «Στὸ μέτρο πὸ ἢ ἐμπορευματικὴ παραγωγή ἀναπτύσσεται σύμφωνα μὲ τοὺς δικoὺς τῆς ὑπάρχοντες νόμους, γιὰ νὰ μετατραπεί τελικὰ σὲ καπιταλιστικὴ παραγωγή, οἱ νόμοι τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς μετατρέπονται σὲ νόμους τῆς καπιταλιστικῆς ἰδιοποίησής».

Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία σήμερα πὼς ἡ κύρια μορφή τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σ. Ἑνωσὴ εἶναι ὁ κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς νέου τύπου. Μὲ τὸν ὄρο «νέου τύπου» δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσουμε καθόλου ἕναν καπιταλισμὸ διαφορετικῆς φύσης. Τὸ καινούργιο αὐτοῦ τοῦ καπιταλισμοῦ βρίσκεται μόνον στὸν τρόπο ἐμφάνισής του καὶ στὸν ρόλο πὸ διαδραματίζει ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσία του, πρόκειται, γιὰ ἕναν καπιταλισμὸ τῆς ἴδιας φύσης μὲ ἐκείνον ὄλων τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν.

Ὁ κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς στὶς δυτικὲς χώρες ἐμφανίστηκε κύρια διὰ μέσου τῶν ἐθνικοποιήσεων μὲ ἀποζημιώσεις πὸ πραγματοποιήσαν τὰ ἀστικὰ κράτη, ἐνῶ στὴν Σοβιετικὴ Ἑνωσὴ ἡ ἐμφάνισή του ὑπῆρξε ἡ κατάληξη τῆς διαδικασίας ἐκφυλισμοῦ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου σὲ διχτατορία τῆς νέας ἀστικῆς τάξης. Στὶς δυτικὲς καπιταλιστικὲς χώρες, ὁ κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς παίζει ἕνα δευτερεύοντα ρόλο σὲ σχέση μὲ τὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο τοῦ ὁποῖου εἶναι ὄργανο, ἐνῶ στὴ σημερινὴ Σοβιετικὴ Ἑνωσὴ διαδραματίζει ἕνα πρῶτεύοντα ρόλο.

Ἐπογραμμίζοντας τὸ γεγονὸς πὼς ἡ κύρια μορφή καπιταλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἑνωσὴ εἶναι ὁ κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς ἰδιαίτερου τύπου, πρέπει, ταυτόχρονα, νὰ ὑπενθυμίσουμε καὶ τὶς ἄλλες μορφὲς καπιταλισμοῦ πὸ ὑπάρχουν ἐκεῖ.-

Χάρη στοὺς παχουλοὺς μισθοὺς πὸ εἰσπράττει στὸν κρατικὸ καὶ κολχόζνικο τομέα ἡ νέα σοβιετικὴ ἀστικὴ τάξη κατὰφερε ὄχι μόνον νὰ ζεῖ μιὰ πολυτελὴ ζωὴ ἀλλὰ καὶ νὰ συγκεντρώνει τεράστια ποσὰ τὰ ὁποῖα μέσω τῶν τόκων αὐξάνονται ταχύτατα. Δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ κρίνουμε τὴν σκοπιμότητα τῆς ἀποταμίευσης σὲ σοσιαλιστικὸ καθεστῶς. Ἐννο-

εἶται πὼς, παράλληλα μὲ τὴν ἀνύψωση τοῦ γενικοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου, οἱ ἐργαζόμενοι κάνουν καὶ οἰκονομίες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἱκανοποιήσουν καλύτερα τὶς μελλοντικὲς καταναλωτικὲς τοὺς ἀνάγκες. Ὅταν ὅμως αὐτὲς οἱ οἰκονομίες δὲν μποροῦν νὰ γίνουν παρὰ μόνον ἀπὸ «ἄτομα μὲ εἰδικὲς ἱκανότητες», ὅταν προέρχονται ἀπὸ μισθοὺς καὶ εἰσοδήματα ἐξαιρετικὰ ψηλὰ καὶ ὅταν, ἐπιπλέον ἀποφέρουν καὶ πολὺ ψηλοὺς τόκους, τότε πιά δὲν πρόκειται γιὰ οἰκονομίες μὰ γιὰ χρηματικὸ κεφάλαιο, γιὰ χρῆμα πὸ γεννᾷ χρῆμα.

Νὰ τὶ λέει συγκεκριμένα ὁ Λένιν:
«Τὸ σημεῖο ἀφετηρίας κάθε κεφάλαιου —τόσο βιομηχανικοῦ ὅσο καὶ ἐμπορικοῦ— εἶναι ἡ συγκέντρωση διαθέσιμων χρηματικῶν μέσων στὰ χέρια τῶν ἀτόμων (μὲ «διαθέσιμα μέσα» ἐννοοῦμε τὰ χρηματικὰ μέσα τὰ ὁποῖα δὲν χρησιμοποιοῦνται, μὲ κανένα τρόπο, γιὰ ἀτομικὴ κατανάλωση, κλπ.)».

Σήμερα, οἱ νέοι σοβιετικοὶ ἀστοὶ καὶ ἕνα μέρος τῆς ἐργατικῆς ἀριστοκρατίας ἔχουν καταθέσεις οἱ ὁποῖες ἀνέρχονται γύρω στὰ 60 δισεκατομμύρια ρούβλια καὶ πὸ τοὺς ἀποφέρουν κάθε χρόνο 2 δισεκατομ. ρούβλια τόκους, χωρὶς νὰ κουνήσουν οὔτε τὸ μικρὸ τους δαχτυλάκι. Ὁ τύπος τῆς κίνησης τοῦ χρηματικοῦ κεφάλαιου X—X, πὸ διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν Μάρξ ἐδῶ καὶ ἕναν αἰῶνα, ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸν τύπο πὸ ἐφαρμόζεται σ' αὐτὲς τὶς «οἰκονομίες» τῆς νέας σοβιετικῆς μπουρζουαζίας.

Δὲν ἀποτελεῖ ὅμως ἡ παραπάνω, τὴν μοναδικὴ μορφή ἰδιωτικοῦ χρηματικοῦ κεφαλαίου πὸ ἔχει στὴν κατοχὴ τῆς ἡ σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, ὅπως οἱ κραικὲς ὑποχρεώσεις (πιστώσεις;), οἱ ἀσφαλιστικοὶ τίτλοι κλπ. Τέλος δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἀναφέρουμε καὶ μιὰν ἄλλη μορφή ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς πὸ γεννᾷ κάθε μέρα καὶ νέους καπιταλιστὲς στὴν Σοβιετικὴ Ἑνωσὴ, αὐτὸ πὸ συνίσταται στὸ ὀνομαζόμενον «ἰδιωτικὸ κομμάτι γῆς (κλήρος) τῶν μελῶν τῶν κολχόζ». Κανένας μαρξιστὴς δὲν εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀντίθετος στὸ νὰ μποροῦν τὰ μέλη τῶν ἀγροτικῶν συναιτερισμῶν νὰ διατηροῦν ἕνα μικρὸ κλῆρο κοντὰ στὸ σπίτι τοὺς τὸν

ὁποῖο νὰ καλλιεργοῦν γιὰ ἱκανοποίηση ὀρισμένων οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν ὅταν καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἀγροτικοὶ συνεταιρισμοὶ δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀνταποκρίνονται πλήρως στὶς ἀνάγκες τῶν μελῶν τους. Ὅταν ὅμως αὐτὸς ὁ κλῆρος μεγαλώνει ὑπερβολικὰ καὶ χρησιμοποιεῖται ὄχι γιὰ τὴν κάλυψη προσωπικῶν ἀναγκῶν ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐφοδιάζει τὴν ἀγορὰ τότε μετατρέπεται σὲ μιὰν ἐκμετάλλευση ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς, πού, ὅπως τόνισε ὁ Λένιν γεννᾷ συνεχῶς τὸν καπιταλισμὸ κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα.

Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ τύπος εἶναι ὁ τύπος τῆς οἰκονομίας πού χαρακτηρίζει ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ κλῆρων πού ἀνήκουν σὲ μέλη τῶν κολχόζ στὴν σημερινὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση. Αὐτοὶ οἱ κλῆροι προμηθεύουν σήμερα γύρω στὰ 60% τῶν λαχανικῶν καὶ 80% τῶν φρούτων πού πωλοῦνται στὴν ἀγορὰ, γιὰ νὰ ἀναφερτοῦμε μονάχα σ' αὐτὰ τὰ δυό, καὶ μιὰ καὶ πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ ἐκμεταλλεύσεις ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς, γεννοῦν καθημερινὰ καὶ νέους καπιταλιστῆς.

Γιὰ νὰ ἀναλύσουμε τὸν καπιταλιστικὸ χαρακτήρα τῆς Σοβιετικῆς οἰκονομίας δὲν πρέπει σὲ καμμιά περίπτωση νὰ στηριχτοῦμε στὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, στὴν δημαγωγία τῶν προοδτῶν τοῦ μαρξισμοῦ, στοὺς νόμους ἢ τοὺς νομικοὺς τύπους πού διατηροῦν ἀκόμα τὸ σοσιαλιστικὸ τους «ἐπικάλυμμα», ἀλλὰ ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ κλασσικοὶ τοῦ μαρξισμοῦ, τὸ κόμμα μας καὶ ὁ συν. Ἐνδὲρ Χότζα, νὰ στηριχτοῦμε στὶς πραγματικὲς οἰκονομικὲς σχέσεις πού ἰσχύουν.

Ὁ Λένιν, κριτικάροντας τοὺς ναρότνικους, ὑποδείκνυε στοὺς μαρξιστῆς:

«Γιὰ νὰ καθορίσουμε τὸν «χαρακτήρα» (μιᾶς οἰκονομίας) πρέπει, φυσικὰ, νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τὰ κύρια οἰκονομικὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς καθεστώτος καὶ ὄχι τοὺς νομικοὺς του τύπους». Καὶ ἡ οἰκονομικὴ πραγματικότητα στὴν σημερινὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση εἶναι τέτοια πού, οἱ νέοι ρεβιζιονιστῆς ἀστοί, χωρὶς νὰ κατέχουν κανένα νομικὸ τίτλο, ἰδιοχτησίας τῶν μέσων παραγωγῆς, χρησιμοποιοῦν παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ παραγωγικὰ μέσα, χάρη στὴ θέση πού κατέχουν, γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ γιὰ νὰ ἰδιοποιοῦνται,

ὅπως καὶ στὸ καπιταλιστικὸ σύστημα τὴν ὑπεραξία πού δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἀπλήρωτη ἐργασία τῶν ἀπλῶν ἐργατῶν.

Ὅπως καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῶν παραγωγικῶν σχέσεων, καὶ οἱ σχέσεις διανομῆς ἔχουν κι αὐτὲς ἐκφυλιστεῖ. Καταλαβαίνουμε λοιπὸν γιὰ ποῖο λόγο οἱ καινούργιοι σοβιετικοὶ ἀστοὶ δὲν εἶναι καθόλου ἀντίθετοι στὸ νὰ κρατοῦν ἐλεύθερα στὸ συράττι τους οἱ ἐργάτες τὸ κείμενο τοῦ σοβιετικοῦ συντάγματος, πού κατοχυρώνει νομικὰ τὸ δικαίωμα τῆς συλλογικῆς ἰδιοχτησίας, μιὰ καὶ οἱ ἴδιοι κρατοῦν στὸ δικό τους συράττι τὸ βιβλιάριο τῶν τραπεζικῶν τους καταθέσεων, οἱ ὁποῖες συνεχῶς αὐξάνονται.

Ἡ σοβιετικὴ ἀστικὴ τάξη ἰδιοποιεῖται αὐτὴ τὴν ὑπεραξία μὲ διάφορους τρόπους. Μὲ τὴν ιδιότητά της σὰν συλλογικὴ ἰδιοχτήτρια τῶν μέσων παραγωγῆς μετατρέπει ἢ ἴδια ἕνα μεγάλο μέρος αὐτῆς τῆς ὑπεραξίας σὲ κεφάλαιο πού ἀπορρέει ἀπὸ τὸν κρατικομονοπωλιακὸ καπιταλισμὸ καὶ τὸ ὁποῖο κατέχει, ὅπως κατέχει καὶ τὰ μέσα παραγωγῆς, σὰν τάξη κι ὄχι ἀτομικά! Ἐνα ἄλλο μέρος τῆς ὑπεραξίας πού ἰδιοποιεῖται κατανέμεται ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς τάξης της μὲ τὴ μορφή ψηλῶν μισθῶν καὶ διάφορων ἄλλων ἀνταμοιβῶν καὶ παροχῶν πού καθιερώθηκαν ἀπὸ τοὺς καινούργιους σοβιετικούς τεχνοκράτες τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ τὰ ὁποῖα αὐξάνουν συνεχῶς.

Ἄρκει νὰ συγκρίνουμε ἔστω καὶ μόνο τὸ δεύτερο μέρος τῆς ὑπεραξίας αὐτὸ πού ἰδιοποιοῦνται ἀτομικά τὰ μέλη τῆς σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης μὲ τὴ μορφή «μισθῶν καὶ παροχῶν», μὲ τὸν μισθὸ ἐνὸς ἀπλοῦ ἐργάτη, γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸν ἐκμεταλλευτικὸ χαρακτήρα τοῦ συστήματος διανομῆς στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση. Σήμερα οἱ μισθοὶ καὶ οἱ παροχῆς τῶν ἀνώτερων σοβιετικῶν τεχνοκρατῶν (χωρὶς νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψη μας τὴν Ἐλίτ τοῦ κόμματος, τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης) εἶναι 15 ἕως 20 φορές ψηλότεροι ἀπὸ τοὺς κατώτατους μισθοὺς τῶν ἀπλῶν ἐργατῶν. Ἐννοεῖται πὼς ἡ σοβιετικὴ ἀστικὴ τάξη, γιὰ νὰ διατηρεῖ εὐκολώτερα τὴν κυριαρχία της, διαφθείρει ἐπίσης, μὲ δῶρα καὶ πριμοδοτήσεις μιὰ μικρὴ μερί-

δα τῆς ἐργατικῆς τάξης τὴν ὁποία μετατρέπει σὲ ἐργατικὴ ἀριστοκρατία, ὅπως γίνεται σὲ κάθε καπιταλιστικὴ κοινωνία.

Ὅλο τὸ σύστημα διανομῆς ποὺ ἰσχύει σήμερον στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση, τὰ τεράστια χρηματικὰ ποσὰ ποὺ δίνονται γιὰ πριμοδοτήσεις, συχνὰ ὑπέρμετρα, δὲν ἔχουν καμμιά σχέση μετὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἀρχὴ τῆς διανομῆς σύμφωνα μετὰ τὴν ἐργασία τοῦ καθενός. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐτικέττα «τῆς ἀναγνώρισης τῶν ἰδιαίτερον προσόντων τῶν διοικούντων» ὁ τρόπος αὐτὸς διανομῆς ἀποβλέπει στὴν ἀτομικὴ ἰδιοποίηση ἀπὸ τὴν νέαν ἀστικὴ τάξη τῆς ὑπεραξίας, ποὺ ἔχει παραχθεῖ ἀπὸ τὴν ἀπλήρωτη ἐργασία τῶν σοβιετικῶν ἐργατῶν. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο παρατηρεῖται ὄξυνση τῆς κοινωνικῆς ἀντίθεσης ἀνάμεσα στὴν καινούργια σοβιετικὴ ἀστικὴ τάξη ποὺ ζεῖ μιὰ ζωὴ πολυτελῆ καὶ τοὺς ἀπλοὺς ἐργάτες ποὺ ζοῦν σὲ μιὰ τέτοια φτώχεια ποὺ —ὅπως ἀνέφερε τελευταία ἡ σοβιετικὴ ἐφημερίδα SOCIALISTICEKAIA INDUSTRIA— μόνο τώρα ἀλλάζουν τὰ ξύλινα κουτάλια τους μετὰ ἀλλάγματα. Καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰν καὶ διαφορετικά. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ Χρουστῶφ, μόλις ἀνέβηκε στὴν ἐξουσία, ὑποσχέθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμον χρυσὰ κουτάλια ἀλλὰ μετὰ τὸ «ὄλος ὁ κόσμος» ἐννοοῦσε μόνο τὴν νέαν ἀστικὴν τάξη, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε πραγματικὰ ἰδιοκτήτρια τῶν μέσων παραγωγῆς· ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ὑπόλοιπους, αὐτοὶ ἦσαν καταδικασμένοι νὰ γίνουν αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ ἔγιναν, δηλαδὴ δούλοι τῆς μισθωτῆς ἐργασίας.

Ὁ βαθμὸς ἐκμετάλλευσης τῶν ἐργατῶν σὲ κάθε καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση μετράται μετὰ τὸ ποσοστὸ τῆς ὑπεραξίας ποὺ ὀρίζεται ἀπὸ τὴν σχέση τῆς ὑπεραξίας πρὸς τὸ μεταβλητὸ κεφάλαιο. Οἱ σοβιετικὲς στατιστικὲς αὐτῶν τῶν δείχτων διατηροῦν ἀκόμα μιὰ «σοσιαλιστικὴ» ὀρολογία καὶ παραχαράσσοντας τὴν τάξη μεγέθους τοῦ μεταβλητοῦ κεφαλαίου, περικλείουν μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὶς παροχές μιᾶς μερίδας τῶν νέων σοβιετικῶν ἀστῶν, παροχές ποὺ ὅπως ἀναφέραμε, ἀντιπροσωπεύουν ἕνα μέρος τῆς ὑπεραξίας. Ὅμως αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῶν σοβιετικῶν στατιστικῶν ἀκόμα καὶ παραχαράγματα, ἀφήνουν νὰ φανεῖ πῶς τὸ ποσοστὸ τῆς ὑπεραξίας ποὺ ἀντιστοιχεῖ

στὴν ἐκμετάλλευση τῆς σοβιετικῆς ἐργατικῆς τάξης ἦταν τὸ 1972 κατὰ 23% ψηλότερον ἀπὸ τὸ 1960. Νὰ ποῖα εἶναι τὰ «προνόμια» ποὺ ἀποκομίζει ἡ σοβιετικὴ ἐργατικὴ τάξη ἀπὸ τὴν ὑποτιθέμενη οἰκοδόμηση τοῦ κομμουνισμοῦ (διάβαζε ἀποκατάσταση τοῦ καπιταλισμοῦ).

4. Ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σ. Ἐνωση εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἀντικατάσταση ὅλων τῶν σοσιαλιστικῶν οικονομικῶν νόμων ἀπὸ τοὺς καπιταλιστικούς. Ἡ διεδικασία παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση διάρκεσε πολλὰ χρόνια. Πρόκειται γιὰ περίοδο ποὺ σηματοδεύτηκε ἀπὸ τὴν ὅλο καὶ πλατύτερη δράση τῶν καπιταλιστικῶν νόμων ποὺ κατέληξαν νὰ ἐπιβληθοῦν ὀλοκληρωτικὰ καὶ τελειωτικὰ.

Ὁ βασικὸς νόμος τῆς σημερινῆς σοβιετικῆς οικονομίας εἶναι ὁ νόμος τοῦ μέγιστου κέρδους. Ἡ δράση τοῦ νόμου αὐτοῦ φαίνεται στὴν πράξη ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ γεγονός πῶς κάθε δραστηριότητα τῶν σοβιετικῶν ἐπιχειρήσεων ἐχτιμάται σύμφωνα μετὰ ἕνα κύριο δείχτη ποὺ λέγεται «δείχτης τῆς ἀποδοτικότητας τῶν διατιθέμενων χρηματικῶν μέσων» (διάβαζε: ἀποδοτικότητά τοῦ κεφαλαίου). Οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς μποροῦν νὰ δημαγωγοῦν ὅσο θέλουν καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ κάνουν τὸν κόσμον νὰ πιστέψει πῶς ὁ σκοπὸς τῆς παραγωγῆς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐργαζομένων, αὐτὸ ποὺ ἔχει σημασία δὲν εἶναι τὸ τί λέγουν μὰ τὸ τί συμβαίνει στὴν πράξη. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ οἱ παχουλοὶ μισθοὶ τῶν σοβιετικῶν διευθυντῶν δὲν ἐξαρτῶνται παρὰ ἀπὸ τὴν ἀποδοτικότητά τῶν κεφαλαίων, βγαίνει ἀπὸ μόνο του πῶς, φροντίζοντας πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ γεμίζουν τὶς τσέπες τους, κάνουν ὅτι μποροῦν ὄχι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ἀνάγκες τῆς οικονομίας καὶ τῶν ἐργαζομένων ἀλλὰ γιὰ νὰ αὐξήσουν τοὺς μισθοὺς τους. Γιὰ ἔμβλημα τους ἔχουν τὴν παλιὰ ρωσικὴ παροιμία «τίποτε δὲν με ἀγγίζει τόσο ὅσο τὸ πουκάμισό μου».

Ἡ σοβιετικὴ παραγωγή ἔχει μοναδικούς ρυθμιστὲς τὸν νόμον τῆς ἀξίας καὶ τοὺς τυφλοὺς νόμους τῆς ἀγορᾶς. Ὁ δεύτερος δείχτης γιὰ τὴν ἐχτίμηση τῆς ἐργασίας τῶν σοβιετικῶν ἐπιχειρήσεων εἶ-

ναι τὸ μέγεθος τοῦ κύκλου ἐργασιῶν τους. Δεδομένου ὅμως πῶς τὸ μέγεθος τοῦ κύκλου ἐργασιῶν ἐπηρεάζεται ἀπευθείας ἀπὸ τὴν κατάσταση τῆς ἀγορᾶς, εἶναι ἀκριβῶς αὐτοὶ οἱ τυφλοὶ νόμοι τῆς ἀγορᾶς ποὺ ρυθμίζουν τὴν σοβιετικὴ παραγωγή καὶ ὄχι τὸ πλάνο, ὅπως τοὺς ἀρέσει νὰ ἐπαναλαμβάνουν χωρὶς σταματημὸ οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστῆς. Οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστῆς μπορεῖ νὰ παίζουν τὴν κωμωδία γιὰ τὸν κόσμον καὶ νὰ «κριτικάρουν» τὸν ὑποτιθέμενον «σοσιαλισμὸ τῆς ἀγορᾶς» ποὺ ὑποστήριξε κάποιος Ὁττο Σιήκ, εἶναι ὅμως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα ἔχουν ἀποκαταστήσει τὸν καπιταλισμὸ τῆς ἀγορᾶς.

Ἡ κατανομή τῶν ἐπενδύσεων σήμερον στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση γίνεται σύμφωνα μὲ αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦν «ἀνηγμένο συντελεστὴ τῶν ἐπενδύσεων βάσης» καὶ ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ σοσιαλιστικὴ ὀνομασία τοῦ μέσου ποσοστοῦ κέρδους. Σὲ ὀλόκληρη τὴν σοβιετικὴ οἰκονομία ἐφαρμόζεται πλήρως ἡ ἔννοια τοῦ καπιταλιστικοῦ κόστους παραγωγῆς γιὰ τὸ ὁποῖο οἱ ρεβιζιονιστῆς μὲ χίλια τερτίπια βρίσκουν «σοσιαλιστικὲς» ὀνομασίες καὶ δικαιολογίες. Μέσω τῆς ἀποκέντρωσης τῶν τιμῶν, τοῦ καθορισμοῦ τῶν τιμῶν ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς ἐπιχειρήσεις τῶν «κλιμακωτῶν τιμῶν» κλπ. λειτουργεῖ πλήρως, κάτω ἀπὸ ἄλλες μορφές ὁ ἐλεύθερος μηχανισμὸς τιμῶν. Σὲ ὀλόκληρη τὴν οἰκονομία ἔχει ἐφαρμοστῆ ἡ καπιταλιστικὴ ἀρχὴ τοῦ ἐπιτόκιου τοῦ κεφάλαιου.

Ὁ ἀγῶνας κάθε ξεχωριστῆς ἐπιχείρησης νὰ πετύχει τὶς πιὸ εὐνοϊκὲς συνθήκες οὕτως ὥστε νὰ συγκεντρώσει τὰ ποσὰ ποὺ τῆς χρειάζονται γιὰ τὶς πριμοδοτήσεις, τὶς πιστώσεις, καὶ τὰ κεφάλαια κάτω ἀπὸ τοὺς καλύτερους δυνατοὺς ὅρους, νὰ πετύχει ἐκείνους τοὺς συνδιασμούς τῶν παραγωγικῶν συντελεστῶν ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψουν τὰ μεγαλύτερα κέρδη, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ μορφή τοῦ συναγωνισμοῦ ποὺ χαρακτηρίζει τὴν καπιταλιστικὴ οἰκονομία. Μέσω τῆς ἔνωσης, τῆς συγχώνευσης καὶ τῆς μεταβίβασης τῶν δραστηριοτήτων τῶν ξεχωριστῶν ἐπιχειρήσεων, οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστῆς προσπαθοῦν νὰ κρύψουν ἀλλεπάλληλες πτώχευσεις ποὺ εἶναι χαρακτηριστικὲς τῶν καπιταλιστι-

κῶν ἐπιχειρήσεων, ὅμως αὐτὴ ἡ διαδικασία εἶναι γεγονός. Ἐνας μεγάλος ἀριθμὸς σοβιετικῶν ἐπιχειρήσεων ἔφτασαν σήμερον σὲ κατάσταση πτώχευσης. Ἀπὸ τὸ 1965 ἕως τὸ 1971 τὸ σύνολο τῶν δανείων ποὺ δὲν ἐξοφλήθηκαν στὶς τράπεζες στὶς καθορισμένες προθεσμίες ἀυξήθηκε 2,3 φορές, ἐνῶ τὸ σύνολο τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ δὲν ἐξοφλήθηκαν σύμφωνα μὲ τοὺς καθορισμένους ὅρους αὐξάνονταν κατὰ 78%.

Ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση δὲν ἦταν δυνατό νὰ φέρει τίποτα ἄλλο παρὰ τὸν μεγάλο πλουτισμὸ τῆς νέας ἀστικής τάξης, τὴν πτώχευση τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, συνεχεῖς οἰκονομικὲς ἀποτυχίες, τὴν ἀνεργία καὶ τὴν κρίση, ποὺ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους κάτω ἀπὸ καμουφλαρισμένες μορφές μαζὶ μὲ ἄλλα φαινόμενα τοῦ καπιταλισμοῦ.

Γιὰ νὰ δείξουμε τὶς καταστροφικὲς συνέπειες τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν σοβιετικὴ οἰκονομία θὰ ἀναφέρουμε μονάχα τὴν σημαντικὴ μείωση τῶν ἀναπτυξιακῶν δεχτῶν σὲ σύγκριση μὲ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπῆρχε ἀκόμα ἡ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία. Ἐτσι, σὲ σχέση μὲ τὴν περίοδο 1945—1960, τὸ μέσο ποσοστὸ αὐξησης τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση μειώθηκε στὴν περίοδο 1960—65 κατὰ 44%, στὴν περίοδο 1965—1970 κατὰ 35% καὶ τὸ 1974 κατὰ 58%. Πρέπει νὰ προσθέσουμε ἐπίσης πῶς οἱ δείχτες οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης ποὺ ὑπολογίζονται ἀπὸ τὶς σοβιετικὲς στατιστικὲς περιλαμβάνουν καὶ τὴν τεράστια αὐξηση τὰ τελεπταῖα χρόνια τῆς σοβιετικῆς στρατιωτικῆς παραγωγῆς, ποὺ ἂν λαμβανόταν ὑπόψη θὰ φαινόταν ἀκόμα καλύτερα ἢ κατάσταση κρίσης καὶ ἡ χειροτέρευση τῆς σοβιετικῆς οἰκονομίας.

Ἡ ἀνάλυση τῶν γεγονότων δείχνει πῶς ὀλοφάνερα πῶς ἡ σοβιετικὴ οἰκονομία ἔχει ἐξελιχθεῖ πῶς σὲ μιὰ οἰκονομία ὀλοκληρωτικὰ καὶ ὀριστικὰ καπιταλιστικὴ. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ οἰκονομία ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ σοβιετικοῦ σοσιαλισμοῦ ὁ ὁποῖος, στὸν ἐσωτερικὸ τομέα χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν χτηνώδη ἐκμετάλλευση τῶν ἐργατῶν, ἀπὸ ἀνταγωνιστῆς ταξικὲς ἀντιθέσεις, ἀπὸ

φαινόμενα παρακμής και διαδοχικών οικονομικών κρίσεων, από μια στρατικοποίηση χωρίς προηγούμενο κλπ., και στον έξωτερικό τομέα, από μια επέχταση όχι μόνο πολιτική και στρατιωτική

μά και οικονομική, από την έκμετάλλευση άλλων χωρών και πρώτα και κύρια των «συμμάχων» του τής 'Ανατολικής Εύρώπης.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ.Κ.Κ.

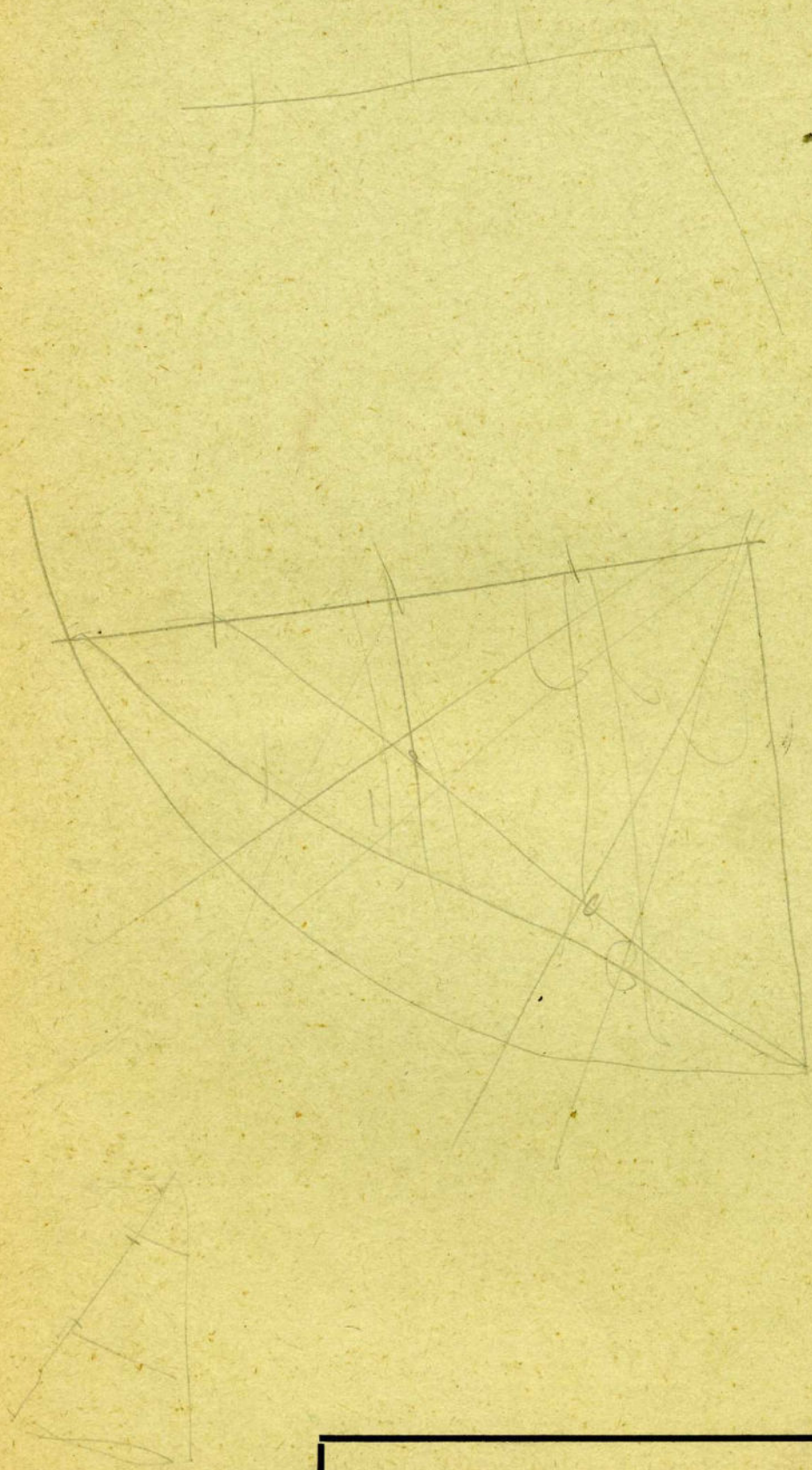
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ	ΕΛΛΑΔΑ	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
χρονιάτικη	£3	δρ. 400	\$10
έξάμηνη	£1.500	δρ. 200	\$5
τρίμηνη	£0.750	δρ. 100	\$2,50

Ἀποστέλλετε τὸ ἀνάλογο ποσὸ γιὰ χρονιάτικη, ἑξάμηνη ἢ τρίμηνη συνδρομὴ στὴν διεύθυνση:

Βυζαντίου, 6B — ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ἢ Τ.Π. Ο'ΚΟΝΝΟΡ, 7
ΛΕΜΕΣΟΣ

Μὲ τὴν καταβολὴ τοῦ ποσοῦ καὶ τὴν ἐγγραφή σας, σὰν συνδρομητὲς τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» γράφετε καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσή σας γιὰ νὰ σᾶς ἀποστέλλουμε κάθε μῆνα τὸ καινούργιο τεῦχος τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου